

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

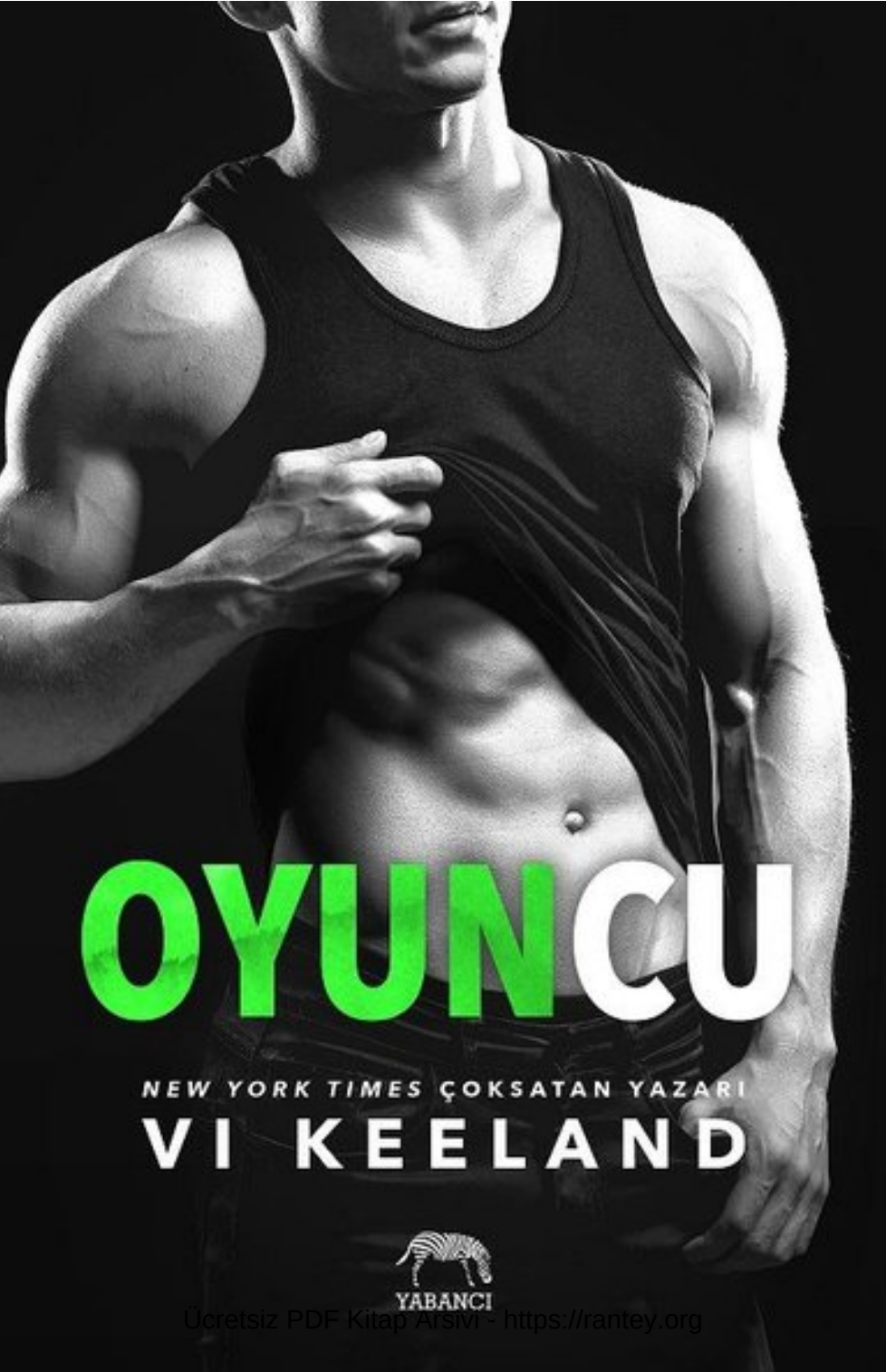
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OYUNCU

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

VI KEELAND

YABANCI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Oyuncu
Özgün Adı | *The Baller*
Vi Keeland

Yabancı Yayınları | 316

Yayın Sorumlusu | Ece Çavuşlu
Redaksiyon | Ece Yücesoy
Düzeltili | Tuğba Altı Coşar
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz

1. Baskı, Haziran 2020, İstanbul
ISBN: 978-625-7973-31-1

Türkçe Çeviri © Tuba Özkat, 2020
© Yabancı Yayınları, 2020
© Vi Keeland, 2016

Sertifika No: 46603

Bu eser Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 – Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com – info@yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06
Sertifika No: 40200

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

VI KEELAND

OYUNCU

Çeviren

Tuba Özkat

1

Delilah

Patronum birinci kalite bir pislikti.

Pazartesi öğleden sonraları yaptığımız zorunlu toplantılar, *Üçüncü* Charles Ulysses Macy'nin spor programlarındaki çoğunluğu oluşturan erkeklere son zaferini anlattığı üç saatten oluşuyordu. O anlatıp dururken, erkek atalarından birinin adının baş harflerinin işlendiği yastık kılıfları yaptırıp yaptırmadığını merak ederek pencereden dışarı boş boş baktım. Macy erkeklerinin nesilden nesle geçmesi için uygun gördükleri baş harflerine bakın ve parlak kırmızı yastıkların misafir odasına ne kadar çok şey katacağını bir hayal edin – CUM*.

Sırtarak ayağa kalktım.

"Bayan Maddox?" Bay CUM konferans masasının başından seslendi. Masa yirmi kişilikti ve üçer sıra fazladan sandalye vardı. Altmış çift göz benden tarafa döndü.

"Evet, Bay Macy?"

"Söyleyecek bir şeyiniz mi vardı?"

* (İng.) Meni -çn

“Hayır. Aslında sessizce çıkmayı umuyordum. Bu akşam bir maç var ve üstümü değiştirmem gerekiyor.”

“Pekâlâ, devam edin. Ekip toplantısı gibi küçük bir şeyin sizi süslenmekten alıkoymasına izin vermeyin.”

Şerefsiz.

Ben kapıya doğru giderken birkaç kişi pis pis güldü ama gerçekten umursamadım. Zaten çoğu kıskanıyordu. Bu akşam onlar bir elleri bira şişesinde diğer elleri kemerlerinin içinde, maçı televizyondan izlerken, ben New York Steel’in Kovboylar’la yaptıkları maçın canlı haberini yapacaktım.

World Media Yayıncılık’ın futbol muhabiri olarak yeni pozisyonum için otuzdan fazla muhabirle görüşülmüştü. Fakat bu akşam maçın ardından oyuncularla konuşacak kişi bendim, onlar değil. Bu da beni su sebili başında yapılan meşhur sohbetlerde çok popüler yapmıyordu. Bulunduğum yere gelmek için son birkaç yılda haftada seksen saat çalışmış olsam da, otuz saat çalışan erkekler başarıyı sihirli vajinama bağlamakta gecikmeyen ilk kişilerdi. *Bok yesinler.*

Doğruca kıyafet odasına gitmek yerine ofisime uğradım. İndie peşimden gelmek için hiç vakit kaybetmedi. Ayak bileklerini salladı ve topuklu ayakkabılarını havaya attıktan sonra konuk sandalyelerinden birinin koluna tüneyip çıplak ayaklarını mindere koydu.

“Şu işine yarayabilir diye düşündüm.” Gözleriyle darmadağın masamın ortasında duran İrlanda Baharı sabununu işaret etti.

“Kokuyor muyum?”

“Maçtan sonra gireceğin soyunma odası için. Paslanmışsındır artık. Şu küçük ‘Ay, sabunumu düşürdüm,’ numarası işine yarar diye düşündüm.”

“Bay CUM’dan betersin.” Sohbet ederken araştırma dosyalarını deri evrak çantama koydum. Her istatistiği ezbere biliyordum ama yine de trende giderken hepsini gözden geçirmeyi planlıyordum. “Sabun falan istemem. Arınmak için bir ayım daha var.”

“Arınmalar kolonlar içindir, vajinalar için değil.”

“Sadece beş ay oldu ama ruha iyi geliyor.”

Indie pis pis güldü. “Duracell’e de iyi geliyordur.”

“Sen de denemelisin. Altı ay randevuya çıkmamak harika bir detoks.”

“Ben içecek detokslarından memnunum, teşekkürler.” Indie çantasını açıp parlak pembe bir oje çıkardı. Ofisinin orta yerinde, zaten parlak pembe ojeli olan ayak tırnaklarını boyamaya başladı.

“Ne yapıyorsun?”

Durdu ve sanki salakmışım gibi yüzüme baktı. “Tırnaklarıma oje sürüyorum. İlk katı bu sabah attım ama bu rengin kesinlikle ikinci kata ihtiyacı var. Tek kat ojeymiş, yersen.”

“Tırnaklarını benim ofisimde boyamak zorunda mısın?”

“Benim ofisimi kokutur.”

“Ama benimkini kokutmada sorun yok, öyle mi?”

“Zaten her zaman her haltı kokluyorsun. Kitaplar, yemek... Birkaç hafta önce tenis oynarken yeni tenis topunu kokladığını görmedim sanma.”

“O farklı. Onları koklamak benim *seçimim*.” İki gün önce L’Oreal’dan kokulu oje siparişi verdiğimi itiraf etme zamanı değildi. Neden birisi kokulu ojeyi daha önce icat etmemişt ki?

“Hem zaten gidiyorsun.” Omzunu silkti. “Terli, yarı çıplak adamlarla röportaj yapmaya gideceksin. Pazarlama yerine muhabirliğe yönelmeliydim.”

“Ama sen insanlara saçma sapan şeyleri satma konusunda çok iyisin.”

“Haklısın. Öyleyim.” İç geçirdi. “Hey... Easton bugün dönüyor.”

“Biliyorum. Düşünülen iki hafta erken.”

“Lakabının Subway’ olduğunu biliyor muydun?”

Gözlerimi kıstım. “Basında ona kimse Subway demiyor.”

“Ah. Basının verdiği bir lakap değil.”

Şüpheliydim ama attığı yemi yine de yedim. “O zaman kim ona Subway diyor?”

* (İng.) Metro -çn

“Kadınlar.” Indie kaşlarını oynattı. Parlak kırmızı rujuna ateş rengi saçlarından bir ton daha açıktı. Bu tarz ona kesinlikle yakışıyordu, gerçi açık beyaz teninde renkli dudakları dışında bir yere odaklanmak zordu.

“Brooklyn’den gelme olduğu ve kadınlara ulaşmak için metroya bindiği için mi?”

“Hayır ama fena bir tahmin değil.”

“Aydınlat beni.” Deri çantamı omzuma attım. “Giysi odasına uğrayıp yola koyulmam lazım.”

“Tahmin ettirmek çok daha eğlenceli.”

Ofisimden çıktım ve Indie asansöre peşimden geldi, tırnaklarındaki ojeyi bozmamak için topuklarında yürüyordu. “Bütün gün binebildiği için mi?”

“Hayır. Ama bahse varım binebiliyordur. Yaptığı son gol dansını gördün mü? Adam o dar kalçalarını profesyonel bir striptizci gibi kıvrılabiliyor.”

Asansör geldi ve Indie de ardımdan içeri girdi. Giysi odasına gitmek için ikiye bastım. “Kadın trafiği sabah toplu taşıması kadar kalabalık olduğu için mi?”

“Bu berbattı.”

“Giyinmeme yardım edip stadyuma kadar beni takip etmeyeceksen zaten oyunumuz bitmek üzere.”

Asansör üç kat aşağıda durdu. Indie kapıları açık tuttu, ben giysi odasına doğru giden uzun koridordan aşağı yürürken arkamdan bağırdı. “Karıştırdın. Toplu taşıma aracından bahsetmiyordum, sandviç markası olanı diyordum. Bilirsin... *otuz santimlik leziz bir kahraman* alabileceğin yer.”

Başımı iki yana sallayarak arkamı dönmeden bağırdım. “Hoşça kal, Indie.”

“Kırmızı giy, sana en yakışan renk. Ayrıca sıkı bir kemer. Belinin inceliğini ve kalçalarının kıvrımını gösteren bir şeyler. Geçen yılın Super Bowl kahramanının fazladan çabanı takdir edeceğinden eminim!”

New York Steel ile ilgili ikinci haberimdi ama ilk defa soyunma odasındaydım. Bir düzine daha muhabirle birlikte dışarıda bekledim ve onlar gibi umursamaz görünmeye çalıştım. Büyük mavi kapılarda ağır göçükler vardı, herhalde oyuncuların öfkesinin kurbanıydı. Devasa kapıya çeşitli şampiyonluklar çerçevelenmişti, geçen yılki Super Bowl şampiyonluğunun plaketi takım logosunun altında gururla sergileniyordu.

Birkaç dakikanın ardından güvenlik görevlisi kapıyı açıp herkesi içeri doğru yönlendirdi. Muhabirlerden bazıları geçerken kartlarını kaldırıp gösterdi, diğerlerinin belli ki kendilerini tanıtmaya ihtiyacı yoktu. Üniformasının üzerindeki yıpranmış isim etiketinde Henry yazan adam onları adlarıyla selamladı. Birkaç muhabir ona kızının ne durumda olduğunu sordu. Belli ki Larissa geçenlerde basketbol oynarken kolunu kırmıştı. Bu, birbirine sıkıca kenetlenmiş bir gruptu.

İçeri girmek için deliriyordum ama kesinlikle acelem de yoktu. Kalabalık hızla azaldı, koridorda sadece dördümüz kaldık. Derin bir nefes aldım ve kapıya doğru yürüyüp korktuğumu çaktırmamaya çalıştım. Gülümseyerek kartımı kaldırıp onunkini işaret ettim. *Henry Inez. "Hi."*

"Selam." Başını salladı.

"Adının baş harfleri. Hi."

Korktuğumu çaktırmama konusunda harika iş çıkardım gerçekten. Gergin olunca zırvalama gibi bir huyum vardı.

Hi başını eğip bana baktı, alnını kırıştırdı. Sonra kartımı alıp, göğsüne vurarak okuma gözlüğünü arıyormuş gibi bakındı, ardından iç geçirip kartımı okumak için uzak bir mesafeden tuttu. "Göbek adın var mı, Delilah Maddox?"

"Anne."

Sırıttı. "Dam."

Bu aptalca konuşma beni sakinleştirdi ve tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bıraktım.

* (İng.) Selam –çn

Kartımı geri verdi. "Sen Tom'un kızıydın, değil mi?"

Başımınla onayladım.

"Otuz yıldır burada çalışıyorum. Artık onun gibiler kalmadı. Bu odaya giren gelmiş geçmiş en iyi sporculardan biriydi. Egosu yoktu. Gerçek bir centilmendi. Kaybın için üzgünüm. Tüm spor camiası için bir kayıptı."

"Teşekkür ederim."

Soyunma odasını işaret etti. "Bu oğlanlar var ya? Safi ego. Gözünü korkutmalarına izin verme. Tamam mı, Dam?"

Bir baş hareketi ve umutlu bir gülümsemeyle ondan kimliğini geri aldım. "Vermem."

İçeri girdiğim anda fark ettiğim ilk şey boyutlarıydı. Soyunma odalarının geniş olduğunu bilecek kadar fotoğraf görmüştüm ama içinde olup hepsini sindirmek, devasa genişliğini görmek bir anlık hayranlığa kapılmama sebep oldu. Geniş dolaplarla çevriliydi, merkezi çoğunlukla açıktı ve oturmak için birkaç alan vardı. Her oturma alanında dört geniş, deri koltuk ve aralarında da bir cam sehpa vardı. Her şey fazlasıyla yeni ve düzenliydi. Her soyunma dolabının üzerindeki ışıktandırma isimleri gösteriyordu ve oyuncular her yerde muhabirlerle çene çalıyorlardı. Ortam rahat ve keyifliydi, sebebi büyük ihtimalle maçın sonundaki skordu. Steel yirmi sekize sıfır kazanmıştı. Kimse beni fark etmemiş gibiydi – odanın ortasında duran tek kadını. Ya da fark ettiyseler bile hiç de umurlarındaymış gibi görünmüyordu. Kasılan omuzlarım biraz olsun gevşedi.

Çoktan içeri girmiş olan kameramanım Nick'i buldum ve Steel'in vurucusunun meşgul olmadığını görünce birkaç soru sormak için ona doğru yürüdüm. Hâlâ forması üstündeydi ama konuşurken koruyucu pedlerinin kalanını çıkardı. Beni rahatlatan kolay bir ilk röportaj oldu ve konuşmamız bana özgüven verdi.

Kamera kapanınca, "Zaman ayırdığın için teşekkürler, Aaron," dedim.

"Her zaman. Ayrıca rica ederim. Frank Munnard'ın yerine geldin, değil mi?"

“Evet.”

“Herif korkunçtu. Emekli olmasına memnun oldum. Adlarımız tam kafamızın üzerinde yazmasına rağmen çoğumuzun ismini yanlış söylüyordu.” Çenesiyle soyunma dolabının üzerindeki büyük harfleri işaret etti. “Oğlumun futbol takımına koçluk yapmamla ilgili son sorun için de ayrıca teşekkür ederim. Yayında onun adından bahsetme fırsatım olduğu için çok heyecanlanacak.”

Gülümsedim, küçük bir kızken babamın yayında benden bahsettiği zamanı hatırladım. Kendimi ünlü biri gibi hissetmemi sağlamıştı. Bunu hiç düşünmemiştim ama o hatıralarım sayesinde hep bitirmeden önce kişisel bir soru soruyor olabilirdim. Babamı haftalar boyu izlerken istatistik konuşmaları hızla eskirdi. Fakat bir oyuncunun kişisel hayatıyla ilgili ufak detaylar hep dikkatimi çekerti. Bu onları daha az becerikli sporcu, daha çok gerçek insan gibi gösterirdi.

Odayı tarayarak devam ettim. Bir bölgede büyük bir yığılma vardı, muhabirler öyle yoğun bir şekilde toplanmıştı ki oyuncuyu bile göremedim. Fakat dolabın üstündeki isme bakmadan bile kimi beklediklerini biliyordum.

Brody Easton.

Adamın gittiği her yerde medya peşindeydi, bunun en büyük sebebi de çoğunlukla onlara epey haber malzemesi veren kendini beğenmiş bir şovmen olmasıydı. Kameranın, fotoğraflarda çevresini saran kadınlar gibi yakışıklı yüzünü ve vücudunu seviyor olmasının da yararı vardı.

Birkaç oyuncuyla daha konuştum, soyunmanın farklı aşamasında olanları atlıyordum. Etrafta göz kırpan fazlasıyla ten vardı ama büyük çoğunluğu çıplak göğüs ve popoydu. Adamların neredeyse hepsi soyunurken dolaplarına doğru dönüyordu. Gözlerim bir ya da iki saniyeliğine Darryl Smith’in sıkı kıcıyla zıyafet çekmiş olabilirdi –*vay anasını, ne kaslı kıçtı o be*– ama çabucak kendini engelledim. Profesyonel gibi davranmam gerekiyordu, özellikle de oyuncuların da aynısını yapmasını bekliyorsam.

Easton'ı çevreleyen kalabalık en sonunda azaldığında o tarafa doğru gittim. Beline bir havlu dolamıştı ve üstünde bir şey yoktu. *Hasiktir*. Belki de bu arınma işi pek akıllıca değildi. Bu sanki günlerdir hiçbir şey yememişken süpermarkete gitmek gibiydi. Sporculara olan zayıflığım düşünülünce bu süpermarkette en sevdiğim yiyecekler vardı diyebiliriz. *Aklımı başıma toplamam lazım*.

Önümdeki kameraman kayda geçmek için ışığını kaldırıp doğru pozisyona getirdi, dikkatimi Brody'nin titanlarınkine benzeyen omuzlarından pazartesi günleri gazetelerin manşetini süsleyen yüzüne çekti. Çenesi sağlam ve biçimliydi, bronz teninde hafiften çıkmaya başlamış sakalları vardı. Elmacıkkemiklerinin kıvrımını takip ederek günahkârca dolgun dudaklarını ve otoriter bir hava veren Romalı burnunu geçtikten sonra bu zamana kadar gördüğüm en inanılmaz gözlere baktım. *İsa aşkına. Gerçekte daha da seksiymiş*.

Çok çekici, gür, kara kirpiklerin altında açık yeşil, badem şeklinde gözler parlıyordu. Gözleri beni afallatan bir biçimde büyüleyiciydi. Önümdeki manyetik görüntüden sıyrılma çabasıyla başımı iki yana salladım. Neyse ki Nick dikkatimin gerçek dünyaya dönmesi için beni zorladı.

"Easton, kadınların soyunma odasına girmesine izin verilmemesini düşündüğünü sesli dile getiren biri. Sana, etraftaki bu heriflere olduğu gibi arkadaş canlısı davranacağına güvenmesen iyi edersin." Nick on yıldan fazladır takımı filme alıyordu, uyarısı dedikodudan ziyade deneyimlendi.

Ayrıca Brody Easton ile rakip kanaldan bir muhabir olan Susan Metzinger arasındaki düşmanlığı da biliyordum. Susan, soyunma odasında küfürlü bir dil kullandığı için onu kamuya açık bir şekilde paylamıştı ve olay bir aylık bir tabloid savaşına dönüşmüştü. Brody, onun zaten soyunma odasına ait olmadığını ve *erkek* muhabirlerin hiçbirinin umursamadığını söylemişti. Susan, Easton'ın kadınlara karşı kullandığı dilin aşağılayıcı bulunduğu yanlarını alıntılar yaparak arlattığı bir sayfalık yazı yayım-

lamıştı. Alıntılarının çoğu bağlam dışı kullanılmıştı ama makaleye eşlik eden yarım düzine kadar video görüntüsü, bir kadının kalçalarına ya da göğüslerine baktığı anları gözler önüne sermişti. Oradan sonrası resmen bayır aşağı gibiydi. Bir yıldan fazla zaman olmuştu ama meşhur oyun kurucunun takınabileceği tavra kendimi zihnen hazırladım.

“Hazır mısın?” Nick çantasını omzuna attı ve kamerasını kaldırdı. Önümüzdeki muhabir röportajını bitirip Easton’la el sıkıştı.

Ne kadar hazır olabilirsem. “Tabii.”

İleri çıkıp elimi uzattım. “Ben WMBC Spor Haberleri’nden Delilah Maddox.”

Easton’ın yüzünde ağır ağır bir sırtış belirdi. Eğilip yanağımdan öperek beni şaşırttı. “Sizinle tanışmak bir zevk.”

Beni bir tartışmaya çekmek için mi yemliyordu –giden *erkek* muhabirin elini sıkışırken beni yanağımdan öptü diye azarlamamı mı bekliyordu– yoksa gardımı düşürmek için bariz olan seksiliğini mi kullanmaya çalışıyordu emin değildim. İki türlü de, onun oyununu oynamıyordum. Boğazımı temizleyip daha dik durdum, gerçi bacaklarım biraz güçsüzleşmişti.

“Sana birkaç soru sormamın sakıncası var mı?”

“Başka neden burada olasin ki?”

Alaycılığını dikkate almadım. Hâlâ bana gülümsüyordu. Aslında daha çok pis pis sırtıyor gibiydi ve bu da kendimi onun oynamaya hazırlandığı bir oyuncakmışım gibi hissettiriyordu. “Hazır mısın, Nick?” Kameramanım ışığı hazırlamayı bitirdi, sonra kamerasını kaldırıp eliyle bana işaret verdi.

“Bugünkü galibiyetiniz için tebrik ederim, Brody. İlk geri dönüş maçında dizin nasıl?” Nick’in yakın çekim yaptığını bildiğim için mikrofonumu yukarı kaldırdım.

“Kendimi...” Kayıtsız bir tavırla belini saran havluya uzandı ve kenarından çekti. Havlu yere düştü. “Harika hissediyorum. Kendimi harika hissediyorum. Peki ya sen? Soyunma odasına ilk gelişin, değil mi? Şu âna kadar gördüklerin hoşuna gitti mi?” Dudakları tamamen ahlaksız bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kendime engel olamadan gözlerim çıplak alt yarısına kaydı. Siktir. Adam resmen rüzgârda sallanıyordu. Şeyinin *ne kadar aşağıya* kadar sallandığını görünce tamamen dikkatim dağıldı. *Metro*. Lakabı tam yerini bulmuştu. Sorusuna cevap vermem herhalde bir dakika sürdü. *Yayın süresinde sessiz geçen tam bir dakika. Harika*. “Evet. Şey... soyunma odası... şey... güzel.”

Tam bir mal gibi konuşuyordum. *Yayında*.

Pislik herif benimle röportaj yapmaya devam etti. “Düşündüğünüz kadar büyük mü?”

“Şeyyyy... Tahmin ettiğimden daha büyük.”

Gülümsemesi daha da genişledi.

Off.

İpleri elime almam gerekiyordu yoksa soyunma odasındaki ilk röportajım dalgası geçilecek bir gaftan ibaret olacaktı. İzleyiciler belden aşağısının çıplak olduğunu bilmiyordu. “Sence bugün kendini yüzde yüz verdin mi?”

Kaşları havaya kalktı. “Eğer bugünkü maçı kastediyorsan, kesinlikle. Bugün sahada yüzde yüzümü verdim. Başka kısımlarımın fazlasıyla gelişip *büyüme potansiyeli* var ama bugün dizim tam anlamıyla iyiymi.”

Açık yeşil gözleri karardı ve uzun kirpiklerinin aşağı doğru inişini izledim. Bakışlarını takip ettim ve aniden çıplak paketine bakıyordum. *Tekrar. Kahretsin*. Gözlerim yeniden yukarı fırladı ama yanaklarımın alev aldığını hissettim. Buna son vermem gerekiyordu yoksa yayında kıpkırmızı olacaktım.

“Pekâlâ, yeniden hoş geldin. Ayrıca bugünkü galibiyet için tebrikler.”

Nick kamerasını indirip ışığı söndürene kadar bekledim. Sonra doğruca Brody Easton’ın kendini beğenmiş yüzüne baktım. “Göt herifin tekisin, biliyor musun?”

Gözleri parladı. “Biliyorum.”

Soyunma odasından sinirle çıkarken kıs kıs gülüşleri ve çakılan beşlikleri duydum.

2

Brody

"Günaydın Bay Easton."

"Günaydın Shannon. Bu hafta nasıl?"

"Biraz moralsiz ve uykusu düzensiz gibi. Fakat salı günleri ziyaretleriniz onu her zaman neşelendiriyor. Kalktı ve sizin için hazır. Sanırım dinlenme odasında."

Ben yaklaşırken Grouper koridoru süpürmeyi bıraktı. "Torunum hayal kırıklığına uğrayacak."

"Bunun sebebi bu haftaki maçtan top almaması falan değil. Kahrolası çocuğa balık adı* verdiğiniz için."

Grouper kıs kıs gülererek elini uzattı. "Dün orada bok gibi görünüyordun."

"Sen de bok gibi süpürüyorsun," diyerek gülümsedim. "Yaşlı kıcıncı kovması için yönetimle konuşmalıyım. Burası kör bir herif temizliyormuş gibi görünüyor. Ayrıca ben iki yüz sekiz metre uzağa fırlattım... bu pek de bok gibi değil. Bu benim acayip muhteşem olmam."

* Grouper, İngilizcede lagos balığı anlamına gelir. -çn

“Marlene senin o ağzını sabunla yıkayacak, hele kullandığın o lafları bir duysun da gör.”

Şaka yapmıyordu. Marlene seksen yaşında olabilirdi ama o küçük harım hâlâ ödümü bokuma karıştırıyordu. Willow ile çıkmaya ilk başladığımızda, eğer torununu incitirsem hayalarımı doğrayacak olanın iri yarı kocası değil de Marlene olduğunu biliyordum.

Grouper ile birbirimize kısa bir süre daha hakaretler yağdırdıktan sonra Marlene’i aramak için dinlenme odasına gittim. Çok uzağa bakmam gerekmedi. Odada sadece birkaç kişi vardı ve gece elbisesi giyen tek kişi o çılgın yaşlı kadındı.

“Bu akşam ateşli bir randevun mu var, Marlene?” Tekerlekli sandalyesinde oturuyordu, eğilip alnundan öptüm. Bir dakikasını aldı ama sonra gözleri güldü ve bugünkü ziyaretin geçen haftakinden daha iyi olacağını anladım.

“Bak bak, nasıl da yakışıklı görünüyorsun.”

“Ben her zaman yakışıklı görünüyorum.” Sandalyesini odanın bir köşesine doğru ittim ve karşıma hizaladıktan sonra kanepeye oturdum.

“Smokin giymen gerekmiyor muydu senin?”

Pekâlâ, bu gece elbisesini açıklıyordu. Her zamanki gibi ayak uydurdum. “Bu sabah antrenmanım vardı. Biraz sonra üstümü değiştireceğim.”

Başıyla onayladı. “Torunuma mavi bir elbise giymesini söyle. Gözlerini ortaya çıkarır.”

Willow’un gözleri gök mavisi ile bahar çimeni yeşili arasındaydı. Eğer mavi giyerse gözleri akuamarine dönüşüyordu. Eğer yeşil giyerse gözleri peridot gibi oluyordu. Ben hep ikisini de giymemesini tercih ederdim, bütün gün o gözlere bakıp hangi rengi daha çok sevdiğimi çözmeye çalışabilirdim. Tabii giydiği renk ten rengi değilse, öyle olduğunda odaklandığım şey gözleri olmazdı.

“Mavi giydiğinden emin olacağım.”

Marlene birkaç dakika sessizleştii ve başka bir yerlere gittiğini bilerek ifadesini izledim. Nereye varacağımızı asla bilemezdim.

“Sanırım birisi dişlerimi çaldı.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Dişlerin ağzında, Marlene.”

Yavaşça titrek eliyle yukarı uzandı ve inci beyazı takma dişlerini buldu. “Kahretsin. Boş yere onları arayıp durdum.”

Ziyaretim en azından bir saat daha böyle geçti, konudan konuya atladık. Kimisi otuz yıllıktı kimisi günceldi. Maçımızı tekrar izlemek için ikide stadyumda olmam gerekiyordu. Zorunlu hücum hattı toplantısına geç kalmaktan dolayı iki bin dolarlık ceza ödemek istemediğim için veda etmek için ayaklandım.

“Gitmeden önce seni götürmemi istediğin bir yer var mı?”

“Otuz dört Amsterdam caddesindeki Heidelman’a. Bir Reuben sandviçi için gidebilirim.”

“Önümüzdeki hafta geldiğinde sana bir tane getireceğim.” Eğilip alnunu öptüm, Heidelman’ın on beş yıl önce kapandığını söylemedim.

“Sandviçi o yaşlı Heidelman’ın yapmasına izin verme. Yaşlı bunağın birkaç tahtası eksik.”

Kıkırdadım. “Anlaşıldı. Yaşlı adam yok.”

“Willow’u benim için öp.”

“Tamamdır. Grouper’a odanın daha iyi temizlenmesi gerektiğini söylediğinden emin ol tamam mı?”

“Öyle mi? Tamam.”

Marlene dinlenme odasına kalmak istedi ama giderken kontrol etmek için boş odasına girip bir göz attım. Her zamanki gibi lekesizdi. Grouper’ın burada yaptığı temizlikle yerden bile yemek yiyebilirdiniz. Fakat adamın hayalarını koparması için Marlene’i harekete geçirmeyi seviyordum.

Ben dışarı çıkarken yaşlı piç öndeki cam kapıları yıkıyordu. Parmaklarımı açarak lekesiz kapıya kasten elimi dayayıp el izi bıraktım. “Bir yeri kaçırmışsın.”

“Göt herifin tekisin.”

"Ve bundan gurur duyuyorum."

"Haftaya iki top istiyorum."

"Seninkiler büzüşüp düştü mü?"

"Kıçımı ye."

"Sonra görüşürüz, Grouper."

3

Delilah

"Az önce söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı?" diyerek Indie'ye bağırdım. Arabasındaydık, her yıl eski futbolcu Marcus Baxter'ın onuruna düzenlenen bir yardım etkinliği olan Baxter Bowl'a gidiyorduk. Marcus, New York Steel'in alan golcüsüydü ve altı yıl önce sarhoş bir sürücü tarafından öldürülmüştü. O zamandan beri takım ve lig yardım etkinliğine sponsor oluyordu. WMBC bu yıl üç masa almıştı. İlk davetimdi ama Indie pazarlama bölümünün başkan yardımcısı olduğu için yıllardır katılıyordu.

"Seni duydum. Pisliğin teki. Sana aletini gösterdi. Seni utandırdı."

"Sen de durmuş bana dün gece onu hayal ettim mi diye soruyorsun?"

"Ettin mi?"

"Hayır!" Belki.

Omzunu silkti. "Ben ederdim."

"Adam küstah ve kaba."

"Kulağa senin tipinmiş gibi geliyor."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Randevu geçmişim harika sayılmazdı. Yarılış tipte adamlara çekilmek gibi bir eğilimim vardı. "Artık değil. Bu arınma bittikten sonra sadece iyi, kibar ve güvenilir adamlarla çıkacağım."

"Seni babamın en yakın arkadaşı Hughey'yle tanıştıracacağım."

"Çok komiksin."

"Ne? Çok iyidir. Yemin ederim. Karısının o yüzden onu boşayıp kırk beş yaşındaki salon dansı eğitmeniyle evlendiğinden eminim. Adam çok sıkıcı... yani çok iyi demek istedim."

"Hughey'yi aklımda tutacağım."

"Gelecek hafta tekrar yaparsa ne yapacaksın?"

"Görmezden gelip röportaja devam edeceğim. Sik kafalının teki olmasını bekliyordum. Ama bana sikini gerçekten göstermesini beklemiyordum. Beni hazırlıksız yakaladı. Bir sonraki sefere onun için hazır olacağım."

"Ben şu anda onun için hazırım. Eğer külot giyiyor olsaydım o vücudu düşünmekten azıcık ıslanmış olabilirdi. Sence bu akşam orada olur mu?"

"Umarım olmaz." Beynimin minicik, karanlık, mazoşist bir parçası onu görmek için sabırsızlanıyordu. Gerçi bunu itiraf edeceğime ölürdüm daha iyi.

Baxter Bowl'daki masam WMBC'den ve New York Steel yönetiminden ilginç insanlardan oluşan bir karışımdı, buna kanal sahibinin çekici torunu ve ayrı zamanda yayın yönetim müdürü olan Michael Langley de dahildi. Teknik olarak bu onu Bay CUM'ın patronunun patronu yapıyordu. Neredeyse bir saattir konuşuyorduk ve bu kadar çok ortak noktamız olduğunu öğrendiğime gerçekten şaşırmıştım. İkimiz de Stanford'a gitmiştik, gerçi o benden birkaç yaş büyüktü. İkimizin babası da biz küçükken profesyonel oyun kurucuydu ve ikimiz de şafağın ilk ışıklarında kalkıyorduk. Langley ailesi New York spor camiasında efsane-

viydi. Michael'ın büyükbabası sadece WMBC'nin sahibi değildi, aynı zamanda New York Steel'in büyük kısmının da sahibiydi.

Yemek tabaklarımızı toplamayı bitirdiklerinde Michael bana doğru eğildi. "Dans etmek ister misin?"

"Tabii. Çok isterim."

Dans pistine çıkınca beni yavaş bir ritimle yönlendirdi. Güçlü bir tutuşu vardı ve nasıl yönlendireceğini kesinlikle iyi biliyordu. Ayrıca göze de hoş görünüyordu. *Gözlüklü Matt Damon gibi*. Çok bakımlı, akıllı ve yakışıklıydı, gecem daha kötü geçiyor olabilirdi.

"Saçlarının toplu hâlini sevdim." *Tatlıydı da*.

Laftan anlamayan kara buklelerimden oluşan kütleyi başımın tepesinde tokayla tutturacak kadar ehlileştirmek kuaförün neredeyse iki saatini almıştı. Birkaç tutam çoktan kaçmıştı bile.

"Teşekkürler. Sigara içmiyorsun değil mi? Çünkü kuaförün saçımın böyle kalması için sıkamak zorunda kaldığı sprey miktarını düşününce bir sigaraya yaklaştığım anda tutuşacağımdan neredeyse eminim."

Michael gülümsedi. "Endişelenme. Sigara içmiyorum."

Neden genelde çıktığım adamlar *bu* tarzda olmuyordu? Babasının adımlarını takip eden Michael üniversitede Amerikan futbolu oynamıştı, ta ki çapraz bağları yırtılıp daha kariyerini başlamadan bitirene kadar. Oyun konusundaki bilgisi ve Amerikanvari görünüşüyle, spor muhabirliğine geçmesi oldukça kolay olmuştu. Gerçi üst kademelere yükselmesi son yıllarda onu iyice ekran arkasına itmişti. "Bu sezon planladığın röportajların var mı? Seni kayıtta izleyip öğrenmek isterdim. Röportajların hep kameraların önünde oturuyormuşsun gibi değil de bir oturma odasında rahatça sohbet ediyormuşsun gibi geçiyor karşı tarafa."

"Teşekkür ederim. Aslında şu âna kadar programımda hiç yoktu ama bunu değiştirmem için az önce bana bir sebep verdin."

Yeni bir şarkı başlamıştı ve ona eşlik etmekten keyif alıyordum ki arkamdan bir ses, "Araya girebilir miyim?" dedi.

Başımı hızla çevirdim, gerçi bu çatallı sesin kime ait olduğuna hiç şüphem yoktu.

Michael zarıftı. "Paylaşmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Fakat sanırım gecenin en güzel kadınınu açgözlülükle tekelimde tutuyordum." Elimi bıraktı ve başını centilmence sallayarak geri çekildi. "Dans için teşekkürler, Delilah."

Brody Easton beni yine hazırlıksız yakalamıştı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan küstah pislikle dans ediyordum. Kollarını etrafıma doladı ve vücudumu çekip sıkıca kendininkine dayadı. Michael'ın beni tuttuğundan çok daha sıkı tutuyordu.

"Seni tekrar görmek ne güzel, Lois Lane."

Adam taşaklıydı, hakkını vermem gerekiyordu. Doğruca gözlerine baktım. "Üzerinde kıyafetlerin olduğunu görmek ne güzel, Easton."

"Kıyafetsiz olmamı mı tercih edersin?"

"Odanın diğer tarafında olmanı tercih ederim."

Güldü. İçten bir kahkahaydı. "Erkeklerin soyunma odasında takılmak istediğine karar verersen bazen öyle şeyler olur."

Geri çekilmeye çalıştım ama tutuşunu sıkılaştırıp beni olduğum yerde tuttu. Boynumu uzattım. "Bırak beni."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Doğru. Hayır."

"Ciğerlerim patlayıncaya kadar çığlık atabilirim."

"Çığlık attığını duymak isterim." Ses tonu, çığlık atarken altında olmamı istediğini belli ediyordu.

"Göt herifin tekisin. Bunu biliyor musun?"

"Biliyorum. Bunu bana dün sormuştun. Bir muhabir olduğun düşünülürse sorularını daha sık değiştirmeye çalışmalısın."

Gözlerim âdeta yerinden çıktı.

Easton elini belime kaydırdıktan sonra bizi dans pistinde döndürdü. *Belli ki pislik dans edebiliyordu.*

"Görüşüğün biri var mı?"

"Ciddi olamazsın?"

Yorumumu dikkate almadı. "Bu akşam yemek yemek ister misin?"

“Az önce yedik zaten.”

“O zaman benim evimde tatlı?”

Kendime mâni olamadan kahkaha attım. “Dün maçta başını mı vurdun?”

“Diyettesin demek?”

“Evet. Kesinlikle ondan. Tatlı yemek için senin evine gitmek istemiyorum çünkü diyetteyim.”

“Şey, yazık oldu.” Easton gülümsedi. Aslında oldukça hazır-
cevap ve komikti ama hâlâ götün tekiydi. Şarkı sona erdi ve grup
herkesten yerine oturmasını istedi, sessiz açık artırmanın kaza-
nanları açıklanacaktı.

“Seni tekrar görmenin güzel olduğunu söyledim ama ben
yalan söylemem.”

Easton sırttı. Hakaretlerimden hoşlanıyor gibi görünüyor-
du. Fakat ben uzaklaşmadan elimi yakaladı. “Hey. Langley’ye
dikkat et. Saha muhabiriyken onunla birkaç defa karşılaşmıştım.
Herif pisliğin teki.”

“Bu yorumun senden gelmesi ironik değil mi?”

“Ben gördüğün kişiyim. O herif değil.”

Gecenin kalanında keyfime baktım. Indie beni daha önce ta-
rışmadığım tonla insanla tanıştırdı ve Michael’la sohbetim ar-
kadaşıktan flörte kaydı. Birkaç defa Michael’la masada oturup
sohbet ederken başımı kaldırıncı Easton’ın gözlerinin üzerimde
olduğunu gördüm. Yüzündeki gülümseme gitmişti ve neredey-
se tepesi atmış görünüyordu. Bu Michael’a daha çok yaklaşıma
sebepe olmuştu.

Dışarıda valenin Indie’nin arabasını getirmesini beklerken o
da satıştan birkaç kişiyle vedalaşıyordu. Gümüş rengi Porsche
Spyder’ı önümüzde durunca Michael yanıma geldi.

“Güzel araba.”

“Teşekkürler. Bir gün seni gezdirmek isterim... belki bir ak-
şam yemeğe giderken?”

“Bu hoşuma giderdi. Fakat programım önümüzdeki birkaç
hafta için biraz yoğun.” Arınmamın yirmi sekiz günü kaldı.

“O zaman işlerin biraz sakinleştiğinde?” Bana cep telefonunu verdi ve numaramı kaydederken bana doğru eğildi. “İnanılmaz kokuyorsun. Bütün gece sana bunu söylemek istedim.”

“Teşekkür ederim. Rose de Chloe. Daha yeni aldım ve çok mu çiçeksi diye tereddütlüydüm.”

“Kusursuz.” Telefonunu elimden almak yerine parmaklarını benimkilere doladı ve vedalaşmak için beni kucakladı. Başımı kaldırdığımda Brody Easton’ı bize bakarken gördüm. Biraz öfkeli olmaktan daha öte görünüyordu. O yüzden Michael’ın kucaklaşmasını fazladan uzun tuttum.

Sonraki hafta Steel yine evinde oynayacaktı o yüzden hafta ortasında maç seyahatine çıkmam gerekmiyordu. Fakat Basketbol Hall of Fame’e girenleri haber yapmak için şehir dışına çıkmıştım. Ertesi sabah başlangıç vuruşunu kaçırmadan stadyumda olabilmek için cumartesi gecesi dört saat araba kullanarak eve dönmüştüm. Maçı kenar çizgilerinden izledim, oyunu anbean betimleyen saha muhabirine yardım ettim. Steel tekrar kazandıktan sonra soyunma odasına yöneldim. Bu defa vakit öldürmedim. Aksine güvenlik büyük mavi kapıları açınca içeri girmek için direkt sıraya girdim.

“Ne var ne yok, Dam?” Henry eline vurmam için uzattı.

“Selam Hi. Sana bir şey getirdim.” Çantama uzanıp WNBA’in sezonun en favori şütörü Rochelle Teavers’tan imzalı bir fotoğraf çıkardım. “Muhabirlerden bazılarında kızının basketbol oynarken bileğini kırdığını duydum. Bu hafta Hall of Fame’e girenleri haber yaptım ve Rochelle oradaydı.” Gözlerimle parlak fotoğrafı işaret ettim. “Umarım Larissa’yı doğru yazdırmışımıdır.”

Henry elleriyle göğsünü yokladı ve üniformasının yakasından gözlüklerini aldı. “Şuna da bakın. Bu bir defalığına yaşlı babasını havalı yapacak. Çok teşekkür ederim, Delilah Dam.”

“Hiç sorun değil.”

Soyunma odasına giren ilk muhabirlerden biri bendim. Başka

bir muhabir çoktan Easton'la röportaj yapmak için hazırlanıyordu ama ben bunu yapabildiğim kadar hızlıca bitirmeye niyetliydim. Peşimde Nick'le ilerledim. Brody dizi hakkında konuşuyordu. Beni fark ettiği anda yüzüne bir gülümseme yayıldı. *Kahretsin. Yine üzerinde havlu var.* Röportaja fazlasıyla hazırdım ve eğer yine oyunlar oynamaya başlarsa kibirli oyun kurucusuyla nasıl baş edeceğimi biliyordum. Fakat o kahrolası gülümsemesi beni geriyordu.

Sıram geldiğinde saçmalığa yer bırakmayan bir tavırla öne çıktım. "Bugün bunu nasıl oynayacağız, Easton?"

"Bu hafta Boston'dayken beni düşündün mü?"

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Gittiğim yerleri takip ediyorsun, öyle mi?"

"Beni düşündüğünü itiraf edersen bugünü senin için kolay hâle getiririm."

"Sen ve teşhirciliğin için hazırım. Kolaylaştırmana gerek yok. Yapabildiğin kadar *sertleştir.*" Başımla Nick'e başlaması için işaret verdim.

Easton'ın gözleri parladı ve havlusunu hemen düşürdü.

Canlı yayına başladık. "Pekâlâ, bu haftaki başka bir büyük galibiyet için daha tebrikler. Ayrıca kısa koşulu golün için de."

"Teşekkür ederim."

Birkaç saniye boyunca gözlerine baktıktan sonra bakışlarımı kasten aşağı indirdim. Tam erkekliğine. "Kısa bir koşuydu. Ne, on santimetre falan mıydı?"

"Ah, hayır. Kesinlikle ondan fazlaydı. En az otuz santim var derim."

"Sanırım resmî rakamlar on santim. Erkekler ve uydurma hikâyeleri," dedim.

Easton'ın pis sırtışı biraz azaldı. Ve kızgınlıkla doldu. Mutluydum. Belli ki o değildi. "Söylesene, ikinci yarıda neyi değiştirdin? Devre arasından önce paslaşmada sorun yaşıyor gibi görünüyordun. Hatta topu Daryl Breezy'ye vermek istediğin iki seferi Wren Jacobs blokladı. Topu *kaldırmakta* sorun mu yaşıyordun?"

Easton gözlerini kıstı. "Hayır. Kaldırmakta sorun falan yaşamıyordum. Sadece daha iyi korunmaya ihtiyacım vardı. Koç devre arasında bazı değişiklikler yaptı, bu da hücum çizgimizde açtığımız boşlukları doldurdu. Koruma gelir gelmez de *tam hedefe doğru kayabildim.*" Bitireceğim sırada Easton birkaç saniye gözlerine bakıp gözlerini aşağı çevirdi, benim gözlerim de onunkilerle birlikte indi. *Tahrik olduğunu* fark ettiğim saniyede röportajımın kontrolü de elimden gitti.

Başımı kaldırıp baktığımda Cheshire kedisi gibi gülümsüyordu. Sonra *benim* röportajımın kontrolünü yine kendi ellerine aldı. "Bruce Harness bugün inanılmaz bir iş çıkardı. İkinci yarının başındaki o degaj bloku ivmeyi değiştirdi."

"O blok, degaj blok liderleri arasında ilk ona girmesini sağladı," diye yanıtladım.

Easton'ın sırtışı yok oldu. Degaj blok istatistiklerini ezbere bilmeme şaşırmış görünüyordu.

"Bu doğru. Beş tane daha yaparsa tüm zamanların en iyi degaj blokörü rekorunu kırabilir."

"Altı tane daha," diye düzelttim.

"Beş."

"Altı."

"Beş."

"Herman Weawer doksan yediden sekize kadar oynadı. Kariyerine Detroit'te başladı ve Seahawks'la sona erdirdi. On dört degaj bloku. Harness'ın dokuz tane var. Rekoru kırmak için altı tane daha yapması gerekiyor." Easton konuşmak için ağzını açtı, sonra tekrar kapadı. Röportajımın kontrolünü yeniden kazanmıştım. "Son bir sorum daha var?" Dönüp, arkamda dizilmiş sabırsız muhabirlerden oluşan sırayı gördüm. "Önümüzdeki hafta Chargers'la California'da yapacağınız maç için dizin hazır mı?"

"Sen haber yapmak için orada olacak mısın?"

"Olacağım."

"Öyleyse hazır olacağıma bahse girebilirsin."

4

Brody

“Yakala!”

Grouper paspası yere attı ve uzun koridordan aşağı sekerek koşmaya başladı. Gündüz vardiyasının sorumlu hemşiresi Shannon başını iki yana sallayarak yanından geçti. Bunun gibi pislikleri yaptığımızı ilk görüşü değildi... Grouper'ın yürümesinde sorun çıktığından beri takılıyorduk. Birkaç yıl önce olduğu kalça ameliyatı ihtiyarı yavaşlatmıştı. Artık paslarım mermiden ziyade tüy gibiydi.

Shannon omzunun üzerinden, “Adam altmış dokuz yaşında,” dedi. “O tatlı, yaşlı adama günün birinde kalp krizi geçireceksin.” Yoluna devam ederken gülümsediğini gördüm.

Grouper koridorun sonuna vardığında topu yirmi metre boyunca döne döne doğruca ellerine düşecek şekilde yolladım.

“Bende hâlâ iş var.” Bana doğru gelmeye başladı.

“Sende hiçbir zaman iş olmadı ki. Topu avuçlarına bıraktım resmen.”

“Saçmalık. Bok gibi atıyorsun. Herkes bir pasın atılan tutucu kadar iyi olduğunu bilir.”

“Küçük Guppy büyükbabasının onun idolüne karşı nasıl saygısızlık ettiğini biliyor mu?”

“Hah. İdolmüş. Onun kahrolası idolü benim.”

Sekiz yaşındaki Grouper büyük bir futbol hayranı ve ondan da çok bir Brody Easton hayranıydı. Son doğum gününde çocuğun doğum günü partisine uğramıştım. Beni görünce öyle heyecanlanmıştı ki gerçekten ağlamıştı. Bu da bana büyük Grouper’la birkaç hafta taşak geçecek kadar malzeme vermişti.

Hemşire masasında durdum. “Haftası nasıldı?”

“İyi bir haftaydı aslında,” dedi Shannon. “Alışverişe gitmek istiyor. Yeni iç çamaşırlarına ihtiyacı olduğunu söylüyor ama çekmecesini onlarla dolu.”

“O zaman yardımcıya onu alışverişe götürmesini söyleyin.”

“Yardımcıdan onu dışarı çıkarmasını isteyerek çamaşırların parasına ek olarak fazladan üç yüz dolar ödemek mi istiyorsun? Hem de kırk tane külotu varken.”

“Bu onu mutlu edecek mi?”

“Sanırım.”

“O zaman evet.”

Gülümsedi. “Bu haftaki programına yazacağım.”

Marlene’i odasında *Fiyatını Bil’in* tekrarını izlerken buldum. Program hedefi on ikiden vurmaya çalışmak üzerine kuruluydu, bir sürü farklı ürünü bir araya getirerek toplam maliyetleriyle belirli bir tutar elde etmen gerekiyordu.

“Selam Marlene.”

“Şşş.”

Elinde bir not defteri ile kalem vardı, gösterilen her ürünün fiyatını titreyen eliyle kuzgun bir şekilde yazıyordu. Bob Barker elinde bir şişe süt tutuyordu ve notlarına çaktırmadan göz attım. *On beş sent*. Tamam, sanırım bugün hangi yılda olduğumuza dair bir tahminim vardı..

Kendi bulduğu sonucun cevaba yakın bile çıkmaması onu hoşnut etmedi. Onu iyi hissettirmeye çalıştım. “İnsanlar daha zorlansın diye fiyatlarla oynuyorlar.”

“Sanırım haklısın.”

“Tabii ki haklıyım. Ben hep haklıyım. Ayrıca yakışıklıyım da.” Taşıdığım kesekâğıdının içinden ambalajı alıp beyaz kâğıdını açtım ve geçen hafta istediğı Reuben’i çıkardım.

“Heidelman’a gitmişsin.”

“Evet.” Ya da on yıl önce onun yerine açılmış Ben’in Kosher Büfesine gitmiştim. Önemli değildi.

“Yumulmak için sabırsızlanıyorum. Diş kutumu uzatabilir misin?”

“Dişlerin zaten ağzında, Marlene.”

Bir dakika durdu ve tırnağını ön dişlerine vurarak doğru söylediğimi onayladı. Zihni bir oraya bir buraya kayıyor olsa da dişleri neredeyse her hafta konuştuğumuz bir konuydu.

“Önceki gün Willow beni görmeye geldi.”

“Bu güzel.”

“Evet. Bana ne yaptığını anlattı.”

Hiçbir fikrim yoktu. “Ah, evet. Ne yapmış? Artık Willow’un yaptığı şeyleri takip edemiyorum.”

“Havuzu. Biliyorsun. İkiniz de kendinizden utanmalısınız. Bir dahaki sefer polis size karşı o kadar anlayışlı olmaz.”

On yıl önceki bir şeyi apaçık hatırlaması ama beş dakika önce taktığı dişlerini hatırlamaması beni şaşırtmayı hiç kesmiyordu. Sanki önce yakın zamanların hatıraları kayboluyormuş gibiydi. *Benim* havuz olayıyla ilgili anımın asla aklımdan çıkmamasını umdum.

Willow’u ilk defa çıplak görüşümdü. Vahşi Willow dediğim kızın ödümünü patlatacak bir şey yaptığı her seferde göğsümde oluşan sızının acıdan olmadığını fark ettiğim akşamdı. Aştı. Aştı.

“Benim hatamdı. Willow beni vazgeçirmeye çalıştı. Çitin üstünden sadece beni dışarı çıkarmak için atladı. Onu havuza ben ittim.”

Marlene bana şüpheyle baktı. Hakkı da vardı. Azıcık akli olan kimse Willow'un ucundan bile pervasız sayılabilecek bir şeye ikna edilmesi gerekmediğini bilirdi. Kız her zaman kılıcın en keskin ucunda gülümseyerek dans ediyordu, bense kenarda durmuş onu izliyor, kesildiğinde kanamayı durdurmak için bekliyordum. Onunla ilgili en güzel şeydi bu. Ayrıca en çirkini de.

"Bu son uyarım. Eğer başınızı daha fazla belaya sokarsanız sizi ayırırım. İkiniz birlikteyken kafadan kontak tipler gibi davranıyorsunuz."

Reuben'inin yarısını böldüm ve beladan uzak duracağımıza söz verdim. Bizi ayırmakla tehdit etmesi ironikti çünkü günün sonunda bizi bir arada tutan tek şey oydu.

5

Delilah

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" Indie kendini masamın diğer tarafına bırakıverdi. Bacaklarını kaldırıp bağdaş kurdu, hem de altında bir etek olmasına rağmen.

"Güzel don."

"İç çamaşırımı göremezsin."

"Tabii ki görebiliyorum," diye blöf yaptım.

"Yok da ondan."

"Umarım az önce çıktığın departman toplantısında da bu şekilde oturmuşsundur."

"Elbette oturdum." Indie ben onu durduramadan öne doğru eğilip masamın üzerindeki bir yığın kâğıdı karıştırdı. Çıktısını aldığım birkaç makaleye göz attı. "Brody Easton demek?"

"Araştırma."

"Ne için? *Cosmopolitan* dergisinden bir röportaj mı? Burada hiç sporla alakalı makale görmüyorum." Parmaklarıyla kâğıtları ayırdı ve yelpaze gibi kullandı.

"Bu haftaki maç için."

“Gerçekten mi?” Indie kendini serinletmeyi kesip aradan bir sayfayı çekip çıkardı. “Bundan ne öğrendin?”

Brody’nin iç çamaşırılı bir fotoğrafıydı. Dar, siyah baksırla. “Fotoğraf ameliyatından önce mi sonra mı çekilmiş diye dizine bakıyordum.”

“Sikine bakıyordun.”

“Bakmıyordum. Adamın *kendisi* sik zaten.”

“Seni içten içe yakan bir adam.”

“Hiç de yakmıyor.”

“Yakıyor.”

“Neyse.” Gözlerimi devirdim. “Biliyor musun... kesinlikle benzersiz bir hikâyesi var. Yirmi yaşında ilk seçmelerde seçildi. İkinci sezonun ortasında bir araba kazası geçirdi. Sakatlandı ama çok kötü bir şeyi yoktu. Üçüncü sezon başlamadan takımdan çıkarıldı. Neredeyse iki yıl sonra rehabilitasyona girdi, ardından yedek olarak geri döndü. Üç yıl sonra şimdi ise Super Bowl MVP’si.”

“Takımdan çıkarıldığı zamanı hatırlıyorum. Steel’de oynamaya başladığı zamankinden bile daha fazla haberlerdeydi. İçiyor ve partiliyordu. Bir sürü ünlü kadının süs oğlanı gibi olmuştu.”

“Takıma ilk turda seçilmekten takımdan çıkarılmaya kadar nasıl gidersin ki?”

“Uyuşturucu ve alkol.”

“Fakat takımdan çıkarıldıktan *sonra* tam bir parti insanı olarak tanınmaya başladı. Brody Easton yapbozunun parçalarını bir araya getirmeye çalışarak şöyle bir araştırıyordum ve birkaç parça eksikmiş gibi geliyor. Onun sorun yaşadığıyla ilgili hiçbir şey yok ve takım da onu çıkarırken nedenini açıklamamıştı.”

“Lig muhtemelen kara çalmak istemedi. Belki de araba kazasından sonra ağır kesici bağımlılığı falan başladı.”

“Sadece birkaç kesik ve yarası vardı. Kazada çok kötü yaralanmadı.”

“Başkası var mıydı?”

“Arabada yalnızdı, hız yapıyordu ve kontrolünü kaybetti.”

* MVP, takımın en değerli oyuncusu ödülü ve unvanıdır. -ç71

“Hımm... Bilemedim. Belki de yatakta uzanıp sohbet ederken ona sorabilirsin.” Indie ayağa kalktı. “Ne zaman dönüyorsun?”

“Pazartesi gecesi.”

“Bu bende kalabilir mi?” Brody’nin baksırlı fotoğrafını kaldırdı. Kesinlikle elde tutulacak bir fotoğraftı.

“Tepe tepe kullan. O kibirli götün fotoğrafını istemiyorum.”

“Elbette istemiyorsun.” Bana bir öpücük atıp gitti.

Delta havayolları profesyonel spor takımları için özel tasarlanmış uçaklar ayarlıyordu. Normal bir Boeing 757 iki yüzden fazla yolcu taşıyabilirdi fakat ligin kullandığı uçakta bacaklara ek alan açmak için bazı koltuklar kaldırılmıştı. Uçağın arka tarafında, aralarına masa yerleştirilmiş karşılıklı birkaç koltuk vardı. Bu alan, koçların uçuş sırasında toplantı yapmaları için tasarlanmıştı.

Steel’in elli üç aktif oyuncusunun hepsi deplasman maçından iki gün önce birlikte seyahat ediyordu, buna on yedi koç ve birkaç ofis çalışanı da dahildi. Yaklaşık bir düzine kadar muhabir de takımla birlikte yolculuk ediyordu. WMBC resmî takım sponsoru olduğu için ben de o muhabirlerden biriydim. Ve... uçmaktan nefret ediyordum.

Kalkışa beş dakika kala ağızıma bir Xanax attım ve bir bardak dolusu şarapla içtim. Sızmadan önce hatırladığım son şey, pilotun inatçı bir kuş sürüsü yüzünden kısa bir rötarla kalkacağımızı söylediğini duymamdı. *Kuşlar mı?*

Uyanınca telefonumdan saate baktım. California’ya altı saatlik uçuşun dört saatinde uyumuştum. Ağzım kurumuştum ve gözlerimse kupkuruydu.

“Günaydın uykucu.” Ses beni ürküttü.

Uyku sersemi bir hâlde başımı koridora doğru çevirdim, kafam karışmıştı. “Alan... Alan nerede?” Uyuyakaldığımda *Sports Chronicles*’tan Alan Coleman diye bir muhabirin yanında otuyordum. Şimdiyse yanımda oturan kişi Brody Easton’dan başkası değildi. Ayrıca ağzı kulaklarına varana dek gülümsüyordu.

"Eğer benimle koltuğunu değiştirirse ona ligin yeni alkol kurallarıyla ilgili özel bir röportaj vermeyi teklif ettim."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Senin yanında oturmak için."

"Beni uyurken izlemek hoşuna gitti mi?"

"Gitti. Horladığını biliyor musun?"

"Horlamıyorum."

"Evet, horluyorsun. Kanıtlayacak videoyu görmek ister misin?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Beni uyurken videoya mı çektin?"

"Hayır. Ama azıcık kurumuş salyan var." Ağzımın kenarını işaret etti. "Tam şurada."

Ciddi olup olmadığını anlamasam da sildim. "Beni kızdırmak için mi buraya geldin?"

"Aşağı yukarı." Gülümsedi. Gerçek bir gülümsemeydi, hatta yeşil gözleri bile bu gülümsemeye eşlik ediyordu. *Vay be.*

Tam o sırada uçak türbülansa girdi ve Xanax'tan geriye kalan sakinliğin hepsi pencereden uçup gitti. İki elimle birden koltuk kolçaklarını kavradım.

"Uçarken gerilenlerden misin?"

"Bu biraz basite indirgeme olur."

"Uçmadan önce bir şeyler içmelisin."

"İçtim zaten. Ama etkisi geçmiş olmalı."

"Sinirlerini yumuşatması için biraz içkiye ne dersin?"

"Xanax'la daha fazla alkol karıştırmamalıyım." Uçak yine sarsıldı. "Bir Merlot alacağım."

Brody uzanıp uçuş görevlisini çağırmak için düğmeye basarken kıkırdıyordu. Uzun bacaklı bir esmer çabucak geldi. Beni görmezden gelip Brody'yle konuştu. "Sizin için ne yapabilirim, Bay Easton?"

"Bize bir Merlot ve bir şişe su getirebilir misiniz lütfen?"

"Elbette."

Geldiği anda neredeyse bütün bardağı sanki ilaçmış gibi bir

yudumda içiverdim. Brody'ye baktım, takım elbiseli olduğunu fark ettim. İyi taşıyordu. "Bu sefer pantolon giydiğini görmek güzel."

"Eğer istersen çıkarabilirim."

"Bunun olması için yolculuk boyu Merlot'tan daha fazlası gerekir."

Easton hızla uzanıp tekrar o düğmeye bastı. Aslında azıcık güldüm.

"Pekâlâ... gerçekten... niçin burada oturuyorsun?"

"Şu uçağın içine bakındın mı hiç? Bir ateşli kadın ve yüz kılı erkek var. Asıl soru şu olmalı, neden herkes burada oturmak için savaş vermiyor?"

"Bu kulağa neredeyse bir iltifat gibi geliyor, Bay Easton."

"Öyle. Acayip ateşlisin. Ve senden hoşlanıyorum."

"Ah, gerçekten mi? Benden hoşlandığını göstermek için kullandığın yol çok komik. Ne zaman seni görsem röportajımı bal-talamaya çalışıyorsun."

"Ne zaman seni görsem kendimi sana açıyorum." Bana alamet-i farikası olan gülümsemesiyle gülümsedi. "Geldiğim yerde kızlara hoşlandığımızı öyle gösteririz."

"Nereden geldin, ormandan mı?"

"Brooklyn'den."

Hücum çizgisi koçu araya girdi. "Brody, Kırmızı Geri Dört'te bazı değişiklikler yapmak istiyorum. Geçen haftanın görüntülerini inceledik ve oyunu biraz değiştirmemiz lazım."

"Tamamdır, Koç."

Brody elimi tutup öptü. Sonra yolculuğun geri kalanı boyunca koçlarla kaldı. Maç gününe kadar onu bir daha görmedim.

Her zamanki gibi San Diego'da güneş parlıyordu. California'yı gerçekten özlemiştim. Üniversiteden sonra, öncekinden daha sık döneceğimi düşünüyordum. Fakat yıllar içinde uçuş korkum gittikçe artmıştı ve artık uçakla sadece iş için seyahat ediyordum.

Bu yolculuk bana korkularımın beni kontrol etmesine izin verdiğimi hatırlatmıştı, hâlbuki tam tersi olmalıydı.

Canlı yayın muhabiri Brett Marlin ile birlikte kenar çizgisinde maçı izliyordum. Spor muhabiri olarak işimin bir bölümü de Brett'in yedek gözleri olmaklı. Canlı yayın aralarında görüş alışverişinde bulunuyorduk. Tek bir kişinin sahadaki yirmi iki adamı tek seferde takip edebilmesi imkânsızdı. Dört göz daha iyi iş çıkarıyordu.

Beklenildiği üzere, San Diego ve Steel arasındaki rekabet yoğundu. Sonuç, iki takım arasındaki birincinin ve ikincinin belirlenmesini sağlayacaktı ve sanki Super Bowl'da gibi oynuyorlardı. Kalabalığın kükreyişi öyle gürültülüydü ki kulaklıklarımız takılıyken Brett ile birbirimizi zor duyuyorduk. Ayakların yerlere vuruluşunun titreşimini göğsümde hissediyordum. *Tanrım, böyle maçları çok seviyorum.* Devre arasına otuz saniye kala gol çizgisinin yakınında durdum, Steel'in sahadan aşağı hareket edişini izliyordum. Brody pas atmak için geriledi ama tutucularının sağlam şekilde engellendiğini fark etti. Topu kaptırmayı riske atmak yerine bekledi, bir şekilde yüz kırk kiloluk bir savunma oyuncusunun hamlesinden kurtuldu. Ardından omzunu eğip doğruca sayı çizgisine doğru koştu. Çizgiyi geçene kadar bacakları hareket etmeyi hiç bırakmadı. *Güneş aniden daha mı yakıcı olmuştu yoksa sadece ben mi sıcaklamıştım?*

Kalabalık çılgına döndü ve ben de kendimi azıcık alkışlarken buldum. Muhabirlerin tarafsız olması gerekiyordu. Brody devre arasında sayı yaptığı topla saha dışına doğru koşarken, topu bana atarak beni şaşırttı. Kenar çizgisinde durduğumu gördüğünü fark etmemiştim bile.

Annem ile birlikte yıllarca maçlara gitmiştik, elli yard çizgisindeki locada otururken babamı maçta oynarken izlemeyi çok severdim. Zaten o maçları izleyerek büyümek bir muhabir olmak istememe sebep olmuştu. Futbolun bir şekilde hayatıma dahil olmadığını hayal bile edemiyordum. Fakat Brody'yi izlemek farklıydı. Adam seksi ve özgüvenli bir şekilde hareket edi-

yordu. Uzun adımları, kalın, güçlü baldırları, insanların üzerine atılırken ki o korkusuz görünüşü... Öyle dominant bir güçtü ki ona çekilmemek imkânsızdı. Sadece ben de değildim. Ne zaman sahadan çıkarken kaskını çıkarsa, kadınlar resmen laf atıyordu. İkinci yarıda bir kez daha touchdown yaptı. Topu yine bana doğru attığında, o hayran hanımlardan bazıları beni biraz yuhaladı.

Maçın ardından soyunma odasının dışında beklerken mesajlarıma ve e-postalarıma baktım. Açtığım ilk mesaj Indie'dendi.

Indie: O etek fazla uzun. Soyunma odasına girip Easton'la flört etmeden önce o boku birkaç santim daha yukarı çek.

Cevap yazarken kahkaha attım.

Dellah: Ben flört etmiyorum, röportaj yapıyorum. Bu benim işim.

Indie: AMAN TANRIM. Bugün sana iki top attı. Bahse varım bu akşam iki tane daha verir!

Harika. Kamera Brody Easton'ın iki golünden sonra da bana top attığını yakalamıştı. Zorunlu pazartesi toplantılarındaki adamların yarısının bunun hakkında söyleyecek birkaç lafı olduğuna emindim.

E-postalarıma geçtim ve çöpleri geçerek Michael Langley'den gelende durdum.

Sadece geçen haftaki bağış etkinliğinde seninle zaman geçirmekten ne kadar hoşlandığımı ve seni düşündüğümü söylemek istedim. Bu ay işlerinin biraz azalmasını dört gözle bekliyorum ki seni yemeğe çıkarabileyim. Ayrıca programıma birkaç röportaj eklemek üzerinde çalışıyorum. En iyi dileklerle, M.

Ne tatlı bir adamdı. Belki de arınmamı biraz erken bitirebilirdim.

Burnumu telefonuma gömüp birkaç iş hallettim, ta ki güvenlik görevlisi muhabirlerin girmesi için soyunma odasını açana kadar.

Konuk takım soyunma odasında geniş alanlı top tutucuyla röportaj yaptım ve sonra Jennings Astor'a doğru yöneldim, dördüncü çeyrekte bir darbe almış olan savunma çizgisi oyuncusuydu. Easton'da her zamanki gibi uzun bir kuyruk vardı. Onun dolabı Jennings'inin çaprazındaydı ve sürmekte olan röportajı bitirmek üzere olduğunu görebiliyordum. Sıradaki muhabir Sarah Halston'dı, ev sahibi takımın haberlerini yapan bir muhabirdi. İkisnin arasındaki etkileşimin nasıl olacağını merak ettim.

Sandra başlamak hazırlanırken kibirli götün gözleri benimkilere kilitlendi.

Genişçe sırttı.

Onu görmezden geldim. Düzeltme: Onu görmezden geliyor-muş gibi *davrandım*.

Odarın karşısından Easton'ın beden dilini inceledim. Muhteşem sarışın muhabir için havlusunu düşürmemişti. Aslında ona karşı erkek muhabirlere davrandığı gibi davranıyormuş gibiydi. Cinsellik imaları yaparken atılan seksi gülümsemeler ya da gözlerindeki o parıldama yoktu. Ayrıca Metro'suyla hava da atmıyordu. Sandra göz korkutmalardan payını çoktan almış mıydı diye merak ettim. Aynı şeyi daha önce ona yapıp yapmadığını gerçekten öğrenmek istiyordum ama bunun benim için neden önemli olduğundan emin değildim.

İhtiyacım olan bütün röportajları tamamladıktan sonra Easton'a yöneldim. Artık gergin değildim. Aksine sanırım biraz... heyecanlıydım.

Nick kamerayı ve ışıkları kurarken, "Bugünkü... toplar için teşekkür ederim," dedim.

Easton sırttı. "Hiç sorun değil."

"Sırf sana toplar için teşekkür etmek zorunda kalayım diye yaptın, değil mi?"

"Hayır. Fakat bu da kesinlikle artısı oldu. Sana attım çünkü onları evine götüreceksin ve ne zaman baksan beni düşüneceksin."

"Onlar için harika bir yer biliyorum."

"Yatak odan mı?"

"Bodrum, orası çok ürkütücü. Çok uygun."

Her zamanki gibi hakaretimi duymazdan geldi. "Çantandalar mı?"

"Evet."

Arkasına uzanıp dolabından keçeli kalem çıkardı. "Versene, senin için imzalayayım."

O ikinci topu imzalarken Nick kayda hazır olduğunu haber verdi. Topları ekipman çantama tıktım ve vahşi saçlarımı ehlileştirmeye çalıştım. "Hazır mısın?"

"Senin için mi? Her zaman."

Başımı iki yana sallayıp ilk sorumu sordum. Havlusunu düşürmesini bekledim ama bunu yapmayarak beni şaşırttı. Aslında bütün röportaj boyunca havlusu üstünde kaldı ve her sorumu cinsel imada bulunmadan cevapladı. Belki de gözümün korkutulması sona ermişti.

Kamera kapandıktan sonra kendime engel olamadım. "Bugün bir parça giyinik kaldığın için teşekkürler."

"Yapması gerçekten *sert* bir şekilde zorlayıcıydı."

Mikrofonumu ve not defterimi kaldırırken kıkırdadım. "Yani artık bitti mi? Gözümü korkutmanı diyorum. Bugün Sandra'nın önünde de soyunmadığını fark ettim. Bu senin olayın falan mı, yeni kadın muhabirleri ilk birkaç haftalarında utandırmak için önden tamamen çıplaklıkla mı ödüllendirirsin?"

"Beni çıplak görmek bir ödüldü. Biliyordum."

"O kadar kalın kafalısın ki ona uyacak bir kask bulabilmene şaşıyorum."

Sırıttı. "Büyük başa büyük kask."

"Nasıl oluyor da ligde henüz kimse sana karşı cinsel taciz davası açmadı?"

Omzunu silkti. "Bunu başka kimseye yapmıyorum."

Gözlerimi kıstım. "Yani Sandra'nın röportaj sırasında bu havlu rutinini hiç yaşamadığını mı söylüyorsun?"

"I-ih."

"Vay, çok şanslı değil miyim?"

"Öylesin. Benimle akşam yemeğine çık?"

"Hayır."

"Hayır mı?" Reddedildiği için yaşadığı şoku sevmiştim aslında.

"Bu doğru. Hayır."

"Neden?"

"Ben oyuncularla çıkmam."

"Geçen yıl Saints'ten o vurucuyla çıktın."

"Ben *oyuncularla* çıkmam dedim, sporcularla çıkmam dedim."

İlk defa Brody Easton'ın vereceği bir karşılık yoktu. Uzaklaştım, sonra durup arkamı döndüm. "Bu arada randevu geçmişimi araştırmak? Ürkütücü. Topların kesinlikle bodruma gidiyor."

Pazartesi sabahı, takımla birlikte öğleden sonra uçmak yerine bulabildiğim en erken uçağa bindim. Bay CUM ülkenin bir ucunda olmamı umursamıyordu, yine de zorunlu pazartesi toplantılarında bulunmamı bekliyordu.

JFK'ye vardığımda bir şirket arabası beni havaalanından aldı ve doğrudan ofise doğru yola çıktım. Daha birkaç kilometre gitmiştik ki trafikte takılıp kaldık. Not defterimi çıkarmak için ekipmanların bulunduğu çantama uzandım. Siyah keçeli kalemin izi gözüme takıldı. Brody Easton'ın adı topun üzerine yazılmıştı ama üstünde başka bir şey daha vardı.

Seni gerçekten becermek isterim. 212-538-0321

Başımı iki yana salladım. Sonra diğer topa uzandım. Çevirip baktım.

Başını sallamayı bırak. İstediyini biliyorsun.

Birazcık tahrik olmuşum. Fazlasıyla da acınasıydım.

6

Delilah

"Steel salı günü onda bir basın konferansı yapılacağını duyurdu. Dedikodulara göre Tyrell Oden'in sakatlığı beklenenden daha ciddiymiş ve sezon ortası transferi duyuracaklar."

Şansıma yanımdaki yazar dikkatimi çekmek için masanın altından beni tekmeledi.

"Kusura bakmayın. Tekrar edebilir misiniz?"

Bay CUM burnundan soludu.

Bir bahane uydurma ihtiyacı hissettim. "Aklımda bazı röportaj sorularının üzerinden geçiyordum."

"Aklınız bu toplantıda olmalı. Gözleriniz de bende."

Başımı salladım ve bana basın konferansıyla ilgili şeyleri anlatmaya geçti, muhtemelen ikinci defa.

"Anlaşıldı," dedim.

"Güzel." İç geçirdi. "Artık Bayan Maddox'un aklı yeniden haberlere döndüğüne göre neden Brody Easton hakkında konuşmuyoruz?"

Hımm. Benim de aklım tam *oradaydı* zaten. Pisliği düşüncele-
rimden çıkaramıyordum anlaşılan. “Tamam.”

“Phil Stapleton haftalık programında Easton’la röportaj yap-
mak istiyor. Onunla bir çeşit yakınlık kurmuş gibisin. Dünkü sa-
yısından sonra topu sana attığını gördüm.”

İki top. Net olmak gerekirse ofisimdeki çantamda duran ve
üzerinde *seni gerçekten becermek isterim* yazan toplar. Romantizm
kısımında acınası şekilde sıkıntılıydım çünkü onun beni istediği-
ni düşünme fikri yerimde kıpırdanmama sebep oldu.

“Onunla birkaç kere röportaj yaptım, evet. Gerçi etkileşimi-
mize yakınlık diyebilir miyiz emin değilim.”

Bay CUM elini başından savarcasına salladı. “Önümüzdeki
hafta, onu Phil’le röportaj yapması için davet et. Onu *Stapleton ile*
Altmış’ta istiyoruz.”

Brody Easton’ın zorunlu soyunma odası röportajları ve ba-
sın konferansları dışında bir şey yapmadığı bilinen bir gerçektir.
Hakkındaki gazete yazıları bile onun son hâline onay verebildik-
leriyle sınırlıydı. Takımda kendine yeniden yer kazandığından
beri detaylı televizyon röportajlarını reddetmişti. “Televizyon
programlarına röportaj vermiyor.”

“Bizim için büyük bir sayı olurdu. Bu yıl reytinglerimiz çok
iyi değil biliyorsun ki.”

Dişlerimi sıktım. Üstü kapalı şekilde neyi ima ettiğini biliyor-
dum. Gerçi işin aslı, reytinglerde gereksiz içerikler yüzünden ge-
ride kalıyorduk. Demirbaşların çoğu aralarının iyi olduğu oyun-
cularla röportaj yapıp duruyordu ve bilinen, eski spor olayları
üzerine haber yapıyorlardı. İzleyiciler yeni hikâyeler istiyordu.
“Ne yapabileceğime bakarım.”

Bir saat daha zaman kaybı toplantıda oturduktan sonra ofisi-
me döndüm. Indie sandalyemde oturuyor, bir topu havaya atıp
tutuyordu. *Seni gerçekten becermek isterim* topunu. Ayrıca ağzı ku-
laklarına varıncasına gülümsüyordu.

“Konuşmak istediğin bir şey var mı?”

“Kapa çeneni.”

“Sanırım arınman sona ermek üzere. Yoksa çoktan bitti mi?”

“Sanmıyorum.”

“Niye? Adam saçma bir şekilde ateşli ve seni istediği gayet açık.”

“O adam *beni* istemiyor. *Benimkini* istiyor.”

“Aynı şey.”

“Hayır. Arada büyük bir fark var.”

“Artık yeni milenyumdayız biliyorsun. İşe duyguları ve bağlılığı katmadan da seks yapabilirsin.”

“Evet. Biliyorum. Daha önce randevulara çıktım.”

“Adamlarla birkaç ay çıkıyorsun, onlarda bir sorun bulur bulmaz altı aylığına penislere tövbe ediyorsun. Sadece seks yapsan da onlarla çıkmasan daha kolay olmaz mıydı? O zaman altı ay cinsel perhize girmen gerekmezdi. Yıl boyunca delirene kadar düzüşebilirdin.”

“Bu fikir ağzından çıkmadan önce daha mantıklı geliyordu, değil mi?” Dosya dolabımdan bir dosya çıkardım ve karıştırmaya başladım.

“Yani Easton’la yatacaksın?”

“Cidden sesimdeki alayı duymadın mı? Adam sadece yatmak istiyor. Pes ettiğim anda sabahına gitmiş olur.”

“Sana çıkma teklifi etti mi?”

“Sanırım. Topun üstündeki o dokunaklı davetinden önce akşam yemeğine davet etti.”

“Bak, seni istiyor işte.”

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de istemesini istiyor olabilirdim. Ona fiziksel çekim hissettiğimi inkâr edemezdim. Aklı olan hangi kadın ona çekilmezdi ki? Fakat ben tek gecelik ilişki yaşayacak biri değildim işte. Sonraki günün –istenilmekten unutulmaya geçme hissini– biraz bungee-jumping yapmak ve ipin açılması gibi olacağını hayal ediyordum. Atlayışı yaparken nefes kesen bir heyecandı fakat atlayışı yaptığın an artık seni tutan hiçbir şey olmadığını fark ederdin. Sadece sen kalırdın – tek

başına. Ve daha en baştan atlamana neyin sebep olduğunu hatırlayamazdın bile.

O gece yolculuk yüzünden yorgun olduğum için erkenden yattım. Vücudum tükenmiş olmasına rağmen zihnim dönüp duruyordu. Brody Easton ve bana bakış şeklinin yarattığı o çoktandır unuttuğum heyecan hissi ehlileştirmeye çalışmanın mânâsız olduğu içgüdüsel bir tepkiydi. Drew'dan beri o kıpırtıyı hissetmemiştim.

Drew.

Yatağımın yanındaki komodinin üzerine uzandım ve ortaokuldan kalma küçük, oval çerçeveli fotoğrafı elime aldım. Her zaman orada dursa da yıllardır gerçekten bakmamıştım. Drew'un üzerinde futbol forması vardı ve tatlı kahverengi gözlerinin altına sürdüğü kara boya oyun sırasında terini sildiği için dağılmıştı. O günlerde bu gözlerin karnumda nasıl kelekler uçuşturduğunu hatırlayınca gülümsedim.

Karanlıkta yatakta uzanırken, Brody'ye olan ilgimi mantığa oturtmaya çalıştım. Fakat sonunda, futbolculara karşı bir zaafım olabileceğine karar verdim. Sonuçta babam bir futbolcuydu. Bahse varım Freud'un bu konuda söyleyeceği birkaç şey çıkardı.

Çarşamba günü basın toplantısında arka sırada oturdum. Kürsüde beş adam vardı. Soldan sağa doğru takım yöneticileri oturuyordu. Baş antrenör Bill Ryan, Chargers'ın geniş alanlı top tutucusu Colin Anderson, Steel'in hücum çizgisi antrenörü ve en sağda da Brody Easton. Söylentiler doğrultusunda, Koç Ryan, Steel'in anahtar konumundaki hücum çizgisi oyuncularından biri olan Tyrell Oden'in sezona veda etmesini gerektiren bir sakatlanma yaşadığını doğruladı. Ayrıca onun yerine geçmesi için oldukça nadir bir sezon ortası transferi yapacaklarını da söyledi. Colin Anderson bu hafta Steel'e katılıyordu.

Arkadaşlarımdan biri dün beni bununla ilgili bilgilendirmişti ve bu da biraz araştırma yapmak için zaman vermişti. Medya-

run radarına hiç girmemiş olsa da görüşüne göre Colin ve Brody çalkantılı bir geçmişe sahipti. Aynı üniversiteye gitmişlerdi. Brody'nin seçilmeden önceki son yılında aynı hücum çizgisinde bile oynamışlardı. Belli ki ikili anlaşılamamıştı ve saha dışında çok kez kavga etmişlerdi. Diğer muhabirlerin bununla ilgili bir bilgisi olduğundan şüpheliydim çünkü ben de yalnızca Colin ile ortak bir arkadaşım olduğu için öğrenmiştim. Division I okulları iç çatışmaların üzerini örterdi. Profesyonel olabilecek bir adayı bela çıkaran biri olarak yaftalamak istemezlerdi.

Duyurulardan sonra Koç Ryan basın toplantısını muhabirlerin sorularına açtı. Brody bakışlarını yakalayıp göz kırptı. Aptal gibi geri gülümsedim. Flört edişleri öyle açık bir şekilde abartılıydı ki bunları biraz olsun komik bulmamak imkânsızdı.

Odadaki her el havaya kalktı. Koç ön sıradaki tanınan bir muhabiri işaret etti. Brody'nin bir parça kâğıda bir şey yazıp koça doğru ittiğini gördüm.

Sonraki sorudan önce Koç Ryan kâğıda göz attı ve odayı gözleriyle taradı. Adımı söylediğinde daha kalabalığın içinde beni bulmamıştı bile. Yine de sorumu sormak için ayağa kalktım.

"Sorum Bay Easton'a." Brody o an için hâlimden memnun göründü. "Yeni tutucunuzla aranızdaki kimyayla ilgili endişeli misiniz?"

Brody kollarını göğsünde kavuşturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Geçen yılki istatistikleri nedir, Bayan Maddox?"

"Yüz on bir tutuş, ortalama on dört nokta üç yard, on bir touchdown. Ligin en iyi ikincisi."

"Cevabınızı aldınız. Başka sorunuz var mı, Bayan Maddox?"

Birkaç adam alayla güldü. Fakat ben gerçek bir cevap istiyordum. "Sorum onun ne kadar yeterli bir sporcu olduğuyla ilgili değildi. Onun oldukça yetenekli olduğunu hepimiz biliyoruz. Sorumu belki de tekrar etmeliyim, Colin Anderson ile aranızdaki kimyayla ilgili endişeli misiniz?"

* Tüm spor dallarında eğitim veren Amerikan Kolej Sporları Kurumu'nun amatör bir ligi. -çn

Brody'nin çenesi kasıldı. "Onunla çıkmayı planlamıyorum."
Kulağıma daha çok alaylı gülüş geldi.

"Öyle olacağını düşünmedim zaten. Fakat ikinizin üniversitede anlaşılamadığı düşünülürse, bu sizin için endişe yaratıcı bir öge olabilir mi?"

Cevabı kısa ve tersti. "Hayır. İşini yaptığı sürece endişelenecek bir şey olmaz."

"Teşekkürler." Oturdum ve salon konuşmalarla uğuldamaya başladı.

Brody röportajın kalanı boyunca bana gözlerinde bir parıltıyla bakıp durdu. Bu da bana anı kovanına çomak sokup sokmadığını düşündürdü. Öte yandan Colin'in yüzünde pis bir sırıtış vardı, aramızdaki etkileşimden keyif alıyor gibiydi.

Konferans bittikten sonra sosyalleşmekle oyalanmadım. Birkaç defa ektiğim bir aylık kirli çamaşır yığınıyla ateşli bir randevum vardı. Çıkışa giden uzun koridorda yürürken Indie'ye mesaj atıyordum ki dirseğimi tutan bir el beni irkiltti.

"İyi bulmuşsun. Az önce bomba gibi bıraktığın o küçücük bilgi kırtısı için bütün yurt arkadaşlarımı aramak zorunda kaldın mı?"

"Eğer bütün yurt arkadaşlarıyla röportaj yapmış olsaydım kulaklarımın kanıyor olacağından eminim."

"Artık bütün gazetecilerin o puşt ile aramızdaki her hareketi izleyeceğinin farkındasın, değil mi?"

"Üzgünüm."

"Hayır, değilsin."

Yürümeyi kestim. Brody hâlâ kolumu tutuyordu.

Ona dönüp omzumu silktim. "Tamam. Belki de değilim. Ne olmuş?"

Bana gözlerini kısarak baktı.

"Ah. Bu arada kanalım *Stapleton ile Altmış* programı için Phil Stapleton'la röportaj yapmanı istememi istedi."

"Az evvel orada beni mahvettikten sonra benden bir iyilik mi isteyeceksin?"

Başımı yana yatırıp ona şeker gibi bir gülümseme yolladım. “Sen de ilk soyunma odası röportajımı sabote ettikten sonra bana çıkma teklifi etmiştin.”

Easton’ın kaşları yukarı fırladı. “Yani benimle ödeşiyor musun?”

Stadyumun ön kapılarına ulaştık, Brody kapının birini açıp peşimden dışarıya geldi. “Eve kadar beni takip mi edeceksin?”

“Bu bir davet mi?” Bana kahrolası küstah bir gülümseme attı.

Başımı iki yana sallayıp yürümeyi sürdürdüm. İkimiz de park alanını geçip arabama ulaşana kadar tek kelime etmedik. Kapıyı açıp içeri girdim. Easton dışarıda durup kapıyı açık tuttu. “Bak sana ne diyeceğim. *Stapleton ile Altmış’ı* yaparım.”

“Yapar mısın?”

“İki şartım var.”

“Onlar ne peki?”

“Röportajı sen yapacaksın. O yaşlı pislik Stapleton değil. Hep konuk sunucuları oluyor zaten. Beni istiyorlarsa konuk sunucu sen olacaksın.”

“Ciddi misin sen?”

“Evet.”

“Vay canına. Stapleton’ın bundan mutlu olmayacağına eminim. Ama Bay Cu-patronum olur.”

“Öyleyse anlaştık.”

Gözlerimi kıstım. “Az önce üzerine bir medya fırtınası salmış olabileceğim hâlde niçin bana şimdi iyi davranıyorsun?”

“Senden hoşlanıyorum.”

Başımı iki yana salladım. “Patronumla konuşup ayarlamalar için menajerini ararım.”

“Kulağa güzel geliyor. Cep telefonunu ödünç alabilir miyim? Muhtemelen kaç nereye kaybolduğumu merak ediyordur.”

Ona telefonumu verdim. Bir numarayı aradı, kapadı ve telefonu kulağına dayamadan bana geri verdi.

Yüzümdeki kafa karışıklığını okudu. “Bana ikinci şartımın ne olduğunu sormadın.”

Bana röportaj vereceği için öyle heyecanlanmışım ki *iki şartı* olduğunu söylediğini unutmuşum. "İkinci şartın ne?"

"Benimle akşam yemeği yiyeceksin."

"Akşam yemeği mi?"

"Aynen öyle."

"Yemek seninle yatmak anlamına mı geliyor?"

"Umarım bittiğinde öyle olur. Fakat işleri biraz değiştirip önce düzüşmek istersen ona da seve seve uyarım."

"Hayır, teşekkürler."

"Rahatla. Sana takılıyorum. Yemek, yemek anlamına geliyor. Bilirsin, seni yemeğimizi paylaşabileceğimiz fahiş fiyatlı bir restorana götürdüğüm ve sana ne kadar harika olduğumu anlattığım bir aktivite."

"Tanrım. Böyle bir daveti nasıl geri çevirebilirim?"

Göz kırptı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Biraz karşı konulmazdır."

"Tabii kendi kendine bunu söylemezsen olmaz."

Park alanından çıkarken hâlâ neyi kabul ettiğimi merak ediyordum ki telefonum titredi.

Brody: Çarşamba akşamı. Seni altıda ofisinden alırım. Seksi bir şeyler giy.

7

Delilah

Çarşamba akşamı tuvaletten ofisime döndüğüm sırada Indie geldi. "Üzerindeki halt da ne?"

"Yeni bir kıyafet. Bu akşamki randevum için."

"Kiliseye gitmek üzere olan dokuz torunlu, altmış yaşındaki bir büyükanne gibi giyinmişsin."

Aynen öyle. Bazılarını sırf bugün için satın almak zorunda kalmıştım. Yetmiş İkinci Cadde'deki Goodwill dükkânı harikaydı – yirmi dolardan daha aza bir poşet dolusu büyükanne kıyafeti alabiliyordunuz. Penceredeki yansıma baktım. Lacivert, fittili kadifeden büyük beden bir blazer ceket. Lacivert, lastikli beli olan polyester pantolon (acayip rahattı da). Krem rengi pamuklu ve dantel işlemeli, düğmeli bir bluz, elbette en üsttekine kadar düğmelenmişti. Bir dizi sahte inci. Sımsıkı bir topuzun içinde geriye doğru taranmış saçlar. Yıpranmış mokasen ayakkabılar. (Tamam, bu benim olabilirdi.)

Topuzumu düzelttim ve sıkıcı, leylak rengi ruj u sürdüm. Özellikle birazını ön dişime bulaştırdım. "Kıyafetimi beğenmedin mi?"

“Ciddi misin? Biraz delirmiş gibi görünüyorsun.”

Ceketimi düzelttim ve kiliseye giden teyzelerinkine benzeyen dev gibi kahverengi çantamı aldım. “Ne? Seksi görünmüyor muyum?”

“Altında da paçaları büzgülü don mu var?”

Ofisimin ışıklarını kapadım. “Bir de emzirme sutyeni.” Aslında G-string ve yarım kap sutyenim vardı fakat Indie’nin yüzünde gördüğüm dehşete düşmüş bakış beyaz yalanıma değmişti.

Ofisimden çıkarken peşimden geldi. Neyse ki binanın çoğu boştu, yoksa garip bakışlara maruz kalacaktım. Gerçekten de biraz kaçık gibi görünüyordum.

“O saçmalığı dolabından mı seçtin?” diye sordu Indie.

“Hayır. Randevum için satın aldım.”

“Üstündeki şeyleri satın mı aldın?”

“Tabii öyle yaptım.”

“Bence son zamanlarda fazla stres altındasın.” Yanağımdan öptükten sonra kendi ofisine çıkmak için asansöre bindi. “Sekizde ofisinde kahvaltı edelim. Bu randevuyla ilgili her şeyi duy-
mak için sabırsızlanıyorum.”

On dakika sonra WMBC’nin döner cam kapısından dışarı çıktım ve kaldırım kenarına park edilmiş havalı bir araba gördüm. Brody dışarı çıkıp kapımı açmak için arabanın etrafından dolandı. Gözleri beni aşağıdan yukarı süzerken alnı kıışı. Sonra gözlerini tekrar tekrar kırptırdı. “Selam.”

Ona sersemce otuz iki diş gülümsedim. “Selam. Nereye gidiyoruz?”

“İl... şeye... ı... Regency’deki restorana.”

Kahkahalara boğulmamak için her şeyi yaptım. Kıyafetimin ciddi mi yoksa şaka mı olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Gerçi hiçbir şey söylemeyecek kadar kibar olduğu için bir puanı hak ediyordu. Arabaya yerleştikten sonra onunla biraz daha uğraşma dürtüme direnemedim.

“İyi görünüyorsun.” Üzerine güzelce oturan avcı yeşili, kaş-

mir bir kazak giymişti. Kazak geniş omuzlarını sıkıca sarmıştı ama çok dar değildi ve altında da siyah kumaş pantolon vardı.

Bana bir bakış attıktan sonra yola döndü. "Teşekkürler." Kı-yafetimle ilgili iltifat ederek yalan söylemediği için ondan daha çok mu yoksa daha az mı hoşlandım emin değildim.

"Saçın topluyken farklı görünüyorsun. Hoşuma gitti."

"Gitti mi?"

"Evet. Seksi kütüphaneci görünüşü."

"Seksi kütüphaneci demek ha?"

"Kütüphanecilere karşı hep bir zaafım olmuştur. Bilirsin... O sıkıca bağlanmış topuzu açıp saçlarının sırtına düşmesine izin vermek. Sonra da rafların arasında onu inletmek falan."

"Ne romantik." Resmettiği görüntüyle yerimde kıpırdandım.

"Bence kadınlar düşündükleri kadar çok romantizm istemi-yorlar."

Kıkırdadım. "Kadınları fazla iyi tanımıyorsun."

"Ah, bence tanıyorum. Bence çoğu kadın, özellikle de çok çalışan ve zihinlerinde çok fazla şey olan kadınlar, adamın eve gelince saçma sapan çiçekler getirip bütün gece tatlı tavırlarla çekingence davranmasındansa ayaklarını yerden kesmesini ve onu duvara dayayıp becermesini tercih eder."

"Saçma sapan çiçekleri ve tatlı tavırları severiz." *Gerçi duvara dayanıp şöyle güzelce becerilmek de iyi gelirdi.*

"O zaman duvara dayanarak doğru düzgün düzülmemiş-sin."

"Dur tahmin edeyim. Sen gösterebilirsin?"

"Yemeği atlayabiliriz."

"Ne cömertsin. Fakat röportaj için anlaşılmamız yemekti."

Omzunu silkti. "Kendin bilirsin."

Regency'ye vardık ve benim için kapıyı açan vale Brody'yi ismiyle karşıladı. "Sabah her zamanki saatte mi, Bay Easton?"

"Aslında, muhtemelen bu akşam arabayı tekrar kullanaca-ğım. Neden yakınlarda bir yere park etmiyorsun?"

"Elbette, Bay Easton."

Brody arabanın etrafından dolandı. Elini belime koydu.

"Muhtemelen mi?"

"Bir adam hayallerine tutunmak zorunda." Göz kırptı.

Lobiden geçerken daha fazla çalışan onu adıyla selamladı. Bilinen biriydi tamam ama onunla sıklıkla gelen bir konuk aşinalığıyla konuşuyorlardı. "Buraya sık gelir misin? Otelde akşam yemeği? Tatlı için ne uygun."

"Burada yaşıyorum."

"Regency'de mi yaşıyorsun?"

"Sezon sırasında öyle yaşıyorum. Saha buradan bir saat bile sürmüyor, trafik varken bile."

"Sezon bittiğinde nerede yaşıyorsun?"

"Şehrin dışında bir kulübem var. Çoğunlukla orada kalıyorum."

"Kulübe mi? Ormanda mı?"

"Evet. Birkaç yıldır sezon bitince üzerinde çalışıyorum. Herhalde bundan... ne bileyim... yirmi ya da otuz yıl sonra biter diye düşünüyorum." Kendi kendine güldü.

"Kulağa hızlı çalışıyorsun gibi geliyor."

Beni restorana giden uzun holde yönlendirdi ve konuşurken bana doğru eğildi. Ses tonu boğuktu. "Aslında tadını çıkara çıkara ağırdan almayı severim." Sesindeki tını ayak parmakları *hassas ayakkabılarımda* kıvrılmasına sebep oldu.

Aniden bir parçam sert müdireler gibi giyinmemiş olmayı diledi.

Güzel Silver Ivy restoranındaki masamıza yerleştik ve içecek siparişimizi almak için kadın bir garson geldi. Uzun kirpiklerini Brody'ye doğru kırptırdı ve beni baştan aşağı süzdü, bahse varım kıyafetimi kıskanmıştı. "Bu akşam sizin için ne yapabilirim, Bay Easton?"

Cidden mi? Iyk.

"Merhaba Siselee." Bana baktı. "Kırmızı şarap sever misin?"

"Beş ana besin grubundan biri olarak görürüm."

Daha önce hiç duymadığım bir şaraptan bir şişe sipariş verdi.

Garson şişeyi masanın yanındaki sehpa da açtı, bana bir kadeh doldurdu ve şişeyi sehparın üzerindeki kovanın içine bıraktı.

“Sen içmiyor musun?” Sorum Brody’yeydi ama Siselee ondan önce davrandı.

“Sadece salı geceleri içer.” Çenesini kaldırdı, cevabı bildiği için kendiyle gurur duyuyordu.

Brody açıklama olarak, “Antrenman,” dedi.

Rahat bir sohbet ortamı oluşturduk, ikimiz de doğal olarak spora yöneldik. Tüm zamanların en iyileriyle ilgili tartıştık, muhabbetimiz bir an bile kesintiye uğramadan birbirimizin yemeğinden tattık. Sohbet en sonunda Brody’nin yeni geniş alanlı top tutucusuna döndü.

“Ben atarım, o yakalar. Arkadaş olmamıza gerek yok.”

“Birbirinize güven duymanız lazım. Babam her zaman tutucusunun karısı gibi olduğunu söylerdi – doğru kararları verdiği ne güvenebildiği bir partnere ihtiyacı olduğunu.”

“Yeteneklerine güvenmem gerekiyor. Karakterine değil.”

“Mesele o mu yani? Karakteri?”

Brody arkasına yaslanıp kollarını önünde kavuşturdu. “Bu bir röportaj mı? Yarın bunlar haber mi olacak?”

“Hayır. Üzgünüm. Alışkanlık. Futbol konuşarak büyüdüm. Dürüst olmak gerekirse hoşuma da gidiyor.”

“Sarurım benim de gidiyor. Başka neler yapmaktan hoşlanırsın?”

“Şu günlerde gerçekten boş zamanım yok. Seyahatlerin, bütün o araştırmaların ve yetişmem gereken istatistiklerin arasında, çalışmak ve uyumak dışında bir şey için pek vakit olmuyor. İki aydır bir gün bile izin kullanmadım.”

“Bir günlük iznin olsaydı ne yapardın?”

“Hımm. Müzeleri gezmeyi ve bisiklete binmeyi severim. Ama eğer bütün bir günüm boş olacaksa muhtemelen yatakta kalıp film izleyerek geçirirdim.”

“Ne tür filmler?”

“Korku filmleri. Ne kadar kanlı o kadar iyi.”

“Ciddi misin?”

“Ciddiyim.” Şarap kadehimle onu işaret ettikten sonra kadehi dudaklarıma götürdüm. “Peki ya sen? Antrenman ya da maçın olmadığı bir günde ne yapardın?” Oyun kurucu bir babanın kızı olarak büyüdüğüm için futbol sezonu sırasında öyle bir günün nadiren olacağını biliyordum. Oyun kurucular maçtan sonraki “toparlanma” günlerini bile sonraki maça hazırlanmak için son maçın görüntülerini izleyerek geçirirlerdi.

“Ben de yatakta olurdum.”

“Ne izlerdin?”

“İçine gömülürken yüzünün aldığı şekli.”

O sırada şarabımdan büyük bir yudum alıyordum ve boğazıma kaçtı. En azından şarabı püskürtmem ve öksürmem yüzümün kıpkırmızı kesilmesine bir bahane olmuştu.

“Sen iyi misin?”

Tekrar konuşmak bir dakikamı aldı ve sesim biraz boğuktu ama en sonunda kendimi toplamıştım. “Neden böyle şeyler söylüyorsun?”

Omzunu silkti. “Çünkü bu doğru. Eğer boş bir günümde istediğim herhangi bir şeyi yapabilecek olsaydım, ben... seni yapardım.”

“Edepsiz bir ağzın var.”

“Bu edepsiz ağız sana edepsizce şeyler yapmak istiyor.”

Hız treninin tepesinde duyulan o çarpıntıyı hissettim, dik bir tepeden yokuş aşağı inmek üzereymişim gibi... Ancak o endişeli ve heyecan karışımı his karnımda değil, külotumdaydı. Gittikçe de ıslanıyordu.

Brody şarap şişesini kovadan alıp kadehimi tekrar doldurdu. “Bana kendinle ilgili utanç verici bir şey anlatsana.”

“Utanç verici mi?”

“Evet. Belki sana edepsiz şeyler yapmayı düşünmeme engel olur.”

“Hımm... dur düşüneyim.”

Öne doğru eğildi. “Acele et. Düşünürken çok ateşlisin.”

Başımı iki yana sallayarak aklıma gelen ilk utanç verici hikâyeyi eski bir anı olsa da anlatmaya koyuldum. "On altı yaşımdayken bizimkilere arkadaşımın evinde yatıya kalacağımı söyledim ama aslında büyük bir grupta kamp yapmaya gitmiştim. Bira aldık ve bütün gece ateş başında oturup içtik. Bir ara hepimiz fazlasıyla içtikten sonra marşmelov yapmaya karar verdik. Kamp yapma konusunda en az içmekte olduğum kadar tecrübeliydim. Yani sarhoştum ve ateş etrafına ait değildim. Dalları topladık ve marşmelovları ucuna taktık. Benim dalım sadece on beş santimetre falandı."

Brody sırtarak araya girdi. "Benimki daha büyük."

Gözlerimi devirdim ama hikâyeme devam ettim. "Neyse. Kısa dalımla oturmuş marşmelovumu ateşe tutmaya çalışıyordum ama çok yakına gelmişim ve saçlarım tutuştu. Kötü şekilde yanmadığım için şanslıydım ama kafamın yarısını yaktı. İkinci sınıfın tamamını kafam tıraşlanmış bir şekilde geçirmek zorunda kalmıştım. Ayrıca bir ay da ceza aldım."

İkimiz de kahkahalar attık. "Hikâyenin en komik yanı ne biliyor musun?" diye sordu Brody.

"Ne?"

"Hâlâ sana edepsizce şeyler yapmak istiyorum."

Garsonumuz gelip tabaklarımızı aldı. Brody tatlıya karar vermek için birkaç dakika istedi, bu da bana kafamı toplamam için ihtiyacım olan zamanı verdi. Masadaki ellerimi önümde kavuşturdum. "Yani bu mu? Yaptığın kur bu mu? Akşam yemeği, tabii gelmemi de işim için yapmam gereken bir röportajın karşılığında sağladın ve şimdi seninle seks mi yapmalıyım?"

"Sesinin tonuna bakılırsa soruna evet diye cevap vermemeliyim sanırım?"

Ben cevap veremeden garson kız geri döndü. "Tatlı ister misiniz?"

Brody menüyü işaret etti. "Bize her şeyden bir tane getirin lütfen."

Kız haklı olarak kafası karışmış görünüyordu. "Her tatlıdan bir tane mi istiyorsunuz?"

Brody bana baktı. "Aynen öyle. Daha fazla kur yapılmasına ihtiyacı var. Bize her şeyden bir tane getirin."

Kendime engel olamadan güldüm.

"Bak," dedi Siselee gidince. "Ben de eğleneliyim. Seni güldürüyorum. Hem ateşli olduğumu da düşünüyorsun. Bu harika bir flört. Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum."

"Affedersin? Ateşli olduğunu düşündüğümü hiç söylemedim."

"Söylemen gerekmiyor. Hissediyorum. Ne zaman birbirimizin etrafında olsak havada asılı. Benim sana çekildiğim gibi çekiliyorsun bana."

"Delisin sen."

"İtiraf et."

"Ciddiyim, öyle düşünseydim bile fark etmezdi..."

"Düşünüyorsun zaten..."

"Her neyse, ben öylesine seks yapmam."

"Niye?"

"Çünkü bence seks... sadece seksten fazlası olmalı."

"Niçin?" Kaşlarını çatı. Cevabımı anlamakta gerçekten zorluk çekiyordu.

"Benim biriyle seks yapabilmem için o kişiyle duygusal bir bağım olmalı."

"Yani ilişki gibi mi diyorsun?"

"Evet, ilişki. Evlilikten falan bahsetmiyorum. Ama çıkmaktan bahsediyorum. Birbirini yatak odasının dışında tanımaktan."

Tuttuğu nefesi üfleyerek verdi. "Onu yapamam. Benim her şeyi basit tutmam lazım."

Biraz hayal kırıklığına uğramış hissetmekten nefret ederek zorla gülümsedim. "Gördün mü bak, arkadaş olarak daha iyiyiz."

"Benim kız arkadaşım yoktur. Şey, şey yapmadığım kız yoktur, anlarsın işte."

“Şey, öyleyse bu senin için bir ilk olacak.”

“Sanırım öyle olacak.” Yeni kurduğumuz arkadaşlık adına elini sıkmam için uzattı ama sonra elimi bırakmadı. Onun yerine öne doğru eğilip elimi tutarak konuştu. “Hayal kırıklığına uğradım. Kıyafetlerini yatak odamın zemininde görmeyi dört gözle bekliyordum.”

“Bu kıyafetleri bile mi?” Tek kaşımı kaldırdım.

Garson tatlı arabasını yanımıza getirip bizi ayrılmaya zorladı. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama elimi bıraktığı anda dokunuşunu özledim. Tüm bu tatlılar başka bir boşluk hissinin yerini doldurmak için olacaktı şimdi.

Ondan sonra her şey normal seyrine döndü. Pekâlâ, bizim normalimize. Biraz daha didiştik. O biraz daha uygunsuz şeyler söyledi ve on üç farklı tatlıdan birer lokma aldık. Üzerimde havalı, lastik belli yeni pantolonum olduğu için minnettardım.

“Tıka basa doydum.” Sandalyemde arkama yaslandım.

“Ufak tefek birine göre iyi yiyorsun.”

“Bu bir kadına asla söylememen gereken bir şey.”

“Sadece arkadaşımса söyleyebilirim, değil mi?”

İkimiz de akşamı bitirmek için bir hamlede bulunmadık ve restoranda sadece ikimiz kalıncaya kadar saatin ne kadar geç olduğunu bile fark etmemiştim. “Vay canına. Neredeyse dört saat-tir burada oturuyoruz.”

“Hiç öyle gelmedi.”

“Bence de. Bu akşam hiç beklediğim gibi değildi.”

“Ne bekliyordun?”

“Bilmem. Sanırım seni gerçekten tanımayı beklemiyordum.”

“Sadece güzel bir yüzden ibaret olmamı bekledin, değil mi?”

Yorumunu kahkahamla geçiştirdim ama beklediğim şey de tam olarak öyle bir şeydi. Cinsel imalar ve futbol konuşmalarıyla dolu bir akşam. Yanlış anlaşılmasın, bunları da epey konuşmuş-tuk ama *çok daha fazlası* da vardı. İlk randevumun bu kadar iyi gittiği son seferi hatırlayamıyordum. *Kahretsin. Bu bir randevu değil.*

Bir saat sonra apartmanıma geldik. Arabayı park edip durdurdu ve kapımı açmak için arabanın etrafından dolandı. "Kapıcı yok mu?"

"On birde gidiyor."

"Seni içeri kadar geçireyim."

Lobi sessizdi ve her zamanki gibi yüksek katlı sitemizde sadece bir asansör çalışıyordu. Onu yukarı davet edip etmemeyi kendimle tartışırken tuşa bastım.

Hayır. Onu davet etmem yanlış sinyal verir.

Ama gitmesini gerçekten istemiyorum.

"Pekâlâ... röportajı bu hafta sonuna ayarlamak için menajerini ararım."

"Beni ara. Menajerimi değil."

"Tamam."

Asansör geldi ve birden kendimi garip hissettim. "Kahve içmek için yukarı gelmek ister misin?"

Başırı yavaşça iki yana salladı.

"Tamam o zaman. Yemek için teşekkürler." Asansöre girdim.

"Rica ederim."

Sabırsız kapılar kapanmaya başladı. Brody öne doğru uzanıp tutarak onları durdurdu ve öne eğilip yanağımdan öptü. Ağzı oyalandı ve kulağıma fısıldayabilmek için biraz daha eğildi. "Seninle yalnızken kendime güvenmiyorum. Aramızda biraz mesafe bırakmam lazım yoksa arkadaşlığımızın sonu iyi olmayacak."

Geriye doğru çekildi ve bir an için birbirimize baktık. Kalbim gümbür gümbürdü, nabzım az önce maraton koşmuşum gibi çarpıyordu ve ensemdeki bütün tüyler aramızdaki elektrikle havaya dikilmişti.

Kapıyı tutan kolunu kaldırdı ve kapanırken, "Tatlı rüyalar, arkadaşım," dedi.

Rüyalarımın tatlı olacağını biliyordum. Çünkü bu akşam başrolde kimin olacağından fazlasıyla emindim.

8

Delilah

“Sanırım dün gece ateşini söndürdün?” Indie ergonomik, dönen koltuğumda kendini döndürdü. Çantalarımı yere bırakıp masamın ortasında duran güzel çiçek aranjmanına bakış attım.

“Onlar nereden çıktı?”

Elindeki küçük çiçekçi kartını kaldırdı. “Cityscape Çiçekçilik. Sen içeri girmeden önce getirildi.”

“Tuvalete gitmem lazım. Neden evindeymiş gibi rahatına bakmıyorsun? Ah, bekle. Zaten öyle yapmışsın.” Kol çantamı bir çekmeceye tıktım, cep telefonumu masama attım ve Indie’nin bizim için getirdiği kahvaltı olduğunu düşündüğüm kahverengi paketi süzdüm. “Umarım yağlı bir şeydir... Bu sabah öyle bir şeye ihtiyacım var.”

Ofisime döndüğümde Indie’yi cep telefonumda konuşurken buldum. “İşte şimdi geldi. Çiçekler çok güzel bu arada.” Yaramaz bir sırıtişla telefonumu uzattı.

“Merhaba.”

“Günaydın.” Brody’nin sesinde sabah boğukluğu vardı. “Ne çeşit çiçekler gelmiş?”

Aranjmana baktım. “Güller. Çok güzeller. Teşekkürler.”

“Hiç orijinal değil.”

“Pardon?”

“Ne çeşit bir puşt senin gibi bir kadına sıradan güller gönderir?”

“Yani... senden değiller mi?”

“Hayır. Ayrıca onları yollayan adam sekreterine yollatmış ve üzerine biraz bile düşünmemiştir. Muhtemelen çiçekçide hesabı ve standart bir siparişi vardır. Herif pisliğin teki.”

“Kimden olduğunu bile bilmiyorsun. Ben bile kimden olduğunu bilmiyorum. Yine de pislik olduğunu biliyor musun?”

“Biliyorum.”

“Çiçekler gül diye mi?”

“Evet. Pislik işte. Eminim.”

Güldüm. “Varsayımın komik. Kartı okuma fırsatı bulup da bu tatlı jestin kimden olduğunu öğrendiğimde bunu aklımda tuttuğumdan emin olacağım.”

“Tatlı jestmiş.” Alayla güldü. “Gerçekte istediğin bu değil ve bunu biliyorsun.”

Dün gece sekiz saati yatağında dönüp durarak geçirdikten sonra haklı olduğunu düşünmeye başlıyordum. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de dün gece o gittikten sonra Brody’yi haddinden fazla düşünmüştüm. Neden ilişki olmadan seks yapamayacağım konusundaki konuşmamızı kafamda tekrarlayıp durmam, kendimden şüphe etmeye başlamama sebep olmuştu. Belki çekim hissettiğim bir adamla seks yapmamda hiçbir sorun yoktu. Cinsel birlikteliğin fiziksel hazzından keyif almak için niçin bir çeşit bağı ihtiyacım vardı ki? Yirmi altı yaşındaydım – eğer istediğim sadece seks yapmaksa bunda hiçbir sorun yoktu.

“Beni aramanızın bana ne istediğimi söylemek dışında bir sebebi var mıydı, Bay Easton?”

İnledi.

"Ne?"

"'Bay Easton' lafının ağzından çıkışını sevdim." Tekrar inledi.

"Şimdi ne var?"

"Şimdi de ağzını düşünüyorum."

Kahkaha attım. "Bu arkadaş olayında pek iyi değilsin değil mi?"

"İlk olacağını söylemiştim. Düşündüğümünden daha zor."

"Bahse varım öyledir."

"Sen de benimle flört mü ediyorsun, arkadaşım?"

"Başımı döndürüyorsun. Ne yaptığımı hiç bilmiyorum. Daha neden aradığını bile bilmiyorum."

"Kahretsin. Tamam. Evet. Röportajın otel odamda yapılmasını istiyorum."

"Otel odanda mı?"

"O kadar endişelenme. Ekibin seninle olacak. Onların önünde sana saldıramam ya."

"Bu doğru."

"Onlar gidene kadar beklemem gerekecek."

Hâlâ masamın yanında ayakta duruyordum o yüzden başparmağımla Indie'ye yerimden kalkmasını işaret ettim. "Hangi gün?"

"Cumartesi. Öğleden sonra. Pazar günü maçımız kendi sahasımızda o yüzden ikiye kadar antrenman yapacağız."

"Beşe ne dersin?"

"Bana uyar."

"Teşekkürler. Bunu yaptığın için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Patronum çok mutlu olacak. Neredeyse her zaman sefil hâldeki biri için bu çok şey demek."

"Yardım edebildiğime memnunum."

"Yarın akşama soruları yollarım."

"Aslında neden sorularını getirmiyorsun? Birlikte prova yapabiliriz."

"Oteline mi?"

"Kendini kontrol edemeyeceğinden mi korkuyorsun?"

"Elbette hayır." *Belki.*

"Yedide. Akşam yemeği sipariş edeceğim."

"Tamam."

"Ah, Delilah?"

"Evet?"

"Büyükannenin kıyafetlerini evde bırakabilirsin. Seni duvara dayayıp becermek istememi durdurmayacaklar."

Bağlantı kesilip beni ağzım açık bir hâlde bıraktı. En sonunda kendimi topladığında elimi Indie'ye doğru uzattım. Çiçekçinin küçük kartını avucuma bıraktı.

Delilah. Senin yarın kadar bile güzel kokmuyorlar.

Michael Langley.

"Kimden?"

"O telefonu açtığın için sana söylememeliyim bile."

"Ne? Brody'den geldiklerini düşündüm. Dün gece onunla çıktın ve bu sabah ilk işi seni aramak oldu."

"Pekâlâ, yanlış tahmin yürüttün."

"Bahse varım Brody kıskanmıştır."

"Sanmıyorum."

Indie kartı elimden kaptı. Okuyup burnunu kırıştırdı. "Michael Langley."

"Ne? İyi bir adam. Bağış etkinliğinde konuştuk. Çok ortak yanımız var."

"O ne değil biliyor musun?"

"Ne?"

"Bir Brody Easton değil."

"Bence Brody Easton'la sen çıkmalısın."

"Çıkardım. Ama kanka kuralı."

"Kanka kuralı mı?"

"En iyi arkadaşının edepsizlik yapmak istediği adamla yatmazsın."

"Onunla edepsizlik yapmak falan istemiyorum."

"İstiyorsun."

Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. "En azından bana kahvaltı için güzel bir şeyler getirdin mi?"

"Az pişmiş iki yumurta, domuz pastırması ve peynir."

"Tanrıya şükür."

"Eğer Easton'la yatmış olsaydın bu sabah berbat bir kahvaltı etmeye ihtiyaç duymazdın. Yoğurt ya da başka aptalca sağlıklı yiyeceklerden birini yemek istiyor olurdun."

"O zaman Easton'la yatmak gerçekten de sağlığa yararlı. Bana söylemeye çalıştığın şey bu mu?"

"Aynen öyle."

O öğlen ilerleyen saatlerde şirket yönetimini arayıp Michael Langley'nin telefon numarasını aldım. Sekreteri ikinci çalışta cevap verdi.

"Michael Langley'nin ofisi."

"Merhaba. Ben Delilah Maddox. Michael müsait mi?"

"Ah, merhaba Delilah. Hayır. Aslında bu öğlen bir toplantısı olduğu için çıktı. Mesajını alabilir miyim?"

"Tabii. Acaba sen..." Brody'nin söyledikleri aklıma geldi. "Aslında, gönderdiği çiçeklere teşekkür etmek için aramıştım. Fakat muhtemelen teşekkür etmem gereken kişi sensin. Bugün gelen güzel aranjmanı sana yollattığından eminim."

"Bütün övgüyü ben alamam. Karta ne yazılacağını o söyledi." Önemi olmaması gereken bir şeyi safça doğrulayarak kısık sesle güldü. Yine de bir sebepten önemliydi.

"Şey, teşekkür ederim ve lütfen ona da teşekkür etmek için aradığımı ilet."

"İletirim."

Telefonu kapadıktan sonra bir müddet ofisimde oturup boşluğa baktım. Kapımın tıklatılması irkilmeme sebep oldu.

"Delilah Maddox?"

"Evet?" Teslimatçının elinde mavi-sarı bir kurdeleyle sarılmış büyük, beyaz bir kutu vardı. *Şimdi de uzun saplı güller mi?*

“Bunlar sizin için.”

Kutuyu masamın üzerine bırakıp gitti. Renklerin Steel’in takım renkleri olduğuna dikkat ederek kurdeleyi kaydırıp çıkardım. İçindeki beyaz kâğıdı açarken bir düzine uzun saplı gül bulmayı bekliyordum. Onun yerine kutunun içi, dışındakiyle uyumlu bir kurdeleyle birbirlerine bağlanmış bir düzine kadar uzun *çubukla* –ağaç dallarıyla– doluydu. Kutuya eşlik eden kartta Brody’nin el yazısı vardı. Futbol toplanına yazdığı notlardan el yazısını hatırlamıştım.

Daha fazla marşmelov yapmak istersen diye.

Seni düşünüyorum. –Brody

(Not: Düşüncelerim edepsiz düşünceler)

9

Delilah

İlk randevumuza gidiyormuşum gibi hissediyordum. Perşembe akşamı en az kıyafetimi değiştirdiğim kadar saate bakıp durmuştum. İşin aslı... bu bir randevu değildi. İş görüşmesiydi. Çoktan seks daveti alıp doğrudan reddettiğim bir adamla. Onunla seks yapmanın nasıl olacağını merak etmeden duramadığım bir adamla. Böyle bir görüşme için doğru giyinme tarzı neydi ki?

Saçlarımı ehlileştirme konusunda pes ederek salık bıraktım, laftan anlamayan buklelerim sırtımın yarısına kadar iniyordu. Dolabımı karıştırıp işe yakışan ancak aşırı seksi kaçmadan çekici duracak bir şeyler aradım. Siyah bir kalem etek ve kırmızı, üzerime oturan, düğmeli bir bluzda karar kıldım, birkaç bileklik takıp bileklerimi saran bantlı bir topuklu ayakkabı giydim ve yatak odamdaki boy aynasında kendime son bir defa baktım. Hava hâlâ çıplak bacaklarla gezecek kadar sıcaktı ve ucu açık topuklu ayakkabım zaten uzun olan bacaklarımı daha da uzun gösteriyordu. Gördüğüm şey hoşuma gitti. İş görünüşünü biraz seksi

bir dokunuşla taşıyabileceğimi kim bilebilirdi? Şimdi keşke bir de o küstah kışına çekim duymuyormuşum gibi davranabilseydim.

Saat tam beşte çatı katındaki süitin kapısını çalmak için elimi kaldırdım ve kapı açılıverince elim havada kaldı. Göbeği açık bir tişört ve ikinci derisi gibi bacaklarını saran bir tayt giyen güzel, genç bir esmer beni karşıladı. İncecik belinin yarısı ortadaydı ve sesi ponpon kızlarınkini andıran bir tondaydı. "Hey," diye bağırdı omzunun üzerinden, topukları üzerinde yaylanıyordu, "randevun geldi, Brody. Yarın görüşürüz." Kız gülümsemeye devam ederek içeri girmem için kenara çekildi. "Onu epey yordum, umarım onunla olan planlarını bozmamışımdır," diyerek yanımından ayrıldı.

Kafam karışık bir şekilde içeride tereddütle dururken kapı arkamdan kapandı. Brody odaya girdi, duştan yeni çıkmıştı. Üzerinde düşük belli bir eşofman altı vardı ve üstü çıplaktı. Saçı ıslaktı ve geriye doğru yatırlmıştı. *Hasiktir.*

"Selam." Gözleri yavaşça vücudumu süzdü ve benden birkaç adım ötede durdu. "Vay canına. Sen..."

Vücudum gözlerinin yaydığı sıcaklıkla gittikçe ısındı. Utanmadan, oyalanarak gözlerini üzerimde gezdirdikten sonra gözlerime baktı. "Pekâlâ, bu nasıl yürüyor? Arkadaşlar arkadaşlarına nasıl göründüklerini söyleyemez mi?"

"Tabii ki söyleyebilirler. Arkadaşlar iltifat edebilir."

Gözleri parladı. "Güzel. Yenilebilecek kadar enfes görünüyorsun."

Tanrım, gerçekten uzun zaman olmuştu. Vücudum kasıldı ve nefesimin kesildiğini gizlemek için soluğumu yutmak zorunda kaldım. Beynime az önce yerleştirdiği görüntüyle yanaklarım pembeleşti. *O beni yerken aşağı baktığımda geniş omuzlarını gördüğümü gözümde canlandırabiliyordum.* Bir şekilde bunun ne yavaş ne de hassas yalama ve emmelerden oluşacağını biliyordum. Hayır, bu adam beni bir lokmada *yutardı.*

"İçeri girdiğini duymadım. Brittany'den sonra hemen duş al-

mam gerekti. O kadın ufak tefek olabilir ama acayip talepkâr. Bugün beni epey yordu.”

Birdenbire o düğme kapandı. *Artan libidomu soğutmak için başka bir kadınla yaptığı seksi anlatması gibisi olamazdı.* “Harika. İhtiyaçlarının icabına bakmana memnun oldum. Öyleyse bu akşam oyunu geçip doğruca işe odaklanabiliriz?” Ses tonum biraz iğneleyici çıktı.

Brody alnunu kınıştırdı. Bana doğru yürüdü, kişisel alanımı istila edecek kadar yakınuma gelene dek de durmadı. Hâlâ süütün hemen girişindeydim ve kapı sadece bir iki adım arkamdaydı. Geriye doğru birkaç adım gitme dürtüm çok yoğundu ama yerimde kaldım.

“Oyun falan yok. Şu anda seni kapıya dayayıp becermekten daha çok istediğim hiçbir şey yok. Ayrıca *fizik tedavi uzmanım* Brittany’yi kıskanmış olman yanlış yolda olmadığımı kanıtıyor. Kendimi senin içine gömmek istediğim kadar sen de beni içinde istiyorsun. Sadece bunu henüz kendine itiraf etmedin...” Burun buruna gelelim diye boynunu eğdi. “Henüz. Ama edeceksin.”

Yutkundum. İlk defa söyleyecek bir kelimem yoktu. En sonunda inledi ve geriye doğru bir adım attı. Elini saçlarının arasından sertçe geçirdi. “Bunu başka bir yerde yapmamız lazım. Bu otel süitinde seninle yalnız olma konusunda kendime güvenmiyorum.”

Şaka yaptığını sanıyordum ama birkaç dakika sonra bir beyzbol şapkası ile kapüşonlu giymiş hâlde geri geldi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Senden yararlanmaya çalışmayacağım bir yere.”

Valeye arabasını getirtmek yerine taksiye işaret etti. “Amsterdam ve 112. Sokak, lütfen.”

“Morningside Heights mı? Benden yararlanamayacağın yer orası mı?”

“Evet.”

* * *

İçeri girdiğimizde gözlerim capcanlı resmedilmiş tavana yapışıp kaldı. "Burası inanılmaz bir yer. Daha önce yüz defa önünden geçtim ama içeri hiç girmemiştım."

Brody ile birlikte St. John the Divine'ın içinde yürüdük. Beni kilisenin sol tarafındaki uzun bir koridor boyunca yönlendirdi ve bir sırada oturmuş sohbet eden iki papaza el salladı. Koridorun sonunda bir kapıyı açıp önce beni geçirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Çatıya."

"Çatıya mı?"

"Evet. Bazen buraya gelirim. Eskiden burada bir arkadaşım çalışıyordu. Çatıda arkadaşımın baktığı bir güvercin yuvası vardı. Çocukken buraya gelip sürekli onunla takılırdım. Burası oldukça sessiz. Çoğu insan bir manzara görmek için ya Empire State Binası'nın tepesine çıkar ya da Top of the Rock'ın seyir balkonuna gider. Buradan da şehri aynı güzellikte görebilirsin."

"Oraya çıkma izninin var mı?"

"Yok. Tutuklanabilirsin. Polisler geldiğinde ben kaçabilirim ama sen o seksi ayakkabılarla acayip yavaş olursun."

"Ne?"

"Sana takılıyorum. Turlar sırasında halka açık. Fakat burada çalışan insanların çoğunu tanıyorum o yüzden ne zaman istersem gelmeme izin veriyorlar. Carl emekli olmadan önce burada elli yıl çalıştı. Ben onun ve karısı Marlene'in yanında büyüdüm."

Brody abartmıyordu. Çatıdan manzara epey nefes kesiciydi. Kilisenin iki kulesinin ortasına konuşlanmış, bütün şehre tepeden bakan çok rahat küçük bir oturma alanı vardı.

"Carl emekli olduktan sonra güvercin yuvasına ne oldu?" Ne kafesten ne de güvercinlerden bir iz vardı.

"Bir müddet devam etti. O öldükten sonra Marlene her şeyi Batı Yakası Güvercin Kulübü'ne bağışladı. Bu şehirde güvercin sever çok fazla insan var."

Çatının tepesindeki tuğla tırabzarın önünde dururken Brody

bazı binaları işaret etti. Bölge ve mimari konusunda oldukça bilgiliydi.

"Üniversitede bölümün neydi?" diye sordum.

"Yani bunu ezbere bilmiyor musun?"

"İstatistikler konusunda kelimelerden daha iyiyim."

"Mühendislik."

"Bu doğru. Big Ten'de futbol oynarken okuması zor bir bölüm."

"Gördün mü? Ben sadece güzel bir yüzden ibaret değilim. Beynim de var."

Gözlerimi devirdim. "Ee, bütün randevularını buraya mı getiriyorsun? Bunu hiç beklemezdim."

"Eğer bu gerçek bir randevu olsaydı, sana yumulamayacağım ya da vücuduna yapmayı düşündüğüm şeyleri söyleyemeyeceğim tek yerde olmazdık kesinlikle."

"Yani burası benim güvenli bölgem mi?"

Brody taş banka oturmamı işaret edip sonra yanıma oturdu. "Tek güvenli yerin olabilir."

"Tamam o zaman." Boğazımı temizledim ve not defterimi almak için çantama uzandım. "Neden başlamıyoruz? Sana çok yüklenmeyeceğim."

Pis pis sıırttı. "Eğer bu benim programım olsaydı ben sana yüklenirdim."

Başımı iki yana salladım. "Koçların ve yönetimin önümüzdeki yıl için planladığı değişikliklerle ilgili nasıl hissediyorsun?" Koç Ryan, Brody kariyerine başladığından beri Steel'in koçuydu. Brody'yi takımdan kovmuştu ama aynı zamanda onu tekrar takıma alarak ikinci şans veren de oydu. Karısının sağlık durumu yüzünden sezon sonunda emekli olacaktı.

Brody bir soluk verdi. "Dört gözle beklediğim söylenemez. Koç sert ama adil bir adamdır ve takımı bugünkü hâline o getirdi. Ona saygı duyuyorum ve keşke daha fazla kalsaydı diyorum. Fakat önceliği ailesine vermesi ona daha da fazla saygı duymama sebep oluyor."

“Yerine kimin geleceğine dair bir fikrin var mı?”

“Hayır. Ama kararın koç emekli olmadan verilmesini umuyorum. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. İki koçun bir süre bir arada çalışması daha pürüzsüz bir geçiş sağlar. Bob Langley koç seçimlerinde çok başarılı. Bunun böyle devam etmesini umut ediyorum.”

“Bu da beni güzelce sonraki soruma getiriyor. Dedikodulara göre Bob Langley...”

“Güller Langley’den miydi?”

“Neden takımınızın sahibi bana gül yollasın ki? Adamla hiç tanışmadım bile.” Kimi kastettiğini tam olarak biliyordum. Bob’un oğlu Michael’dan bahsediyordu.

“Bob’u değil, seninle çalışan puşt oğlunu diyorum.”

“Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum.”

“Belki ilgilendirmiyordur. Ama soruyu sordum mu sordum.”

Gözlerine baktım. “Evet.”

“O herif bir...”

“Kilisedeyiz,” diye hatırlattım.

“Onunla görüşüyor musun?”

“Eğer illa bilmen gerekiyorsa beni akşam yemeğine davet etti.”

“Onunla yemeğe çıkıyorsun ama benimle çıkmıyorsun öyle mi?”

“Onun yemek daveti beni tanımak için, içime girmek için değil.”

“İşte orada yanıyorsun. Sadece ben ondan daha dürüst davranıyorum.”

“Nasıl oldu da röportaj provam *senin bana* soru sormana dönuştü?”

Brody arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Soruya karşılık soru.”

“Pardon?”

“Sorduğun her soruya karşılık ben de bir soru soracağım.”

“Bu saçmalık.”

“Röportajı istiyorsan saçmalık falan değil.”

“Dur tahmin edeyim. Bütün soruların kişisel olacak.”

“Sadece seninkiler öyle olursa.”

“Tamam,” diye ofladım. Ben de kişisel sorulardan uzak dururdum. Hazırladığım listeyi inceleyerek profesyonelden çok kişisel olan ilk soruyu atlardım. “Hücum çizgisi ikinci yarı takımına dönüşmüş gibi görünüyor. Sayıların yüzde altmış sekizi ikinci yarıda yapılmış ve Steel beş galibiyetinin dördünde geriden gelerek maçı ikinci yarıda almış. Devre arasındayken soyunma odasında takımı gerçekten birleştirecek neler oluyor?”

Brody sorumdan memnun göründü. Tam beş dakika boyunca Koç Ryan’ın önceki maçların devre arasında yaptığı değişiklikleri anlattı. Çoğu oyun kurucunun aksine takımının galibiyetindeki gelişmeler için övgüyü kendine almıyordu. Onun yerine konuyu güçlü koçluğa bağladı.

Ben not almayı bitirdiğimde Brody, “Sıra bende,” dedi.

“Neredeyse duymaya korkuyorum. Ama buyur bakalım.”

“Eğer *Gilligan’s Island*’dan bir adamla evlenmek zorunda olsaydın hangisini seçerdin?”

Kahkaha attım. “Soru bu mu?”

“Bu.” Yüzünde oğlan çocuğu sırtışı vardı.

“Bu kolaydı. Profesörü.”

“Güzel cevap.”

“Gerçekten mantıklı başka bir cevap mı vardı ki?”

“Bay Howell’ı seçebilirdin. Zengin ve yaşlı.”

Sonraki sorum savunmasız oyuncuya penaltının genişletilmiş tanımıyla ilgiliydi. Sonra sıra yine Brody’ye geçti. “İlk evcil hayvanının adı?”

“Aslında benim hiç evcil hayvanım olmadı.”

“Herkesin bir ara bir evcil hayvanı olmuştur. Köpek, kedi, tavşan, yılan, kertenkele, hamster, kaplumbağa... herhangi bir şey?”

Başımı iki yana salladım. “Yoktu. Hafta sonları babamın maçlarını izlemek için çok fazla seyahat ederdik o yüzden hiç evcil hayvan almadık çünkü etrafta onlarla ilgilenecek kimse olmazdı.”

"Şu anda sana bir köpek almayı çok istiyorum biliyor musun? Kocaman bir tane, belki bir Ternöv ya da Danua cinsi."

"Sakın cüret etme."

O kilisenin çatısında iki saat kadar daha oturduk. Brody'nin garip soruları sayesinde aramızdaki değişik ortak yanları öğrenmiştik. İkimizin annesinin de göbek adı Yvonne'du, ikimiz de çikolatadan hoşlanmıyorduk ve ikimiz de sokak numarası üç-üç-üç olan apartmanlarda büyümüştük. Kişisel bir soru cevaplamak zorunda kalacağımı bilerek bir soruyu özellikle geçmiştim. Geriye kalan da oydu. "Son soru."

"Gönder gelsin bakalım."

"Hayatında birisi var mı, yok mu?" Cevabını kendimi düşünerek sormadığımı anlasın diye soruyu açıkladım. "Her kadın cevabını bilmek isteyecektir."

Cevap verirken gözlerimin içine baktı. "İkisi de değil."

Bu cevap için hazır değildim o yüzden takip sorusu hazırlamamıştım. Başımı salladım ve notlarımı toplamaya koyuldum. Dik bir şekilde oturarak kendimi hazırladım. "Hadi. Kişisel sorunu sor."

Brody ayağa kalkıp kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Ben hakkımı sonraya saklayacağım."

İki sokak yürüyüp bir lokantaya gittik. Brody süitinde bize yemek söyleyeceğini söylemişti o yüzden bütün gün yemek yememişim. Otururken karnım guruldadı.

"O da neydi?" diye takıldı Brody.

"Kapa çeneni. Bana yemek ısmarlayacağını söyledin ama onun yerine beni kiliseye götürdün. Karnımın şikâyet etme izni var."

Garson kız siparişimizi alırken şaşkınlıkla başını iki defa kaldırıp baktı. "Siz... siz... Brody Easton değil misiniz?"

"Benim."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Büyük hayranınızım. On bir

yaşındaki oğlum ortaokulunda oyun kurucu. O sizin en iyisi olduğunuzu düşünüyor.”

“Teşekkür ederim. Takımı bu sezon nasıl gidiyor?”

“Her maç kaybettiler. Ama benim Joey'im, o asla yenilmiyor. Çocuk boyda bana çekmiş. Artık çizginin ötesini zorlukla görebiliyor. Ama boyunun iki katı olan çocuklardan daha yürekli.”

“Bu güzel. Büyümek için hâlâ vakti var. Ama yüreğin ya spordadır ya da değildir. O yolu yarlamış.”

“Sizinle tanıştığım asla inanmayacak.”

“Şey, birlikte fotoğraf çektirip ona göndermeye ne dersiniz?”

Garsonun gözleri heyecandan yerinden fırladı ama yüzü çabucak düştü. “Artık telefonum yok. İki hat olunca fatura çok yüksek geldi ve oğlum gerçekten telefonunu istiyordu. Zaten ben hep buradayım ve ihtiyacım olduğunda ona ulaşabilmek istiyorum.”

“Benim telefonumla Joey'ye yollasak o zaman?”

“Aman Tanrım. Bunu yapar mısınız? Kesinlikle kafayı yer.”

Araya girdim, “Ben çekerim. Siz yan yana durun.” Brody ayağa kalkıp kolunu ona dolayarak eğildiğinde kadın resmen ışık saçtı. Birkaç fotoğraf çektikten sonra iyi çıkıp çıkmadıklarını kontrol ettim, ardından kadına telefonumu verdim ve o da sevimli bir mesajla birlikte fotoğrafı oğluna yolladı. Kadın telefonumu uzatırken Brody onu durdurdu.

“Aslında, bizim de birlikte bir fotoğrafımızı çekebilir misiniz?”

“Elbette.”

Sorgularcasına Brody'ye baktım. Bana sırttıktan sonra masanın etrafından dolarıp benim tarafıma geçti, göz hizasında olalım diye çömeldi.

“Hazır mısınız?” diye sordu garson.

Brody eğilip kulağıma fısıldadı. “Bu menüdeki herhangi bir şeydense seni yemeyi tercih ederim.” Yüz ifademe bakmak için başını geri çektikten sonra, “Hazırız,” diye seslendi garsona. Kadın, Brody'nin gözlerindeki parlaklıkla benim düşük gözlerimin içine bakışını fotoğrafladı.

Yemek siparişimizi verdik ve etkilenmemiş gibi davranmak için elimden geleni yaptım. "Bana kendinle ilgili bir şey anlat," dedi Brody, kolunu rahatça koltuğun arkasına atarak.

"Ne gibi?"

"Bilmem. Herhangi bir şey. Bana insanları kızdıran bir özelliğinden bahset."

"Garip sorular soruyorsun."

"Öyleyse senin işini yapmıyor olmam iyi bir şey."

Kıkırdadım. "Doğru." Sodamı yudumlarken sorusunu düşündüm. "Film izlerken konuşurum."

"Yani? Herkes film izlerken bir yerlerinde konuşur."

"Hayır. Ben film sırasında *konusurum*. Çoğunlukla da filmi sevdiysem. Heyecanlanırım ve ekranda olan her şeyi yarumdaki insana tekrar anlatma ihtiyacı hissederim."

Brody eğlenmiş görünüyordu. "O zaman seni sevmeyeceğin bir filme götürmek en iyisi?"

"Şey... eğer filmden hoşlanmazsam o zaman da sıkılmaya başlayıp kafamda hayaller kurarak neler olduğunu kaçırmaya meyilliyim. Bu sefer de filmde neler olduğunu tekrarlamak yerine tonla soru sorarım."

"Eğer bunu yaptığının ve insanları kızdırdığının farkındaysan neden yapmayı bırakmıyorsun?"

"Elimde değil. Sen insanları kızdıracak ne yapıyorsun?"

"Düşündüğümü söylerim."

"Kesinlikle öyle."

"Seni kızdırıyor mu bu?"

"Başta kızdırdı. Sanırım artık beklediğim bir şey oldu."

"Mantar gibiyim, etrafını sararak kendime alıştırırım."

"Etkileyici."

Konuşurken saatler akıp gitti. Özellikle de futbol hakkında tartışırken. Lokantadan ayrılmaya hazırlanırken saat gece yarısına gelmişti. Garson hesabı getirdi ve Brody ona bunun teknik olarak bir iş yemeği olduğunu ve hesabı kanalın kapatacağını söyleyip dursam bile ödememe izin vermedi. Hiçbir şey söyle-

medi ama garsona en az birkaç yüzlük bahşış bıraktığını gördüm. Yaptığı şeyi fark etmemi istememiş olması bu hareketini çok daha anlamlı kılıyordu.

Bir taksi çağırdı ve seyrek gece trafiğinde on beş dakikadan daha kısa sürede evime vardık. Brody taksiciye birkaç dakika beklemesini söyleyip binama kadar bana eşlik etti.

"Seninle röportaj provası yapmama izin verdiğin için teşekkürler. Bunu şimdi yapmış olmak cumartesi günü çok daha rahat olmamı sağlayacak."

"Rica ederim, ne demek."

Asansörü çağırmak için butona bastım. "Akşam yemeği için de tekrar teşekkür ederim."

Brody başını salladı. "Biliyorsun... hâlâ bir kişisel soru sorma hakkım var."

Aslında unutmuştum bile. "En iyisini sona mı saklıyorsun?"

"Öyle diyebilirsin. Evet."

Karnumdaki kıpırtı neyin geldiğini biliyordu. Tatlı bir hareketle saçımı yüzümden itip kulağımın arkasına sıkıştırdı. Eliyle yanağımı okşadı ve sonra çenemi hafifçe kaldırdı ki o konuşurken doğruca gözlerinin içine bakabileyim. "Altıma girmen için ne yapmam gerekecek, Delilah?"

Yutkundum. Bu defa dikkatimi çekmek için takılmıyordum. Hayır, fazlasıyla ciddiye ve bir cevap bekleyerek beni dikkatlice izliyordu.

"Senden hoşlanıyorum. Kendini beğenmişsin ve aklına geleni söylüyorsun. Fakat tüm bunlara rağmen seninle vakit geçirmekten gerçekten keyif alıyorum. Ama ben sadece fiziksel bir ilişki aramıyorum. Benim ondan daha fazlasına ihtiyacım var."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Randevuya çıkmak. Birlikte bir yerlere gitmek. Başka birisiyle görüşmemek. Biriyle vakit geçirmeye ihtiyacım var, sadece yatağında olmaya değil. O kişiyle bir film sırasında konuşmak gibi." Kendimi gülümsemeye zorladım. "Ben buyum."

Normalde yavaş olan asansör bu defa değişiklik yaparak hızlı geldi. Kapılar arkamda kayarak açıldı ve Brody'nin bir şey söylemesini bekledim. Ama sadece başıyla onayladı.

"Cumartesi görüşürüz?" dedim.

"Cumartesi," diyerek başını salladı.

Kapılar kapanıp beni on dördüncü kata taşıdı. Fakat kalbimin küçük bir parçasını geride bırakmışım gibi hissediyordum.

10

Delilah

Brody'yle görüşmemizin üzerinden sadece iki gün geçmişti ama yine de hâlâ onu aklımdan çıkaramıyordum. Belli ki tek ben değildim.

"Sevimli." Indie barın öteki ucunda içkisini bizden tarafa doğru kaldıran adama coşkusuz bir tavırla el salladı. Martini bardağını dudaklarına yaklaştırırken iç geçirdi. "Ama bir Brody Easton değil."

"Yine o konuya girmesek? İlgin artık takipçi sapık olma sınırında geziyor."

"Sanırım istersen her zaman şöyle birini bulabilirsin." Bardağını *Kuzuların Sessizliği* filmindeki Dr. Hannibal Lecter'ı oldukça anımsatan yaşlıca bir adama doğru kaldırdı. Adam bir köşede yalnız başına durmuş bizi kesiyordu ve ona baktığımızı gördüğünde çarpık dişli sırıtışı daha da genişledi. Hannibal Lecter'ın deri ağızlığını takıyor olsaydı kendimi daha güvende hissederdim. "Yeni-den bakireleşen vajinanın bekaretini almaktan mutlu olacağından eminim... tabii sonrasında yüzünü yiyeceğinden de."

“Sanırım es geçeceğim. Başka seçeneklerim de var, biliyorsun. Michael Langley bugün bana mesaj attı.”

“Ah, evet. Peki onunla çıkmayı kabul ettin mi?”

“Meşguldüm. Henüz ona mesaj atacak zamanım olmadı.”

“Oyalanıyorsun çünkü Brody’yi istiyorsun ve bunu biliyorsun.”

“İstemiyorum.”

“İstiyorsun.”

“Şu anda meşgul değilsin.” Barmene işaret verip boş bardağını gösterdi. “Durma hadi. Ben beklerim. Ona mesaj atıp onunla çıkacağını söyle o zaman. Eğer Brody Easton için beklemiyorsan, o zaman seri durduran bir şey yok demektir. Arınman da bitmek üzere zaten.”

“Atacağım.”

“Bekliyorum.” Indie parmaklarını bara vurdu. Ona yanıldığını kanıtlama ihtiyacıyla telefonumu çıkarıp Michael’a hızlıca bir cevap yazdım.

“Mutlu musun?” Telefonumu ondan tarafa çevirdim ki *gönderildi* yazısını görebilsin. Telefonu elimden kapıp cevabımı okudu.

Teşekkürler. Başka bir delice hafta daha. Önümüzdeki hafta arayıp kapatacağımıza söz veriyorum.

“Bunda onunla çıkacağını söylemiyorsun ki. Onunla görüşmeyi bir hafta daha ileri atıyorsun.”

“Ama meşgulüm. Nasıl cevap vermemi isterdin?”

Telefonumda bir şeyler yazdı ve benden tarafa çevirdi. Neyse ki gönder tuşuna basmamıştı. Mesajında, Bir daha düşündüm de sanırım bir hafta daha bekleyemeyeceğim, cumartesi akşamı yemeğe gidelim mi? yazıyordu.

“Ben o kadar açık sözlü değilim.” Telefonuma uzandım. Geri çekip alamayacağım bir yerde tuttu.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, “Artık öylesin,” dedi. Ve gönderdi.

Gözlerim âdeta yuvalarından fırladı. “Az önce yaptığın şeye inanamıyorum!”

Beni görmezden gelip, ona üçüncü martinisini getiren barmene bize iki shot getirmesini söyledi. Ben fazla içen biri değildim. Cuma gecesi rutinimizde limitim iki kadeh şaraptı. Eğer dürüst olmam gerekirse, arkadaşlığı ve bedava atıştırma hakları için geliyordum – New York barlarındaki bekâr insanların yarısı gibi. Eğer mecbur değilsek hiçbirimiz ufak mutfaklarımızda yemek yapmak istemiyorduk.

Barın üzerindeki telefonum titreştiğinde hâlâ somurtuyordum. Michael'ın adı ekranda parladı. Indie'ye dönerek bana söylediği shot'u kaldırdım ve içtim. Sonra onunkini de içtim. Alkolün getirdiği ürpertiye atıktan sonra Michael'ın cevabını okuyacak cesareti topladım.

Beni başından savıyorsun diye düşünmeye başlıyordum. Mesajın berbat hâldeki günümü yeniden aydınlattı. Cumartesi sekizde?

Belki de Indie haklıydı. İsmi lazım olmayan bir oyun kurucuya duyduğum ilgi yüzünden oyalanıyordum. Keşfetme isteği bile duymamam gerektiğini içten içe bildiğim birine karşı. Yeniden randevuya çıkmaya başlamamak için bir sebebim yoktu.

İç geçirdim. "Tamam. Belki haklıydın."

"Bir daha söyle?"

Daha sesli konuştum. "Belki de haklıydın dedim."

"Ah, ilk söylediğinde de duymuştum. Sadece itiraf ettiğini duymak hoşuma gitti."

Indie ile birlikte neredeyse on bire kadar oturduk. Metroya olan her zamanki yürüyüşümüze başlamak yerine bize bir taksi çevirdiğinde, kafam güzel olmaktan öteydi. Şoför önce onu bıraktı, alkolle puslanmış bir kafayla trafikte oturup pencereden dışarıyı izliyordum. Yanımda bir otobüs durunca dikkatimi çekti. Yüzeyinde eski, soyulmaya başlamış bir reklam vardı. Brody'nin yakışıklı yüzünün yanında New York Steel logosu vardı ve üzerinde *Easton geri döndü*, yazıyordu. Birkaç yıllıktı herhalde.

Alkol bana aceleci kararlar verdirdi. Hiç düşünmeden bir mesaj yazdım.

Delilah: Az önce yüzünü bir otobüste gördüm. Yüzünün toplu taşıma araçlarının üzerinde olması hoşuna gidiyor mu?

Otuz saniye sonra cevabı geldi.

Brody: Yüzümün sana beni düşündürecek herhangi bir yerde olması hoşuma gider. Ama yüzümün bacaklarının arasında olmasını tercih ederim.

Kim böyle şeyler söylerdi ki? Peki ben ne halt etmeye bunlardan hoşlanıyordum? Cidden, bedenimin alt yarısı karıncalanmaya başladı.

Delilah: Kelimelerle aran çok iyi, arkadaşım.

Brody: Dilimle güzel işler yaparım. Ne zaman pes edip sana göstermeme izin vereceksin?

Delilah: Ayartıcı teklif. Ama sanırım ben deliklerimden daha fazlasıyla ilgilenen adamlarla ilgilenmeye devam edeceğim.

Brody: Sadece delik kelimesini kullandığın için sertleştim.

Sesli bir şekilde güldüm. Taksici dikiz aynasından bana baktı ve telefonumu açıklarcasına kaldırıp gösterdim. Umurunda bile değildi.

Delilah: İyi geceler Brody.

Adam beni hem güldürüyor hem de aynı anda tutuşturuyordu. Bütün vücudumun hoşuna giden bir karışımды.

Brody: Rüyalarında görüşürüz.

Kesinlikle orada olacaktı.

* * *

Cumartesi öğlen felaket hâldeydim. Saat beşte Brody'yle çok nadir gerçekleşen bir röportajım vardı, ardından saat sekizde Michael'la randevuya çıkacaktım. Regency'ye giderken yemeği bu akşama ayarladığı için Indie'yi öldürmek istedim.

"Gergin misin?" Nick benden tarafa bir bakış attıktan sonra yola döndü. Soyunma odası röportajları için kullandığımızdan daha fazla ekipman taşıyorduk, o yüzden de kanalın minibüsüyle beni almıştı.

"Belli oluyor mu?"

"Minibüse bindiğinden beri kalemi elinde çevirip duruyorsun."

Kendimi durdurmak için kalemi yumruğumda sıktım. Kesinlikle gerilince elimle bir şeyler yapan biriydim ve bunu yaptığımı fark etmiyordum bile. "Üzgünüm."

"Beni hiç rahatsız etmiyor. Ama şaşırdım. Bana göre soyunma odasına gitmek bu röportajdan daha endişelendirici olurdu. Maçlardan sonra içeri girmeyi beklerken hep çok sakın görünüyorsun."

"Öyleyse saklama konusunda iyiyim. Ayrıca bu akşam röportajdan sonra bir randevum var. Çıkmayalı epey oldu. Altı ay kimseyle çıkmamak için kendimi şartlamıştım."

"Pekâlâ, bu durumunu açıklıyor öyleyse. Randevun kaçta?"

"Sekizde."

"Epey vakit var. Yedide oradan çıkmış oluruz."

Brody'nin oteline birkaç dakika erken vardık ve kapıyı duştan yeni çıkmış olarak açtı. Saçları ıslak bir şekilde arkaya doğru yatırılmıştı ve sinir bozucu şekilde şekilli göğsünden su damlaları akıyordu. Tanrım, onları yalamak istiyordum.

Brody beni ona ağzım açık bakarken yakaladı. Muhteşem yüzüne bilmiş bir sırıtış yayıldı. Bu sırıtışı bir vuruşla yüzünden silmek istedim. *Ya da bir öpücükle.*

"İçeri gelin. Sen kurulumu yaparken Delilah üzerime giymem için bir şeyler bulmama yardım eder diye düşündüm."

Nick'in elini sıktıktan sonra eğilip yanağımdan öptü. "Çok güzel görünüyorsun."

Nick ve Brody kurulumun nereye yapılacağını konuştular ve birkaç dakika spordan bahsettiler. Bu adam kesinlikle etkileyici biriydi. Hem erkekler hem de kadınlar için. Bu çekicilik ona öylece doğal bir şekilde geliyordu. Kamera önünde onu devleştiren şeylerden biriydi bu. Özgüven ve karizma yayıyordu. En sonunda dikkatini bana çevirdi. "Beni giydirmeye hazır mısın?"

Gözlerimi devirdim. Brody yatak odasına giden yolu gösterirken Nick seslendi, "Kendi kıyafetlerini seçmen kadar uzun sürmesin yoksa randevunun yarısını kaçırsın."

Brody birden durduğunda doğruca sırtına çarpıverdim. "Randevu mu?"

Yutkundum, yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyordum. "Evet, bu akşam röportajımızdan sonra bir randevum var."

"Kaçta?"

"Sekizde."

Daha fazla üstelemeyerek beni şaşırttı. Yatak odasının içindeki kıyafet odasına girdik. "Ne düşünüyorsun? Takım elbise mi yoksa daha günlük bir şeyler mi?"

"Bence günlük. Bir kazak ve kumaş pantolon belki de."

"Bak bakalım." Kolunu açarak, düzgünce katlanmış kazak yığınlarının bulunduğu rafları işaret etti.

Onları dokunarak geçerken her kıyafetin tam olarak ayrı şekilde katlandığını fark ettim. "Sanırım çamaşırlarını serin için toplayan birileri var."

Yaklaşıp arkamda durdu. Fazla yakınımda. Vücudundan yayılan ısıyı hissettim. *Üstsüz, nefes kesen vücutundan.*

"Var. Eğer olmasaydı şu anda yerde kıyafet yığınlarını karıştırıyor olurdu."

Yakınlığı beni etkilemiyormuş gibi davranmaya çalışarak kıyafetlerini seçme işine odaklandım. Uzanıp lacivert, kaşmir bir kazağı aldım. "Buna ne dersin?" Ona seçimimi göstermek için döndüm ve doğruca tuğla gibi göğsüne çarptım. Adam yerinden

oynamadı bile. İçinde bulunduğumuz büyük bir dolaptı, yine de arkamdaki raflar ile önümdeki adam arasında fazla alan yoktu.

Omzunu silkti. "Eğer sen beğendiysen giyerim."

"Kolaymışsın."

"Keşke ben de senin için aynısını söyleyebilseydim."

"İçimden bir ses, eğer öyle olsaydım ilgini çoktan kaybetmiş-tin diyor."

"Öyle mi düşünüyorsun? Sadece kovalamacadan hoşlandığı-mı mı?"

Doğrudan gözlerine baktım. "Öyle düşünüyorum, evet. Ben-ce kovalamayı seviyorsun. Şu günlerde bu senin için bir yenilik olmalı. Normalde kovalayan değil de kovalanan taraf olmalısın."

Bana doğru bir adım yaklaştı, gerileyip arkamdaki raflara çarptım. Kollarını başımın iki yanından duvara dayayıp beni res-men kapana kısırdı. Bu histen kaçmak istemeliydim ama onun yerine aniden vücudumu onun-kine bastırma dürtüsü hissettim. Neyse ki beynimde hâlâ küçük bir öz kontrol vardı.

Yüzünü benimkine doğru eğdi. "Bu akşam randevun kimle?"

"Seni ilgilendirmez."

Biraz daha yaklaştı öyle ki dudaklarımızın arasında birkaç santim kaldı. "Onun yanındayken de şu anda hissettiğin şeyi hissediyor musun?"

Hayır. "Belki."

"Saçmalık. Seni öpebileceğimi söyle." Başını eğdi ve burnunu nazıkçe boynuma sürttü. Vücudum üniversitede erkek birliğine katılacak bir oğlanın test gecesinde hissettiği gibi vızıldıyordu.

"Hayır." Kelime fısıltıdan biraz yüksek çıkmayı zar zor başardı. Sesim kalın ve kısık, bu da bana işlediğini gösteren net bir karuttu.

Burnunu tenimde gezdirmeye devam etti. Şehvetli dokunu-şu değdiği yerlerde tüylerimi diken diken yapıyordu. Kulağıma ulaştığında sesi gergin ve ihtiyaçla bezeliydi. "Seni öpebilece-ğimi söyle. Vücudunun tahrik olduğunu kokundan anlıyorum. Söyle bana."

Dizlerim titriyordu ve ağzım en sonunda pes etmek için açıldı. *Beni öpmesini öyle çok istiyorum ki.*

Şansım vardı ki Nick'in sesi bu ânı böldü. "Brody, kabloyu çekebilir... üzgünüm. Bölmek istememiştim."

Brody hareket etmeden cevap verdi. "Ne gerekiyorsa yap, Nick."

"Peki. Tamamdır, adamım," dedi Nick. Ayak sesleri hızla uzaklaştı.

Sadece birkaç saniyelik bir dikkat dağınıklığıydı. Fakat şehvetin yarattığı pustan kurtulma şansı verdi bana. "Bu gerçekten profesyonellik dışıydı." Eğilip kolunun altından çıktım ve resmen dolaptan dışarı kaçtım.

Sonraki birkaç dakikayı oturma odasında Nick'e katılmadan önce banyoda kendimi toplayarak geçirdim. Neredeyse kurulumu tamamlamıştı. "Bunun için üzgünüm. Bu akşamki randevunun Brody'yle olduğunu anlamadım."

Ağzım açıldı ama cevap ardından odaya giren adamdan geldi. "Değil zaten. Ama öyle olmalıydı."

Döndüğümde onu seçtiğim lacivert kaşmir kazağı ve üzerine tam oturan bir kumaş pantolonu giymiş hâlde buldum. Koyu mavi, gözlerinin yoğunluğunu açığa çıkarmıştı. Benimkileri denilen gözlerin.

"Koçun benimle konuşması gerekiyor. Bir müddet telefonda olacağım. Neden evinizdeymiş gibi davranmıyorsunuz? Başlamadan önce oda servisine atıştırmalık yollamasını söylerim."

"Sorun yok. Sağ ol, Brody," dedi Nick.

Sonra da gitti.

Neredeyse *tam iki saat* boyunca.

En sonunda ona bakınmak için arka odaya gittim. Sessizdi, hâlâ telefonda olduğunu gösteren bir şey yoktu. Kapısını hafifçe çaldım ama cevap gelmedi. O yüzden tekrar çaldım. Hâlâ sessizlikten başka bir şey duymayınca kapıyı hafifçe araladım. Brody devasa yatağının ortasında yatıyordu. *Fosur fosur uyuyordu.*

"Brody?"

Göz kapakları titreyerek açıldı. "Rüyalarımın kadını."

Ellerimi kalçalarımaya dayadım. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sanırım uyuyakaldım."

"Koçla yaptığın sahte konuşmandan önce mi sonra mı?"

Bacaklarını yatağın kenarından sallayıp kalkarak oturdu. Ellerini saçlarının arasından geçirirken, "Başlamaya hazır mısın?" diye sordu.

"İki saatten fazladır hazırım zaten."

"Üzgünüm. Sanırım bu akşamki randevunu iptal etmen gerekecek."

Brody sırtıyordu, ben de gülümseyerek karşılık verdim. Fakat benimki arkadaşça bir gülümseme değildi. Daha çok, *eğil de ayağımı kışına sokayım*, tarzı bir gülümseme idi. "Sorun değil. Yemeği es geçip sonrası için ne planladıysa doğrudan ona geçebiliriz."

Brody'nin gülümsemesi düşüverdi. Benimki daha da büyüdü.

On dakika sonra, en sonunda oturmuştuk ve röportaja başlamaya hazırдық.

İlk birkaç soru gergindi. Öfkem belli oluyordu ve onun cevapları da kısaydı. Dördüncü soruda istatistiklerle ilgili ateşli bir tartışmaya girdiğimizde işler değişmeye başladı. Reklamlarla birlikte yarım saati bulan yirmi iki dakikalık bir program için bir buçuk saati aşkın kayıt yaptık.

Son soruya geldik: "Hayatında birisi var mı, yok mu?" Röportaj öncesi provamızda cevabı "ikisi de değil" olmuştu ve bunun randevu geçmişini betimlemekte ilginç olduğu kadar uygun olduğunu düşünmüştüm. Hayatında birisi yoktu ama tam olarak yalnız da sayılmazdı.

Ancak bu defa soruyu sorduğumda cevabı beni hazırlıksız yakaladı.

"Var."

Yüzümdeki kafa karışıklığını görebiliyordu ama çabucak muhabir moduna geçtim. "Gerçekten mi? Bu yeni bir şey mi?"

"Öyle."

"Ne kadar yeni?"

"O kadar yeni ki henüz onun bile bundan haberi yok."

"Pardon?"

"Ona hemen bu röportajdan sonra yeni ilişkimizi söylemeyi planlıyorum."

"Ona söylemeyi planlıyorsunuz? Sormayı değil?"

"Aynen öyle. Epeydir kedi-fare oyunu oynuyoruz. Haftalardır aramızda bir şeyler oluyor. Fakat bundan kaçınmaya çalışıyordum çünkü ilişki konusunda çok iyi sayılmam."

"Peki şimdi bu değişti mi?"

"Değişti. Beni deliye çeviriyor. Ama onu düşünmeden de edemiyorum. O yüzden bunu resmiyete dökmenin ve işlerin nasıl gittiğini görmek için kendimi piyasadan çekmenin zamanı geldi."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum o yüzden toparlamaya geçtim. Kameraya dönüp kapanışı yaptım. "İlk ağızdan duydunuz, hanımlar. Brody Easton kendini piyasadan çekiyor. Eminim bu haberle bir sürü kadın yıkılmıştır. Fakat WMBC, Super Bowl MVP'sine yarınki maçta ve yeni ilişkisinde iyi şanslar diliyor. Bu muhabire göre Easton için biri diğerinden çok daha kolay olabilir."

Nick kamerayı kapattı. Işığı toplarken, "Harika röportaj oldu. Yirmi iki dakikaya sığdırılacak yerleri seçerken montaj ekibi çok zorlanacak," dedi.

"Sağ ol, Nick."

Brody ile birlikte ekipmanların kalanını toplamaya yardım ettik. Saat dokuzdan sonra işimiz bitti. Nick telefonuna bir göz attı. "Seni bırakmamı ister misin? Zaten geciktin."

"Sağ ol ama ona öncesinde mesaj atıp erteledim."

Nick başını salladı. "Eve bırakayım mı?"

"Onu ben bırakırım," dedi Brody. "Şu haltları minibüse taşımaya yardım edeyim."

Bir çanta aldım. Brody elimden kaptı. "Sen kal. Ben halledirim. Hemen geri döneceğim."

O yokken oturma odasındaki mobilyaları röportajdan önceki

yerine getirdim. Tam kanepeye yastıkları koymayı bitirdiğim sırada Brody içeri girdi.

"Kanepe için baskılı yastıklar almalısın," dedim. "Otelden ziyade daha çok ev gibi görünmesini sağlar."

"Randevunu ne zaman erteledin?"

Yastığın birini göğsümde tuttum. "Dolaptan çıktıktan sonra."

"Ben geç kalmama sebep olduktan sonra değil yanı?"

Başımı iki yana salladım. O dolaptan çıktığımda hissettiğim şeyleri düşününce Michael'la çıkmanın hata olacağını biliyordum. Bunu kabul ederek ona göre davranıp davranmasam da başka bir adama karşı hislerim vardı. Düşüncelerim gerçekten başkasındayken biriyle ilişkiye başlamak yanılttı.

"Süresiz olarak erteliyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?"

Başıyla onaylayıp kanepenin etrafından dolandı. Elime uzanırken gözlerime bakıyordu. "Başkasıyla görüşmediğim bir ilişkiyi yapabilirim. Lanet olsun, senin başka biriyle olduğunu düşünmek aklımı kaybetmeme sebep oluyor. Sadece birbirimizi görme konusunda ısrar ediyorum. Randevuya çıkmak konusunda da. Sen ne istiyorsan ben varım. İlişki kısmında büyük ihtimalle bana biraz katlanmana ihtiyacım olacak. Biriyle çıkmayalı çok uzun zaman oldu. Muhtemelen bir şeyleri çokça mahvedip seni kızdıracığım ama denemek isterim."

Vay be. Sadece seks yapma anlaşmasını kabul etmeye hazır olduğumdan bahsetmeyecektim. Anlaşma yarışını kazanmıştım sanırım. *Otuz saniyeyle.* "Tamam."

"Tamam mı?"

"Evet. Ben de denemek isterim. Kibirli götün tekisin. Ama hoşlandığım bir yanın var."

Diğer elimi tutup dudaklarına doğru kaldırarak tepesine tatlı bir öpücük kondurdu. "Muhteşem. Akşam yemeği, sonra düzüşme? Yoksa düzüşmeden sonra yemek mi?"

"Tanrım. Bir kızın böyle heyecan verici seçeneklerin arasından karar verememesi çok doğal."

"Yazı tura at. Yazı çıkarsa sen bana verirsin. Tura çıkarsa ben seninkini alırım. Her koşulda sen kazanırsın." Göz kırptı. "Bu arada konuşmanın arasına kattığın 'meme' kelimesi hoşuma gitti, edepsiz kız."

Kahkaha attım. "Gerçek bir randevuyla başlamamıza ne dersin?"

"Hadi gidelim."

"O kadar hızlı değil."

Brody bana yavru köpeğini tekmelemişim gibi baktı. "Ne?"

"Eğer bunu yapacaksak doğru düzgün başlayacağız. Yarın maçın var. Ben gerçek bir randevu istiyorum. Önümüzdeki haftaya ne dersin?"

"Hiç yolu yok."

"Çok mu sabırsızsın?"

"Sabır acıdır, meyvesidir tatlı olan."

"Sen az önce Aristoteles'ten alıntı mı yaptın?"

"Belki." Tuttuğu elimi çekip beni sertçe kendine yasladı. "Akşam yemeği. Çarşamba akşamı. Seni yedide alırım."

"Tamam."

"Şimdi beni öp artık, kahrolası."

Cevap verecek vaktim olmadı. Aynı saniyede dudakları benimkilerin üzerindeydi. Kollarını sahiplenici bir şekilde etrafıma dolayıp beni kendine doğru çekerek rahat bir konuma getirdi. Dizlerimin bağı çözüldü. Kalbim göğsümde gümbür gümbürdü ve karnumda bir kelebek sürüsünün kanat çırpıtığına yemin edebilirdim. Ağızlarımızın arasında yankılanan ve bütün bedenimi titreten bir iniltiyle dudaklarımı yaladı ve ağzımı açılması için dürttü. Dili hırçın bir şekilde benimkine sürtünüyordu ve sonra sahip olduğum her şeyi aldı. Öpüşmemizin çaresizliği ve yoğunluğu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Ellerim saçlarını kavrarken o da benimkinden bir avuç yakaladı ve beni istediği yere getirmek için başımı geriye doğru çekti. Ondaki arzusunun beni sarıp sarmasıyla titredim. Karnuma dayanan sertliğini hissedince inledim.

Hasiktir.

Uzun bir süre o şekilde kaldık. Birbirimizi tutuyor ve okşuyorduk. Çekiyor ve istiyorduk. En sonunda ağzımı bıraktığında altdudağımı emdi ve aç bir inilti koyuverdi. "Tek gecelik çanta. Çarşamba akşamı yanında çantanı da getir. Çünkü bir daha gitmene izin vermemin imkânı yok."

11

Brody

"Biliyor musun, ben çocukken gerçek futbolcular vardı. Deri kasklar takarlardı ve haftalık izinleri de yoktu. Ne çeşit hanım evladı bir sporcu sezon ortasında bir hafta araya ihtiyaç duyar ki?"

"Sen çocukken taşa keskiyle X kazıyarak skor tutuyorlardı." Grouper'a bir forma attım. Önümüzdeki hafta geçmişten esintiler haftası olacak ve takım, yıllar öncesinin formalarının replikalarını giyecekti. Üçüncü kuşak Grouper için fazladan bir tane istemiş-tim. "Guppy'ye söyle, bu defa suya dayanıklı kalemle imzaladım. Annesinin yine oğlu kokuyor diye okula çağrılmasını istemem."

Grouper formayı kaldırıp nostaljiye kapılarak iç geçirdi. "Bu formayı hatırlıyorum. Bu karı kılıklılardan oynamadığı zamanlardan."

"Kıcımı ye, ihtiyar."

Marlene yatağının kenarında oturuyordu, başında çiçekli bir yüzme bonesi vardı. Arkasındaki televizyonda *Fiyatını Bil'in* kapanış yazıları geçerken not defterine bir şeyler karalıyordu. *Sanırım bugün geciktim.*

"Yüzmeye mi gidiyorsun, Marlene?" Eğilip yanağını öptüm.

Bana boş bir şekilde baktı. "Sen otobüs şoförü müsün?"

"Hayır. Ben Brody. Hatırlıyor musun?"

Hâlâ kafası karışıklı.

"Eskiden yanınızdaki evde yaşıyordum."

Anımsadığı an yüzünden okunuyordu. "Willow'un Brody'si."

Etrafıma baktı. "Bugün seninle mi?"

"Bugün değil, Marlene."

"Gelmek istemedi mi?"

Bana bu soruları sorduğu zamanlardan nefret ediyordum. Bazen kim olduğumu hatırlamaması daha kolaydı. "Kulübemde bir sanat projesi üstünde çalışıyor. Çalışırken nasıl olduğunu bilirsin."

Bu onu yatıştırmış gibiydi. O yüzden en sevdiği konulardan birine geçtim. "Bugünkü programda neler yaptın bakalım?"

Not defterine baktı. "Hepsini kazanırdım. Finale kalan kadın, Kathryn, düzgün düşünemiyordu."

"Hepsi senin gibi olamaz. Yoksa yarışma olmazdı, değil mi?"

"Şu Barker'ın mikrofonu çok ince. Neyi kanıtlamaya çalışıyor bilmem."

Kıs kıs güldüm. "Aynen. Ondan ben de emin değilim."

Marlene komodinin üzerindeki kumandayı alıp televizyonu kapattı.

"Yüzme kaçta? Programı değiştirdiklerinden haberim yoktu."

"On birde."

Saatime baktım. On ikiyi beş geçiyordu.

Marlene'le bir süre lafladık, en sonunda Shannon birkaç hâlin olduğu şeffaf, plastik bir kapla içeri girdi. Bir bardak suyla birlikte elindekini Marlene'e uzattı.

"Yüzmeye geç kalmıyorlar mı?" diye sordum.

"Hayır. Yüzme çarşamba günü saat ikide."

Marlene'in bonesine yandan bir bakış attıktan sonra Shannon'a döndüm.

Omzunu silkti. "Bu sabah bonesini çıkarmaya çalıştığım da

kızdı. Yüzmenin yarın olduğunu söyledim ama bana bok beyinli olduğumu söyledi. Değil mi Marlene?"

Marlene başıyla onaylayıp boş hap kabırı ona geri verdi. San-ki saati söylüyormuş gibi bir tavırla onayladı. "Bu doğru. Bok beyinli şuradaki."

Shannon odadan çıkarken bana başparmağını kaldırıp göz kırptı.

Bir saat sonra Marlene kauçuktan bonesini çıkarmasına yardım etmeme izin verdi. Kahrolası şey öyle sıkıydı ki alnunda kan dolaşımının kesildiği yerde kırmızı bir iz bırakmıştı.

"Ben gidiyorum. Bu öğleden sonra antrenmanım var."

Başını salladı. "Torunumu benim yerime öp ve çok fazla çalışmamasını söyle."

"Söylerim."

12

Delilah

Montaj odasındaki iki saatlik çalışmanın ardından odama döndüğümde resepsiyonist odama uzun, cam bir vazoyla girdi. İçinde çiçek yoktu, sadece su doluydu. Kafa karışıklığı yüzünden okunuyordu, ben de aynı durumdaydım. Ama vazonun tamamen boş olmadığını fark ettim. İçinde mavi bir balık yüzüyordu, vazonun tabanı ise mavi ve sarı çakıl taşlarıyla kaplanmıştı. Bana küçük çiçekçi kartırı verip masamdaki diğer vazoya bir göz attı, onun içi de sadece dallarla doluydu ve başını iki yana sallayarak dışarı çıktı.

Kartı açtım. *Ona Brody adını verdim. Rica ederim.*

Daha önce hiç evcil hayvanım olmadığına dair sohbetimizi hatırlayarak gülümsedim. Bana kadınların aslında saçma sapan çiçekler ve tatlı tavırlar istemediğini –asıl isteklerinin duvara dayanıp güzelce becerilmek olduğunu– söyleyen bir adama göre bugün ondan ikisini de alacağımdan epey emindim.

Öğlenin ilerleyen saatlerinde Brody'yle yaptığımız röportajın tekrarını dizüstü bilgisayarımdan izliyordum. Pürüzlü sesi ve

yaydığı özgüven bugünkü randevumuz için küçük bir ön sevişme gibiydi. Aynı anda hem endişeli hem heyecanlı hem de gerindim. O konuşurken gözlerimi kapayıp sandalyemde arkama yaslandım ve önümde durduğunu gözümde canlandırdım, o emir veren ses tonuyla bana soyunmamı söylediğini düşündüm.

Gömleğinin düğmelerini aç.

Sutyenini çıkar.

Tanrım, hayalini kurmak bile içimdeki kadını yanı kıpırdattı.

Eteğini kaldır.

Daha yukarı, Delilah.

Sana ne yapacağımı biliyorsun...

Kapım tıklatılınca yerimden sıçradım. *Siktir.*

"Selam. Üzgünüm, seni korkutmak istemedim. Beni gördüğünü sandım."

"Michael. Selam. Sanırım kendimi işe kaptırdım." Önceki gece randevumuzu iptal etmek için son anda mesaj atmıştım ve çok anlayışlı davranmıştı. Bir röportajın planlanandan birkaç saat daha uzun süreceğini söyleyip daha sonra buluşmayı önerdiğimde yalan söylemiş değildim. Dün gece bana verdiğim sözü tutmak için mesaj atmıştı – nasıl cevap vereceğimi bilmediğimden hiç cevap atmamıştım.

"Selam vermek için uğradım. Neler yapıyorsun bir bakayım dedim."

"İyiyim. Meşgulüm. Mesaj atmadığım için üzgünüm. Son zamanlarda programım çok karışık ve yoğun."

Gözleri arkamdaki dosya dolabının üzerinde duran, kendisinin gönderdiği güllere odaklandı, ardından masamın ön köşesinde duran dallarla dolu vazoya baktı. Haklı olarak kafası karışmış görünüyordu. Normalde sıradan olan ofisime bir şeyler katmışlardı – belki bir parça delilik. Yine de garipliğini sorgulamadı.

"Bu akşam bir şeyler yemek ister misin?"

"Aslında bu akşam için planlarım var. Üzgünüm."

"İş mi yine?"

Michael beni izliyor, bir cevap bekliyordu. Randevuya çıka-

cağımı ona söylemek garip geldi. Herhalde dün geceki randevumuzu iptal etme sebebim olan adamla buluşacağım için içimi kemiren suçluluk duygusu yüzündendi. O yüzden yalan söyledim. "Evet. Yaptığım bir röportajın bir kısmını tekrar çekmem lazım."

Yüzünden bir rahatlama ifadesi geçti. "Vay be, buralarda patron olmanın hiçbir getirisi yok, değil mi?"

"Sanırım yok." Gülererek geçiştirmeye çalıştım.

"O zaman önümüzdeki hafta bir akşam?"

Cevabı havada bırakan bir tavırla başımı salladım. Neyse ki tam o anda telefonum çaldı.

"Bana bir dakika izin ver lütfen." Konuşmadan kurtulacağım için rahatlayarak ofis hattımı cevapladım. "Delilah Maddox."

Brody'nin seksi sesi telefondan hurlar gibi geldi. "İşe yanında küçük bir çanta da getirdin mi?"

Michael'a baktım, hâlâ kapımın girişinde duruyordu. "Evet."

"Aslında içindekilerin hiçbirine ihtiyacın yok. Bir saat sonra seni alacağım. İstedğin randevuyu alacaksın. Sonra da o çok sevdiğin tatlı tavırları sana kendi versiyonumla vereceğim."

Boğazımı temizledim. "Tamam. Bu kulağa iyi geliyor."

"Yanında biri mi var?"

"Evet, aynen öyle."

"Etek mi giyiyorsun?"

"Evet."

"Ben seni almadan önce külotunu çıkar."

"İl..."

"Bir saat, Delilah. Külot yok. Tadına bakma düşüncesiyle ağzımın suyu akıyor."

Telefon kapandı ve ben orada sersem gibi oturur hâlde kaldım, vücudum vızıldıyordu ve ağzım açıldı.

"Sen iyi misin?" Michael endişeli görünüyordu.

"Evet." Gözlerimi kırıştırarak bulunduğum âna döndüm.

"Bunun için üzgünüm."

"Bırakayım da işinin başına dön. Önümüzdeki hafta seni ararım?"

“Bu kulağa harika geliyor. Tabii.”

Belki o zamana kadar azıcık omurgam gelişirdi.

Tuvalet kabininde geçirdiğim on dakika boyunca külotumu  kere çıkarıp tekrar giydim. Dış kapı tekrar açıldı ve sesini tanımadığım iki kadın çene alarak içeri girdi. *Bu çok saçmaydı.*

Meydan okumaya karar verdim. Giydiğim siyah, dantel tangaı top hâline getirip el çantamın fermuarlı gözüne tıkıştırdım. Dışarı çıktığımda kendimi özgürleşmiş hissettim. Ellerimi yıkadıktan sonra ofis binasından çıkmak için ilerledim.

Öndeki cam kapılardan Brody’nin arabasına yaslanarak beklediğini gördüm. Anahtarlarını gelişigüzel sallıyor ve binaya girip çıkan insanları izliyordu. Kaldırımı çıkarken kendimi aynı anda hem heyecanlı hem de endişeli hissettim. Beni gördüğü anda yüzünde nefis bir gülümseme belirdi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ona doğru yürürken beni yoğun bakışlarla izledi. Sokak her ynden gelen insanlarla doluydu ancak o bir tekini bile fark etmemiş gibi görünüyordu. Bana bakış şeklinin, yaptığım her hareketi yüzünde arzuyla izleyişinin aslında beni biraz tahrik ediyor olması son derece ılgıncaydı. Vücudum tek bir dokunuş bile olmadan tahrik olmuştu. Birden açlıktan öldüğümü hissettim ama istediğim şey kesinlikle yemek değildi.

Yaklaştığımda bana elini uzattı, sonra birden sertçe çekip beni kendine yasladı. Beni şaşırtarak öptü. Hem de sokağın ortasında. *Ah, ne pckt ama.*

En sonunda ağzımı serbest bıraktığında beynim kısa devre yapmıştı. “Vay be.” Ellerini aşağı kaydırıp belimin etrafında kenetleyerek beni kendine yapışık tuttu. “Randevuyu atlayabiliriz.”

Vücudumun tam o olarak o dediğini yapmaktan daha çok istediği bir şey olmasa bile, “Bunu senin için kolaylaştıramam, değil mi?” dedim.

“Seninle tanıştığım günden beri her şeyi benim için sertleştirmekten başka bir şey yapmadın zaten.” Beni kendine daha sertçe

yapıştırdı, samimiyetini kelimenin tam anlamıyla hissettim. Karşıma dayanıyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yemeğe ve bir müzeye."

"Müzeye mi?"

"Geçen gün müzeleri sevdiğini söylemiştin."

"Saçma sapan çiçeklere ve tatlı tavırlara inanmayan bir adam için bu konularda epey iyisin."

Ünlülerin gittiği yerlerden uzakta küçük bir restorana gitmiş olmamıza rağmen valenin arabamızı alması ile sessiz bir köşedeki masamıza oturtulana kadar iki kişi bizi durdurdu.

"Bunun için üzgünüm."

"Sorun değil. Alışkınım. Fakat babamı durduran adamların karılarının babama o son adamın karısının sana baktığı gibi iştahla baktığını hatırlamıyorum."

"Babanla bir defa karşılaşmıştım."

"Öyle mi?"

"Evet. Takımdaki ilk yılımda antrenman kampındayken. Beni kenara çekti ve yarım saat kadar konuştuk. Eskiden her sezonun başlangıç gününde gelirdi."

"Nelerden konuştunuz?"

"Eğer kızına yaklaşacak olursam taşaklarımı mengineye sıkıştıracağımı söyledi."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Yok ya, sadece seninle kafa buluyorum."

Kahkaha attım. Brody'nin yanındayken bunu çok sık yapıyordum. Ruh hâlimi ânında değiştirme konusunda benzersiz bir yeteneği vardı. Bir dakika önce kahkahalarla gülerken bir sonrakinde aşırı cinsel gerilimden âdeta nefes nefese kalabilirdim.

Şarap ve aperatif siparişimizi verdikten sonra başka bir heyecanlı taraftar sohbetimizi bölüp imza istedi. Sezon ortasıydı ve ben ligde ikinci sırada bulunan takımın yıldız oyun kurucusuyla yemek yiyordum.

"Canını sıkıyor mu? Ünün yani?"

"Genellikle sıkılmıyor. Normalde dışarıda bölünmesini umursayacağım bir şey yapmam. İster inan ister inanma, dışarı pek çıkmam."

"Bir sürü kadınla fotoğraflarını gördüm."

"Çoğu etkinliklerden. Sponsorlar ya da takım için sorumlu olduğumuz şeyler. En son ne zaman böyle bir randevuya çıktığını hatırlayamıyorum aslında. Katılmam zorunlu tutulmamışsa tabii."

"Neden ki? Fırsat eksikliğinden olduğunu sanmıyorum."

"Dikkatimi oyunda tutmaktan hoşlanıyorum."

"Yani hiç ciddi bir ilişkin olmadı?"

Brody sandalyesinde geriye yaslanıp restoranda etrafına baktı. "Bir ilişkim oldu."

"Sadece bir mi?"

"Sadece bir." Çenesindeki bir kas seğirdi. Bu konuşmanın onu rahatsız ettiği belliydi. Ama Brody hakkında daha çok şey öğrenmek istiyordum.

"Ne oldu?"

"Bitti."

"Burada oturduğumuzu ve haftalardır seninle yatmam için beni ikna etmeye çalıştığını göz önünde bulundurunca o kadarını ben de anladım."

Brody'nin kaşları havaya kalktı. "Neden birlikteyken hep röportaj veriyormuşum gibi hissediyorum?"

"Muhtemelen kendiliğinden hiç bilgi vermediğin içindir."

Garson masamıza uğradı. "Tabaklarınızı alabilir miyim?"

Brody başıyla onayladı. "Bu harika olur."

Kız gittiğinde konuyu değiştirmeye çalıştı. "Ee, gazetecilik demek?"

Oltadan o kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecektim. Şarabımı yudumladım ve açık hamlesini görmezden geldim. "Yani daha önce sadece bir ilişkin oldu?"

"Evet."

"Biteli ne kadar oldu?"

"Bilmiyorum, Delilah. Çetelesini tutmuyorum. Dört yıl kadar önce belki."

"Yani o zamandan beri sadece gönül mü eğlendiriyordun?"

"Evet."

"İlginç."

"Pek değil. Soru sorma sırası hâlâ bana gelmedi mi?"

"Lütfen buyur." Pisti ona bırakıyormuşum gibi elimi salladım.

Çenesini kaşıdı. "Eğer bir adada bir ay mahsur kalacağını ve yanında sadece üç şey götürebileceğini biliyor olsaydın yanına ne alırdın?"

Kahkaha koyverdim. "Konuyu değiştirmek için futbol ya da politikadan bahsedebilirdin."

"Yapabilirdim ama seçeceğin üç şeyden birinin vibratör olup olmayacağını gerçekten öğrenmek istiyorum."

"Bir adada mahsur kalsam ve yanıma sadece üç şey alabilecek olsam vibratör mü alırdım sence?"

"Sanırım almanı umuyor gibiyim."

"Bence kısa listemde o olmazdı."

"Ne olurdu?"

"Bilmem. Aklıma ilk gelenler kibrit, su ve balık tutmak için ağ."

"Akıllıca seçimler. Hayal kırıklığına uğradım. Ama en azından aç kalmazsın."

"Soruların çok garip, biliyorsun değil mi?"

"Belki. Ama cevapların bana seninle ilgili çok şey söylüyor. Mesela az önce pratik zekâlı olduğunu öğrendim. Elinle de kendini tatmin edebileceğini biliyorsun o yüzden alabileceğin üç şeyden birini gereksiz bir oyuncakla harcamadın." Parmağıyla şakağına vurup sırttı. "İyi düşündün."

"Sana bir şey soracağım. Eğer en sonunda seks yaparsak..."

Brody araya girdi. "Eğer mi?"

"Yaptığımızda. Yaptığımızda, biliyorsun..."

"Seni becerdiğimde..."

“Evet, o dediğinden. Sonrasında seksle ilgili bu kadar çok konuşmayı bırakacak mısın?”

Öne doğru eğildi. “Mümkün değil. Bir kere içine girdiğimde çok daha kötüye gideceğime bahse girerim.”

“Tamam o zaman.” *Tanrım, burası çok sıcak.* Konuyu değiştirmem gerekiyordu yoksa bu randevu çok çabuk sona erecekti. Brody’yi örnek alarak ben de ona garip bir soru sordum. “Eğer bir Disney prensesini seçebilecek olsaydın hangisi olurdu?”

Brody gülümsedi. “Güzel. Dur bir düşüneyim.”

Bir an için sessizleşerek beni şaşırttı. Sorumu ciddiyetle değerlendiriyordu. “Kesinlikle Uyuyan Güzel olmaz. Bütün gün taytlı bir puştun gelip kendisini öpmesini bekleyerek yatıp uyuyor.”

“Onu tam olarak öyle özetlemezdim. Ama tamam... devam et.”

Çenesini kaşıdı. “Pamuk Prenses’in sesi beni deli ederdi. Artı benim boyum bir seksen sekiz ve o kısa erkeklere düşkün.” Duraksadı. “Başka prenses biliyor muyum emin değilim. Bekle. Hayır. *Alaaddin*’deki şu hatun ateşli. Ya da *Küçük Denizkızı*. Ama bir denizkızı bacaklarını ayırabilir mi ki? Hem o prenses sayılıyor mu?”

Akşamın kalanı aynı şekilde devam etti. Birbirimize saçma sorular sorduk ve cevaplar gerçekten de birbirimiz hakkında oldukça şey ortaya çıkardı. Bundan sonra röportajlarıma bir tane garip soru koymalıyım diye düşünmeye başladım. Brody hesabı ödedikten sonra dışarıda valenin arabasını getirmesini bekledik. Kalabalık bir grup sohbet ediyordu ve dikkati kendine çekmek için bizi onlardan uzağa doğru götürüp sırtını onlara döndüğünü fark ettim.

“Favori pozisyonun?” diye sordu.

Basit. “Elbette oyun kurucu. Ben babamın kızıyım.”

Öne doğru eğilip kulağıma fısıldadı. “Çıplakken favori pozisyonundan bahsettim.”

“Ah.” Ah!

Gerçekten bir cevap bekliyordu. "Emin değilim. Hiç oturup da üstünde düşünmedim." Yutkundum. "Peki senin?"

Ellerimi ellerinin arasına aldı ve arkama doğru götürüp sırtımda birleştirdi. İki bileğimi de koca ellerinden tekiyle tuttu, diğer elini yüzüme doğru kaldırıp yanağımdaki bir tutam saçı çekti. "Üstte olmayı. Nasıl olduğu önemli bile değil. Tanıştığımız günden beri senin üstünde olma arzusuyla sancı çekiyorum. Üzerime binmeni izlemeyi ne kadar çok istesem de sanırım seninleyken üstüne çıkmanın en çok hoşuma gidecek şey olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen misyoner pozisyonunda. Çünkü nedendir bilmem, içine gömülüp en derinlerine girerken yüzünü izlemekten daha çok istediğim bir şey yok."

Bu birinin bana söylediği en romantik şey falan değildi, yine de her yerimde hissettim, göğsümde bile. "Tanrım, Brody."

Dudaklarını benimkilere sürttü. "Müze gezimiz kısacık olacak."

Dokunuşundaki yumuşaklık ile sözlerinin haşinliği birleşince içimde daha önce hiç yaşamadığım bir arzu ortaya çıktı. Öne doğru eğilip dudaklarımızı hafifçe birleştirdim ve sözlerimin dudaklarımızda titremesine izin verdim. "Hadi müze kısmını atlayalım."

Futbol sezonunda evi olan otele vardığımızda Brody valeyı gönderdi ve yolcu kapısını açmak için arabarın etrafından dolandı. Dışarı çıkmama yardım etmek için elini uzattı.

"Tekrar dışarı çıkacak mısınız, Bay Easton?"

Parmaklarımızı birbirine kenetledi ve beni kapıya doğru çekerken omzunun üzerinden, yürümeyi kesmeden cevap verdi. "Bir daha asla çıkmayabilirim."

Asansör üst kata yaklaşırken nefes alıp verişim hızlandı. İçeride yalnız değildik ama yine de tek koklayabildiğim ya da duyabildiğim şey Brody'ydi. Göğsünün her nefeste şişip inmesini parlak gümüş kapılardan izlerken kendi soluklarım da onunkiy-

le eşzamanlı olmaya başladı. Arkamda duruyordu ve her nefesini hissedebiliyordum. Soluğumu onunkiyle eşleştirmek için uğraşmamıştım, vücudum doğal bir şekilde onunkiye uyum sağlamıştı. Bize doğal bir şekilde gelen tek ritmin bu olmayacağına hiç şüphem yoktu. Tanıştığımız ilk günden beri aramızdaki o ham cinsel kimya, elektrik akımı gibi bizi sarmalıyordu.

Arkamdan kapanan kapının kilitlenme sesi otel süitinde yankılandı. Odarın içine birkaç adım attım ama arkamı dönmedim. Brody tam arkamdaydı. Dokunmuyordu ama onun yakında olduğunu hissedebiliyordum. Anahtarlarını bir masanın üzerine atınca gürültüyle şingırdadılar. Vücudumu öyle bir ateş basmıştı, vücudum beklentiyle öyle bir dolup taşıyordu ki çıkan ses resmen nefesimi kesti.

Süit karanlıktı. Anlaşılan bu da duyduğum, kokusunu aldığım, hissettiğim şeyleri yoğunlaştırıyordu. Yaklaşırken Brody'nin eli arkadan kalçamı kavradı. Diğer eliyle saçlarımı bir tarafa topladı. Başını eğip burnunu nabzımın attığı çizgi boyunca boğazımda gezdirdiğinde kollarımı başımın üzerine doğru kaldırıp onun boynuna dolayarak küçük bir inilti koyuverdim. Birazdan olacak olan şeylerin düşüncesi dizlerimin bağına çözüyordu.

"Sana yapmak istediğim öyle çok şey var ki." Brody'nin sesi kısık ve pürüzlüydü, benim de hissettiğim bütün o istek ve arzuyla doluydu.

"Ne gibi?"

Elleri vücudumu okşarken ağzını kulağıma dayalı tuttu. Parmaklarını yavaşça yan tarafımda gezdirdi – kalçamdan belimin kıvrımına doğru, ardından öne geçip elleriyle memelerimin ikisini de avuçladı. Sertçe sıktı. "Memelerini emmek istiyorum. Sertçe. Sen daha fazlasına katlanamayana kadar meme uçlarını dişlemek istiyorum."

"Başka?" Hissettiğim bütün utangaçlık tuzla buz olmuştu. Adam beni resmen çaresizleştiriyordu.

“Sonra sanırım bacaklarının arasını afiyetle yiyeceğim. Bunu yaparken yüzüme oturmanı istiyorum. Böylece nereyi emmemi istediğini, dilime ne kadar sert binmek istediğini kontrol edebilirsin.”

“Ah, Tanrım.”

“Sonra sen iyice ve güzelce ıslandığında... benim için sırlıslık-
lam olduğunda ve beni istediğini kokundan anlayabildiğimde, ellerini başının üzerine sabitleyip seni becereceğim. İlk seferinde ağrıdan alabileceğimi sanmıyorum. Onu sabaha, güneş ışığının çıplak bedenine vurduğu zamana saklayacağız ve ben de yüzünün her darbeyle nasıl değiştiğini izleyebilecek, kendimi senin derinlerine gömerken nefes alıp verişinin nasıl değiştiğini dinleyebileceğim.”

Brody’nin elleri memelerimi bıraktı ve vücudumun önünden aşağı doğru indi. Kulakmememi emerken yan tarafımdan kavrayarak beni kendine doğru çekti. Ereksiyonu pantolonundan çıkıntı yapıyor ve tamamen sırtıma dayanıyordu.

“Şu kışın. Ona da sahip olmak isterim. Belki bu akşam olmaz. Ama yakında bir gün. Bu vücudun her parçasına girmek istiyorum. Seninle her şeyi denemek istiyorum. Bu vücudun her santimine sahip olmak istiyorum.”

Kendimi geriye iterek popomu ona daha sert dayadım.

İnledi.

“Seninle soyunma odasında tanıştığımız o ilk gün var ya? Sen gittikten sonra bütün öğleden sonrayı sertleşmiş geçirdim. Koca bir grup kılı futbolcuyla aldığım soğuk duş bile beni sakinleştirmeye yetmedi. Eve gelip, gözkapaklarımdan ardındaki yüzüne boşaldığımı hayal ederek otuz bir çektim.”

Beni çevirdi, bunu yaparken akıllılık ederek beni tutuyordu. Bütün kan bedenimin başka taraflarına çekildiği için biraz başım dönüyordu. Sonra ağzımı yiyip yutarak daha önce hiç öpülmediğim bir şekilde öptü beni. Dominantı ancak zorlayıcı değildi. Sakindi ancak ihtiyaç içindeydi. Vücudumun kontrolünün onda

olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Dillerimiz birbirine karıştı, dudaklarımız iç içe geçti ve bedenlerimiz birbirinde eridi. Sadece bir saniyeliğine ayrılarak üzerimdekini çıkardı.

Başını eğip başparmağıyla sutyenimi aşağı itti ve meme uçlarından birini a ağzına aldı. Dili daireler çizerek emerken gözlerimi kapadım. Bir mememden diğerine geçerek yalıyor ve ben nefes nefese kalana kadar dişliyordu.

Elini eteğimin altına kaydırıp da külot giymediğimi keşfettiğinde inledi. "Siktir. ıkarmışsın." Tek parmağını içime kaydırdı. oktan ıslak ve hazırdım. İnleyip ikinci bir parmağı ekledi. "İlk seferimizde senin üzerinde gerçekten oyalanmak istiyordum. Ama şu anda içinde olmaya ihtiyacım var. Sonra senin için telafi edeğeğim. Söz veriyorum."

Dalga geçmiyordu. Bir dakika sonra bir kondom paketinin yırtılma sesini duydum ve kendimi arzuyla aresizleşmiş buldum. "Bana bunun sorun olmadığını söyle. Seni duvara dayayıp becermek istiyorum. Sertçe."

"Hem de hiç sorun değil."

"Siktir, şükürler olsun." Eteğimi avuçlayıp yukarı çekti ve beni havaya kaldırdı. "Bacaklarını belime dola."

Dediğini yaptım, o da bizi duvara götürüp beni oraya yasladı. Kendini hizalayarak beni hafifçe kaldırıp aletin üstüne indirdi. Omuzlarını kavradım, o içime girerken dudaklarımdan bir inilti ıktı. Ardından hareket etmeyi kesti. "Sen iyi misin?"

"ok."

Ağzımı tekrar ele geçirdi ve içimde içeri dışarı hareket etmeye başladı. Vücudum onunkine bir yumruk gibi sarılıydı ve her nazik darbesi yukarı aşağı masaj yapıyor, gittikçe daha fazla sinir ucuna hayat veriyordu. Daha önce hiç böyle iyi hissettiren bir şey yaşamamıştım, özellikle de ilk seferde.

Sıkı vücudumu yeterince gevşettikten sonra daha hızlı hareket etmeye başladı. Daha sertçe. Daha uzun, daha derin, daha güçlü darbelerle. Tek eliyle popomu sıkıca kavradı. Ritmi akıl almazdı ve kendini derinlerime gömüp kalçalarını hareket ettir-

meye, aletinin dibini klitorisime dayayarak sürtmeye başladığında ikimiz birlikte inledik.

Kendimi bıraktığımda onun etrafındaki kaslarım kasılmaya başladı. "Brody."

Hızını daha da artırdı. "Siktiir." Durmak bilmeden bedeni-me girip çıkarken vücudum en sonunda pes etti, orgazma ulaşırken nabız gibi atıyordum. Vücudum gevşediğinde hızını birkaç darbe için artırdı, ardından içimde gömülü kalıp kendisi de zirveye ulaştı.

Birçok saat ve birkaç orgazmın ardından başımı Brody'nin göğsüne dayayıp kalp atışlarını dinledim. Yeni bir umutla doluyken garip bir sakinlikle uykuya daldım. Belki hayatımın en iyi seksinin verdiği aşırı mutluluktandı, belki de Brody beni kollarının arasında sıkıca tutarken güvende ve korunuyor hissettiğim içindi. Bu her neyse, hissettiğim şey uzun sürmeyecekti.

13

Brody

En sonunda Marlene'in yanına gittiğimde saat epey geç olmuştu. Delilah işe gittikten sonra kıcımlı yataktan kaldırmam neredeyse iki saatimi almıştı. Ben de onu işe geciktirmiştım zaten fakat giydiği o ufacık siyah eteği gördüğümde bir defa daha yapmaya direnememiştım. Yüksek topuklu ayakkabıları ve tepeden topladığı saçlarıyla öyle hanım hanımcık ve düzgün görünüyordu ki. Taş gibi olan aletim kütüphaneciyi yatağımın üzerine eğmek için ölüyordu. Kıyafetleri hafifçe kırılsmış, saçları biraz dağılmış ve yüzünde de az önce düzüştüm gülümsemesiyle gitmişti. Ona yakışan bir görüntüydü. *Gerçekten* çok yakışan bir görüntü.

Gece boyu süren yorucu kardiyonun hesabını daha sonra verecektim. Hafta ortası antrenmanları her zaman en zorlayıcısı olurdu. Dün gecedan ve azıcık uykudan sonra acayip zor olacaktı. Fakat umurumda bile değildi. Çok uzun zamandır böyle iyi hissetmemiştim. Net olmak gerekirse, dört yıldır.

Ben Marlene'i görmeye giderken Grouper yemek odasının yerlerini siliyordu. Ona atacağım bir topum olmadığı için biraz

doğaçlama yapmam gerekti. Öğle yemeği servisi bitmişti ama çalışanlar hâlâ kalanları topluyordu, o yüzden Grouper'ın temizlikçilerinden birinin kaldırdığı kasadan üç küçük süt kutusu aldım ve bağırdım, "Yakala. Yoksa yerden inek sidiği temizlemek zorunda kalacaksın."

Grouper bir şeyler homurdandı ama yemek salonunun diğer ucuna doğru koşturmaya başladı. İlk iki mini süt kartonunu ellerine fırlattım. Üçüncüyü yakalamak üzereyken Shannon bana bağırıp Grouper'ın dikkatini dağıttı. Üçüncü süt açık ellerinin arasından geçti ve omzuna çarptıktan sonra yere düşüp patlayarak her yere saçıldı.

"Bir bok atamıyorsun."

"Super Bowl MVP'siyim, ihtiyar. Super Bowl MVP'si."

Shannon'ın yüzündeki ifade öğleden sonramın sabahım gibi neşeli olmayacağına dair beni uyardı.

"Ne var ne yok, Shannon?"

"Kötü bir gün geçiriyor, Brody." Uzanıp koluma dokunurken sesi çatladı. Marlene'in kaldığı evin hemşireleri inanılmazdı. Bu yaşlı insanlarla öyle yürek acıları deneyimliyorlardı ki nutuklarının tutulması için çok fazlası gerekiyordu.

"Fiziksel olarak mı, zihinsel olarak mı?"

"Zihinsel olarak. Willow'la ilgili bazı şeyleri hatırlıyor. Uzun zamandır hatırlamadığı şeyleri."

Odaya girdiğimde Marlene cılgını dönmüştü ve ağlıyordu. Yatağının yanına oturup elini tuttum. "Neler oluyor, Marlene?" Hafızasının ona nelerle musallat olduğunu bilmiyordum ve olduğundan daha kötü hâle getirmek de istemiyordum.

"Willow."

Geçen dört yıl içinde Willow hakkında konuşmayı öğrenmiştim. Başta kolay olmamıştı ama zaman, adını duyduğum ilk seferlerde hissettiğim acının uyuşmasını sağlamıştı.

"Ne olmuş Willow'a?"

"Dün gece beni aradı. Önümüzdeki hafta doğum günümde beni görmeye geleceğini söyledi. Sonra bu sabah polis geldi."

Başını iki yana sallayan Shannon'a baktım. "Dün gece biri onu aradı." Marlene'in dosyasını kaldırıp sayfalarını çevirdi. "Gece hemşiresi not almış. Telefonla satış yapan biri olduğundan şüpheleniyoruz. Belki o kişinin de adı Willow'du?"

Marlene hıçkırarak ağlamaya başladı.

Shannon fısıldadı, "Saatlerdir bunu yapıyor. Polis ve nehirde bulunan biriyle ilgili bir şeyler anlatıp duruyor."

Willow'u gündelik hayatımdan çıkarmam bir şeydi ama hatıralar hâlâ içimde gömülüydü. Bizim hatıralarımız. Kötü olanlar iyileri gölgede bırakıyor olsa bile iyi olanlar kötülere göre sayıca fazlaydı.

"Sorun yok, Marlene. Her şey yoluna girecek."

Onu dört yıl önce hastanenin bekleme odasında teselli ettiğim gibi teselli ediyordum. Aynı içsel savaş bana da dadanmıştı. Ancak artık Marlene'in demansı erken aşamada değildi. Torununun hayatıyla ilgili detayları hatırladığı günler uzun aralıklarla ve oldukça seyrek gerçekleşiyordu. O yüzden şimdi bütün gerçeği anlatmak için o zamana kıyasla hiçbir sebep yoktu.

"Mavi. Öyle maviydi ki, Brody."

Gözlerimi her kapadığımda aklıma gelmesini neredeyse bir yılda durdurabildiğim görüntü tüm kuvvetiyle geri döndü. Willow'un sedyeyle acil servise getirilmesi. Nehir olayı olmadan önce zaten zayıf düşmüştü. Benim Willow'um gitmiş, yerine günde üç paket eroin kullanan, birden haftalarca ortadan kaybolan bir bağımlı gelmişti. Arada sırada yaptığı ziyaretler artık ona vermek istemediğimiz şeyleri çalmak içindi.

Marlene'in ağlayışı hıçkırıklarla bölündü, kollarımı ona doladım. Willow'u East Nehri'nden çıkardıkları gece bir daha asla yaşamak istemediğim bir geceydi. Ne yazık ki Marlene'in hayat çarkı burada ikinci kez duruyordu. Keşke insanlar sadece kötü hatıralarını kaybetseydi.

"Hayatta kalabileceğini düşünmüyorlar, Brody."

"Biliyorum. Sorun yok, Marlene. Her şey yolunda."

Sonraki saatte o gecenin bazı parçaları gelip gitmeye devam

etti. "Yirmi altı derece. Vücut ısısının yirmi altı derece olduğunu söylediler."

"Onu ısıtmaya çalışıyorlar. Ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar, Marlene."

Ayak uydurdum. İşleri daha çok kötüleştirmenin bir sebebi yoktu. Son seferde olduğu gibi krizi geçene kadar onu teselli ettim. Kalbini yeni baştan kırmanın, yeniden cehennemi yaşasın diye kötü şeyleri ona hatırlatmanın hiç gereği yoktu... Zaten büyük ihtimalle yarın bunları hatırlamayacaktı.

Hemşirenin Marlene'e verdiği yatıştırıcı sonunda etkisini gösterdi ve en sonunda sakinleşip uykuya daldı.

Shannon bizi kontrol etmeye gelince ona takıldım, "O iğnelerden benim için de var mı?"

"Bugün antrenmanın var mı?"

"Var."

Kederli bir şekilde gülümsedi. "O zaman hayır. Ama eğer Dr. Pallen'la görüşmek istersen odaları geziyor. Ona gelip seninle konuşması için çağrı bırakabilirim."

"Sağ ol, Shannon. Ama ben iyiyim. O şey onu ne kadar süre uyutacak?"

"Muhtemelen günün çoğunu uyuyarak geçirecek." Marlene'in uyuyuşunu izlerken Shannon omzuma dokundu. "Endişelenme, Brody. Ona göz kulak olacağız. Eğer bir şey olursa ya da yine mutsuz uyanırsa sana haber veririz."

"Bu akşam antrenmandan sonra uğrayacağım."

"Nöbetçi hemşirelere ziyaret saatinden sonra bir ziyaretçi alabileceğini söyleyeceğim."

"Teşekkürler."

Antrenman sırasında kıcımın tekmelendiğini söylemek az bile kalırdı. Bütün gece uyanık kalmanın fiziksel yorgunluğu ve Marlene'le olanlar yüzünden kafamın karmakarışık olduğu düşünülürse kendimi saman çuvalı gibi oradan oraya atılırken

bulmam şaşırtıcı değildi. Bir ara antrenman takımımız resmen bana karşı ağırdan almaya başladı. Bu da koçu, savsaklamamdan daha çok kızdırdı.

Antrenmandan sonra, her yere devrilişimde burktuğum için dizim balon gibi şişmişti. Takım doktoru on beş dakika buz küvetinde oturmamı söyledi. Sanki sabahki hatıra geçidi beni yeterince becermemiş gibi dondurucu suda oturmak Willow'un buz gibi bedeninin Hudson'dan çıkarılışını yeniden hatırlamam için tam da ihtiyacım olan şeydi.

14

Delilah

Brody birlikte geçirdiğimiz gecedan sonra her gün mesaj attı. İki defa da telefonda konuştuk. Futbol sezonundayken babamı zar zor görmeye alıştım o yüzden meşgul olmasına şaşırılmıyordum. Fakat bu hayal kırıklığı hissetmemi engellemiyordu. Seks acayip iyiydi. Yine de uzun zamandır hissetmediğim şeyleri hissetmemi sağlayan şey yataktayken konuşarak geçirdiğimiz vakitti. *Umut*. Birlikte geçirdiğimiz gece bana bunu vermişti. Nasıl bir his olduğunu çoktan unutmuştum. Steel'in deplasmandaki maçına gitmek için Teksas uçağına binerken kendime Drew'dan sonra neden umut etmeyi bıraktığımı hatırlattım. Çünkü umutlarının yıkılması *berbattı*.

Kaptan pilotun sesi hoparlörden gelip herkesin yerine hızlıca oturmasını isterken bana ayrılan yirmi altıncı sıradaki koltuğa gidiyordum. Erken kalkış izni verilmişti ve yaklaşan bir fırtına varken pilot kalkış sıramızı kaybetmek istemiyordu. *Harika. Kahrolası bir fırtına. Tam da duymak istediğim şey*. Havaalanına gelirken trafik öyle sıkıştı ki içki içecek zamanım olmamıştı ve

sakinleştiricimi ancak beş dakika önce içmiştim. Kalkışta berbat hâlde olacaktım.

Sırama geldiğimde Brody başını kaldırıp birkaç sıra gerideki koltuğundan gözlerime baktı. Kendimi garip hissederek gülümsedim ve çantamı yerleştirmek için acele ettim. Tam kemerimi üçüncü kez kontrol ediyordum ki Brody'nin sesi beni irkiltti.

"Connors," dedi yanımda oturan muhabire. "Otuz birinci sıra." Başparmağıyla uçağın arka tarafını işaret etti.

Muhabir nce Brody'ye sonra bana baktı. "Kalkmak zereyiz."

"Evet, o yüzden acele etsen iyi edersin."

"Bütün eşyaların tepemde."

"Havalannca sana getiririm. Yanında bir şişe Merlot ve boş bir koltuk var."

Connors oflayarak yerini değıştirdi. Brody yanıma yerleşti.

"Sanırım yanımdaki boş koltuğu fark etmedin."

Aslında fark etmemiştim. "Yerime oturmakla meşguldüm. Ayrıca havada olacağımız ve Xanax'ımın etkisini göstermesi için yirmi dakika daha gerektiğiyi gerçeğine odaklanmamaya çalışıyordum."

Tam o sırada uçak kapıdan uzaklaşmaya başladı. Çok hafif sallandı ve salyangoz hızında gitmemize rağmen koltuğun kolçaklarını kavradım.

Brody bembeyaz olmuş parmaklarımı koltuğun kolaklarından ayırdı ve kendi eline kenetledi. "Ben yanıdayım."

"Saatte sekiz yüz kilometre hızla gökyüzünde giderken sarıldığımızda da yanımda olacak mısınız?"

Kaşları havaya kalktı. İ organlarım lgına dönmeye başlıyordu ve bunu kontrol edemiyordum. Kalbimin göğsümün içinde gmbrdediğini hissettim. Brody koltuğunda dönüp arkamızdaki muhabirle konuştu. "Beş sıra arkası. Otuz bir A. Oradaki Merlot şişesini elden ele gndersenize."

Kalkıştan önce bir kadeh içmiştim. Pek bir faydası yoktu. Özellikle de pilotun sesi hoparlörden ikinci defa duyulup da

kalkış sırasında üçüncü olduğumuzu ve beş dakikaya yola çıkacağımızı haber verdikten sonra.

"O elle hayatımı kazandığımı biliyorsun." Brody'nin gözleri birleşmiş ellerimize bakarak kısıldı. Elim onun elini tırnaklarının derisini neredeyse deldiği yerler haricinde rengini atıracak kadar sıkıyordu.

"Üzgünüm."

"Sana takılıyorum. İstedığın kadar sık." Bana doğru eğildi. "Tırnaklarının bana saplanması hoşuma gidiyor. Sen orgazma çok yakinken yavaşladığımda sırtımı tırmalayışını özledim."

"Gerçekten mi? Ben burada panik atak geçirmeye çalışmakla meşgulken bundan mı bahsedeceksin?"

Kıkırdadı. "Dikkat dağınıklığına ihtiyacın var."

"Şey, havadan bahsetmeye ne dersin? Ya da spordan? Eagle'ın degajcısının en çok maçta ardı ardına degaj yapma rekorunu 1971'den beri elinde tuttuğunu biliyor muydun? Ya da şu anda ligde sekiz tane Smith diye oyuncu olduğunu? Ki bu da rekor..." Öylesine gevezelik ediyordum. Brody cümlemin ortasında beni susturmaya karar verdi. Ağız benimkine kapanarak beni dizlerimin bağını çözecek bir şekilde öptü. Atak ve kontrolcüydü, sanki doyamıyormuş gibiydi.

Öpücüğünde tamamen kayboldum ve havalanana kadar uçağın kalktığını bile fark etmedim. "Gördün mü? Arkana yaslanıp yolculuğun tadını çıkarırsan kalkış harikadır."

"Bunu daha sık denemem gerek. Dönüşte yanuma kimin oturacağını merak ettim şimdi."

"Komik bile değil." Bana bakış şekli son birkaç gündür içimde büyüyen rahatsızlık hissini bastırdı. Futbol sezonuydu. Bütün insanlardan çok benim odağının nerede olması gerektiğini bilmem gerekiyordu.

Xanax'ım etkisini göstermeye başlayana kadar bir müddet konuştuk ve en sonunda başımı omzuna dayayıp sızdım. Uyanışımda inişe geçmiştik bile.

"Bir ara nefes aldığından bile emin olamadım."

Koltuğumda gerindim. "Cidden kendimden geçtim."

"Biliyorum. Havada sevişenler kulübüne katılalım diye seri uyandırmaya çalıştım ama kıpırdamadın bile. Külotunu çıkarcak kadar ileri gidebildim ama ondan sonrasında ölü gibiydin."

"Yapmadın."

Omzunu silkip pis pis güldü. Sonra taktik kitabını okumaya geri döndü.

Kırışmış eteğimi düzelttim ve hazır yapıyorken çaktırmadan külotumu da kontrol ettim.

Brody başını kitabından kaldırmadan konuştu. "Kontrol edeceğini biliyordum."

İki otobüs bizi havaalanından otele götürdü. Normal lobide giriş yaptırmak yerine yarım düzine çalışanın ellerinde dosyayla dolaşıp anahtar kartları dağıttığı bir konferans odasına götürüldük.

Elbette Brody'nin adını vermesi gerekmedi. "İyi günler, Bay Easton. Sonetta Otel'e hoş geldiniz. Ben Gail. Eğer ihtiyacınız olan herhangi bir şey olursa hem benim hem de müdürümün cep telefonu numarası bu kartın arkasında yazıyor. Süitinizin iki anahtarı da burada." Kız dosyasına bir şeyler yazdıktan sonra Brody'ye doğru çevirdi ve imzalaması için kalem uzattı.

"Teşekkürler."

Gail dikkatini bana çevirdi. "Takımla mısınız yoksa basınla mı?"

Brody, "Benimle beraber," diye cevap verdi.

Çalışan başını onaylarcasına salladı ve oyuncularla dolu salonda diğer kişiye geçmek üzereymiş gibiydi o yüzden araya gir dim. "Ben de burada konuşum. Giriş yapmam gerekiyor."

Brody bana gözlerini kısarak baktıktan sonra Gail'le konuştu. "Odaya ihtiyacı yok."

"Evet. Var."

"Bu akşam yatağımda olmayı planlamıyor musun?"

Gail bu sohbetten benim kadar rahatsız olmuş görünüyordu.

“Öyle demedim. Fakat eğer beni bu hoş hanımın önünde biraz daha utandırırsan hayır, bu akşam yatağında olmayacağım.”

Gail’e döndüm. “Maddox, iki D ile.”

Brody, Gail giriş işlemlerimi yapana kadar hiçbir şey söylemedi. Sonra elini uzatıp anahtarlarını geri verdi. “Çıkış yapmak istiyorum.”

“Pardon?”

“Çıkış yapmak istiyorum. Odaya ihtiyacım yok. Onunkinde kalıyorum.” Başıyla beni işaret etti.

“Şey.” Zavallı Gail’in kafası karışmış görünüyordu. “Sizin odanız bir süit, Bay Easton. Bayan Maddox’un odası ise standart bir oda.”

“Onunkinde yatak var mı?”

“Var.”

“Çıkış yapmak istiyorum.”

Odam altıncı kattaydı. Gail’in de belirttiği gibi standart bir odaydı. Bir yatak, komodin, mini buzdolabı, televizyon ve banyo. Ben kendime çeki düzen vermeye gittiğimde Brody bavullarımızı dolaba yerleştirdi. İlaçla kendimi kaybetmişim gibi değil de tüm gece uyumuşum gibi hissederek uyanmışım. Çıktığımda Brody ellerini başının arkasında kavuşturmuş bir şekilde yatağın ortasında uzanıyordu.

“Benimle kalmak istemedin mi?” İlk defa özgüveninde bir sarsılma görüyordum. Bunda sevimli bir yan vardı. Eteğimi yukarı toplayıp yatağa çıktım ve bacaklarımı ayırarak kalçalarının üzerine oturdum.

“Her hafta harcamalarımın faturasını çıkarmak zorundayım ve otel faturamın nerede olduğunu sormalarını istemedim.”

“Fatura çıkarmamanı neden umursasınlar ki? Onlara para harcatmamış olurdun.”

“Patronum zaten bana zorluk çıkarıyor. Terfi almama karşıydı, beni iş için seçen onun patronuydu.”

“Neden işin sana verilmesini istemedi?”

“Çünkü kadınların soyunma odasına ait olmadığını düşünen cinsiyetçi bir pislik: Tanıdık geliyor mu?”

“Ben sadece senin acayip ateşli olduğunu düşündüğüm için sana zorluk çıkardım.”

“İşimi yapmaya çalışıyordum.”

“Biliyorum. Bencil piçin tekiyim. O konuyu gerçekten düşünmedim. Sadece seninle uğraşmak istedim ve biraz ileri gittim.”

“Peki ya Susan Metzinger? Onun soyunma odasına girmesine izin verilmemesi konusunda lafını sakınmamıştın.”

“Susan Metzinger soyunma odalarında olmamalı.”

“Peki o neden?” Kadın hakkı bayrağımı gururla göndere çektim.

“Soyunma odasına geldi ve aletimi avuçladı. İlgilenmiyordum.”

“Cidden mi?”

“Aynen öyle. WMBC’den Gleason her şeyi kayda aldı. Yanımda Smith’le röportaj yapıyordu.” Duraksadı. “Yedi Smith’ten biriyle işte.”

“Neden onu ifşa etmedin? Medyada senin hakkında resmen linç kampanyası başlattı.”

“Sanırım onu reddettiğim için kötü hissettim.”

“Yani kadınların soyunma odasında olmasına karşı falan değilsin?”

“Senin soyunma odasında olmana karşıyım.” Beni çekerek üzerine uzanmamı sağladı.

“Niçin?”

“Çünkü şu günlerde gördüğün tek aletin benimki olmasını istiyorum.”

“Bu garip bir şekilde tatlı bir ifade.”

“Ben de garip bir şekilde tatlı bir herifim. Şimdi çeneri kapa ve öp beni.”

Popom hâlâ kalçasının üzerindeydi ama belimden eğildiğim için göğsüm onunkine yaslıydı. Dudaklarımı hafifçe onunkilere

sürttüm. “Ben üstteyim, farkındasın değil mi? Benimleyken bunun en sevdiğin pozisyon olmayacağını söylemiştin.”

“Haklı mıyım bakalım.”

Brody’nin takım toplantısı vardı ve benim de birkaç iş halletmem gerekiyordu. Geri döndüğünde oda servisinden saçma miktarda yemek istedik ve gecenin kalarunu yatakta geçirdik. Daha önce kestirdiğim için yorgun değildim. Brody’ye de sadece dört ila altı saatlik uyku yettiğinden düzgün fizikli insanların herhangi bir günde yaptığı egzersizin on kat fazlasını yapmasına rağmen henüz yorgun değildi.

Birbirimizin vücudunda birkaç yeri daha keşfettikten sonra birbirimizi tanımak için o eşsiz yöntemimize geri döndük. Yarı ben normal sorular sorarken Brody bana saçma şeyler sordu. Çoğu zaman bu rahat bir hava yaratıyordu. Ta ki bilmeden hayatının artık konuşmadığımız bir bölümüne girene kadar.

Çıplak göğsüne parmağımın sekiz şekli yaparken yine garip bir soru sordu. “Eğer kendi hayatından yaşayan ya da ölmüş biriyle röportaj yapabilecek olsaydın kim olurdu?”

Cevabımı düşünmedim ama muhtemelen düşünmeliydim. “Drew Martin.” Parmağım çizmeyi bıraktı. Sözcükler ağzımdan çıktığı anda geri alabilmeyi diledim.

“O ismi nereden biliyorum?”

“Senden sonraki yıl seçilmişti. İkinci turda. Vurucu.”

Brody yan yana uzanabilelim diye yerlerimizi değiştirdi. Başımı göğsünde, yüzümü göremeyeceği bir yerde tutabilmek istedim.

“Kıskanmalı mıyım?” diye sordu şakayla karışık.

“Sanmıyorum.” Yutkundum. O kelimeleri söylemek asla kolaylaşmıyordu. “O öldü.”

“Akraban mıydı?”

Başımı iki yana salladım.

“Hayatında olan biri miydi?”

Başımı onayladım.

“Konuşmak ister misin?”

“Pek değil.”

Beni kendine doğru çekip alnıma bir öpücük kondurarak beni şaşırttı. “Tamam. Hazır olduğunda konuşuruz.”

15

Delilah

Steel'in pazar günü bir maçı vardı ve ardından perşembe akşamı tekrar oynayacaklardı. Kısa bir dinlenme haftası olduğundan takım normalde yaptığı gibi pazartesi sabahı dönmek yerine maçtan sonra hemen yola çıkacaktı. Yani bu pazar günkü maçtan sonra soyunma odası röportajı olmayacağı anlamına geliyordu. Saha muhabirleri kilit oyuncularından bir ya da ikisini sahadan çıkarken yakalamaya çalışabilirdi ancak normalde maçtan sonra bütün takımla görüşebilmemiz antrenman sonrası açık bir soyunma odasıyla sınırlandırılmıştı.

Muhabirler bu akşam beşte içeri girebilecekti. Sabahleyin otelde dizüstü bilgisayarımdan çalıştım, kışımı kırk beş dakikalık bir koşu için spor salonuna indirmeyi başardım ve Steel'in saat üçten beri antrenman yaptığı sahaya gittim. Tribünlere çıkıp oturdum ve özel takımların antrenmanını izledim.

Bir antrenmanı izlemek için serin bir sonbahar gününde soğuk metale oturmayalı çok olmuştu. Ömrümün büyük kısmı futbol sahalarının tribünlerinde oturmakla geçmiş olsa da haya-

tım sanki iki perdeden oluşuyordu ve ilk yarının perdesi çoktan kapanmıştı. Ancak işte yine buradaydım. Neredeyse gerçeküstüydü.

Dün gece Drew'la ilgili konuşmak ve babamın yıllar boyunca kaptanlık yaptığı takımı izlemek yüreğimi ağırlaştırdı. Drew'la çıkmaya başladığımız sıralarda çok iyi bir futbol oyuncusuydu. Amerikan futbolunu hiç denememişti bile. Drew'u babamla tanışmaya götürdüğüm zamanı hatırladım. Onuncu sınıftaydık ve muhteşem Tom Maddox'la tanıştığı için biraz afallamıştı.

Babam ona oturmasını söylemiş ve sonraki iki saat boyunca futbolcu olmasındansa Amerikan futbolunda vurucu olmasının onun için yararlarından bahsederek onu cezbetmişti. O sonbaharda Drew Amerikan futbol takımı denemelerine girmiş ve vurucu olarak başlamıştı.

Gürültülü bir düdük sesi dikkatimi sahaya döndürdü. Brody saha kenarında Koç Ryan'la konuşurken özel takımlar sahadaki işlerini bitirmişti ama şimdi antrenman ekipleri yerlerini değiştiriyordu. Diğer oyuncular çıkarken hücum çizgisi oyuncuları sahaya koşarak girdi. Hiçbir şey duyamıyordum ama merkezin gerisinde yerini alan ve çeşitli şeyler işaret eden Brody'yi dikkatle izledim. Oyuncular onun emriyle pozisyon alıp yerlerini değiştirdi.

Adamın sahadayken de saha dışında olduğu hâlden bir farkı yoktu. Agresif, kendine güvenen, etrafındaki her şeyin farkında olan ve tamamen kontrollü biriydi. Kendimi liseli bir ponpon kız gibi hissettim ama Brody'yi hareket hâlinde izlerken biraz tahrik de olmuştum. Hayatımın bu kısmını özlemiştim. Oyunun kendisini seviyordum. Fakat önem verdiğim birinin o sahada oynadığını izlemek bana bir şeyler yapıyordu. Yakalamalar, sıçramalar, yirmi iki adamın birlik oluşturmak ve yarışmak için birlikte koşmalarındaki saf atletizm. Bunlarda etkileyici şekilde güzel bir yan vardı.

Futbolla ilişkimi hiç kesmemiş olmama rağmen o öğleden sonra tribünlerden antrenmanı izlerken içimde bir şeyler yenisinden uyandı. Bu, spora olan sevgim miydi yoksa spora olan sevgi-

mi bir gün yine sahada olan bir adamla birleştirebileceğim umudu muydu emin değildim.

Antrenman sonrası soyunma odasına maç sonrasında olduğundan daha farklı bir hava hâkimdi. Daha rahattı, koçlar bile kahkaha atıyordu. Nick o sabah gelmişti, onu buldum ve bu hafta sonu başlayacak bir geniş alan tutucusu çaylakla röportaj yaptıktan sonra daha büyük balıklara geçtik. Brody'nin sırası yine uzundu o yüzden etrafa bakıp o sırada konuşmak için başka bir oyuncu aradım. Merakım beni birden çok sebeple en uzun ikinci sıraya yönlendirdi. Colin Anderson Steel'le ilk maçına çıkmak üzereydi ve hâlâ kimse üniversitedeyken Brody ile aralarında olan düşmanlığın sebebini bulamamıştı.

Colin, Brody'den dört dolap uzakta üzerini değiştiriyordu fakat aralarındaki alanı kullanan tek oyuncu da çoktan düşa gitmişti. Colin'le röportaj yapmak için Nick'le tam yirmi dakika bekledik. Göz ucuyla Brody'nin olduğum yere gözünü diktiğini gördüm. Bana baktı, Colin'e dik dik bakışlar attı, sonra dikkatini gözlerimiz buluşana dek bana yoğunlaştırdı.

Sıra bana gelince normalde yaptığım gibi kendimi tanıttım. "Merhaba Colin. Ben Delilah Maddox, burada..."

"Brody Easton'lasın." Bana gevşek bir şekilde gülümseyip bakışlarını Brody'ye çevirdi, o da kendi röportajını yapıyordu ama iki adamın bakışları kısa bir süreliğine kesişti.

"Aslında WMBC Spor Haberleri ile birlikteyim." Konuyu değiştirmeye yeltendim. "Pazar günkü maç öncesi haberimiz için sana birkaç soru sorabilir miyim?"

"Sen her ne istersen."

Tam da ihtiyacım olan şey. "Hazır mısın, Nick?" İçimde kötü bir his vardı ve bunun başlamadan bitmesini istiyordum.

Neyse ki Nick her zaman eli çabuktu ve otuz saniye sonra kayda girdik. "Takıma girmeni kutlarım, Colin. Pazar günü takımla ilk maçına çıkacağın için heyecanlı mısın?"

"Öyleyim. Sadece birkaç haftadır buradayım ama her şey iyi gidiyor. Sanırım Steel'de evimi buldum."

Üniversitedeyken Brody ile aralarında ne geçtiğini öğrenmek için can atsam da yapmadım. İkimden bir ses Colin'in Brody ile dalaşmak için bir sebep aradığını söylüyordu ve o eski ateşi canlandıran kıvılcım ben olmayacaktım.

Röportaj sorunsuz gitti. Colin aslında etkileyici ve çok profesyoneldi. İşimiz bittikten sonra Nick ekipmanını indirdi ve ben de mikrofonumu çantama attım. "Vakit ayırdığın için teşekkürler, Colin. Pazar günü iyi şanslar."

Eğilip yanağımdan öperek beni hazırlıksız yakaladı. "O zevk bana ait." Ben uzaklaşacakken beni durdurdu. "801 numaralı odadayım. Eğer sen de varsan paylaşmaya karşı değilim. Brody ile eski günleri yad etmiş gibi oluruz."

Bu da ne halt be?

"Hadi Delilah," dedi Nick. "Soyunma odası sadece on dakika daha açık olacak. Easton'la da konuşmamız lazım."

Brody'nin röportaj sırasında beklerken başım dönüyordu. Aralarındaki o düşmanlık bununla mı ilgiliydi? İki üniversitedeyken aynı kadınlarla mı beraber oluyordu? Saf değildim, bir futbolcuyla olmak için her şey yapacak belli grup kadınlar vardı. Adamların henüz profesyonel olmalarına bile gerek yoktu. Aslında futbolcu manyağı kızlar üniversitelerde daha fazlaydı. Genç bedenler, kudurmuş hormonlar ve televizyona çıkmanın getirdiği yıldız ışığı. Brody'nin kadınlarla ilgili özgüveni yurt odasında oturup ders çalışmasından gelmiyordu. Oyuncular için epeyce fırsat olduğunu biliyordum, hatta onun çapkın olduğunu da biliyordum. Yattığım -âşık olmaya başladığım- adamlarla ilgili bu hatırlatmanın yüzüme vurulmasına ihtiyacım yoktu sadece.

Önümüzde birkaç kişi olmasına memnundum, bana sakinleşmem ve kişisel hayatım için değil kariyerim için bu soyunma odasında olduğumu kendime hatırlatmam için zaman verdi. Profesyonel gibi davranmam gerekiyordu.

Brody'yle röportaj yapma sıramız geldiğinde en iyi iş bitiren yüzümü takındım. "Bugün uzun bir sıran vardı. Hızlı olacağıma söz veriyorum."

"Sana ne söyledi?"

"Kim?" Kim olduğunu gayet iyi biliyordum.

"Anderson."

"Röportaj sorularımı cevapladı."

"Seni *öptükten* sonra. Kulağına ne halt fısıldadı?"

Onu görmemiş olmasını umuyordum. "Bir şey değildi."

"Delilah," diye hurladı.

"Bunu daha sonra tartışsak olur mu? Bu konuşmayı özel olarak yapmayı tercih ederim."

Brody, Nick'e dönüp gözlerini ona dikti. Nick kamerayı kurmakla uğraşıyordu ama çabucak durumu fark etti.

"Size birkaç dakika vermemi mi istiyorsun?"

Ben hayır dediğim anda Brody evet dedi. Zavallı Nick arada kalmış görünüyordu.

"Bize bir dakika izin versen olur mu, Nick?" diye sordu Brody ama sesindeki sertlik soruya yer bırakmayan cinstendi.

Nick uzaklaştı. "Ne dedi, Delilah?"

"Önemli değil."

"Benim için önemli. Sana asılıyor muydu? Endişelendiğin şey buysa bunu kaldırabilirim. Onunla başka zaman bunun hakkında konuşurum ama hepsi o kadersa herhangi bir olay çıkar-mam."

Gözlerine baktım. Samimiydi. "Evet. Sadece flört ediyordu. Bana paylaşmaya aldırmayacağını söyledi. Seninle birlikte birini paylaşmanın *tıpkı eski üniversite günlerindeki gibi* olacağını söyledi."

Brody'nin sinirlenmesini bekledim. Ayrıca herhangi bir olay çıkarmayacağıyla ilgili sözünü tutmasını da bekledim. Siktir, yorulmuştım.

Saniyeler içinde kıyamet koptu. Brody, Colin'i bir dolaba yapıştırdı. Muhabirler bağırıyor, oyuncular bu iki adama ulaşmak için bankların üzerinden atlıyor ve koçlar yıldız oyuncularına ulaşmak için önlerindeki vücutları çekiştiriyordu.

Brody bir yumruk savurdu, birisi Colin'i tutup sağa doğru çekti ve Brody'nin yumruğu dolaba öyle sert indi ki metalde ko-

caman bir yumruk izi oluştu. İki adam da birbirine ulaşmaya çalışıyordu ama şöyle çok insan onları tutuyordu ki ikisi de yumruk yemedi.

İkisi ayrıldığında Koç Ryan gürültüyle düdüğünü çaldı ve takım dışındaki herkesin odadan çıkmasını söyleyerek bağırdı. Muhabirler büyükbaş hayvan gibi çıkışa sürüldü.

Koridora döndüğümüzde Nick bana, "O ikisinin arasında ne halt var öyle?" diye sordu.

Hiçbir fikrim yoktu ama öğrenmek üzereydim.

16

Delilah

Otel odamın kapısı aralandığında saat gece yarısını biraz geçmişti. Brody birkaç saat sonra geri dönmediğinde bu akşam benim odamda kalmayacağını varsaymışım. Ve bu benim için hiç sorun değildi. O davranış şeklinden sonra onun etrafında olmak gibi bir isteğim yoktu.

Belli ki iki adamın bir geçmişi vardı. Fakat bugün olanlar yüzünden sorun yaşayacak tek kişi kendisi değildi. O şekilde davranması kadınların soyunma odasında olmaması gerektiğini söyleyen Bay CUM gibi adamları doğruluyordu. Aynı zamanda kişisel hayatıma daha fazla dikkat çekmeye de hiç ihtiyacım yoktu. Benim işim haber yapmaktı, haber *olmak* değil. Yine de uyuyamayıp dönüp durdum ve iyi olup olmadığını merak ettim.

Oda zifiri karanlıktı. Uyuyormuş gibi davranmayı düşündüm. Sabah muhtemelen olanlara daha fazla netlik kazandıracaktı. Geceleyin kızgın olmak genelde iyi şeyler getirmezdi.

Brody hiçbir ışığı açmadı. Odamın diğer tarafına doğru gitti

ve pantolonunun fermuarını açıp köşedeki sandalyenin üzerine attığını duydum. Kapı kapanana kadar banyonun ışığını da açmadı. Birkaç dakika sonra yatak çöktü ve yanıma yattı. Gözlerim kapalıydı ama bana baktığını hissedebiliyordum.

“Adı Willow’du.” Sesi fısıltıdan ibaretti ve ses tonunda ona kızgın olduğumu ânında unutturan bir hüznün vardı.

Oda karanlık olmasına rağmen gözlerini görebiliyordum. Gümbürdeyen göğsümde fiziksel bir sancı uyandıran bir acıyla doluydu gözleri. Yanağını avucuma aldım ve birkaç dakikalığına gözlerini yumdu. Yeniden açtığına devam etti. “Yanımızdaki eve taşındıklarında on üç yaşındaydım. O ve annesi büyükanne-siyle birlikte taşındı. Çok güzeldi. Ve çılgındı. Ben de bir aziz de-ğildim, orası kesin ama Willow... onun içinde bir kıvılcım vardı.”

Uzun bir süre duraksadı. Bir şey söylemek istedim ama doğru kelimeleri bulamadım. Bu hikâye her nereye gidiyorsa sonunun iyi bitmediği belliydi. O yüzden o hazır olana kadar bekledim.

“Annesi uyuşturucu bağımlısıydı. Uzun süre yanlarında kal-mıyordu. Aylarca ortadan kaybolup arada bir annesinden çala-cak ve Willow’u yeni baştan mahvedecek kadar bir süreliğine geri geliyordu.”

“Üzüldüm.”

“Normal, haşarı ergenlerin yapacağı şeyleri yaptık. Halk ha-vuzuna atlamak, trenle kayalıklara gidip suyun Spuyten Duyvil Körfezi ile buluştuğu Harlem Nehri’ne atlamak ya da büyükan-nesinin içki dolabından bir şişe çalıp kahverengi bir paketin için-de metroda elden ele gezdirmek gibi şeyler işte. Ergenlik saç-malıkları. Fakat Willow hep sınırları zorlardı. Annesi ne zaman geri gelse daha da kötüleşiyor gibiydi. Brooklyn’de yan yana apartmanlarda yaşıyorduk. Yakındık ama dip dibe değildik. Düz çatılarımızın arasında bir, bir buçuk metre falan vardı. Annesi döndüğünde Willow çatıdan çatıya atlayarak benim evime gelir-di. Öylece atlardı, on metre aşağıdaki beton zemini düşünmezdi bile. Çılgınlıkla tehlikeli arasındaki çizgiyi geçiyordu.”

Willow hakkında konuşmasını dinlerken karnuma çöreklenen

boş bir his vardı. Birçok sebepten ötürü. Ben de Drew'la onun Willow'la tanıştığı yaşlarda tanışmıştım. Ben kendi hikâyemin nasıl sona erdiğini biliyordum ve şimdi onunkinin de hoş sonlanmayacağını farkındaydım.

"Sana yıllar içinde yaşadığımız boklukları anlatarak saatler harcayabilirdim. Fakat ileri sarıp belirli kısımları anlatacağım ki bugün neden kendimi kaybettiğimi anlayabilesin."

"Tamam."

"Lise sona geldiğimizde Willow annesinin izinden gitmeye başlamıştı bile. Uyuşturucuyla tanışmış ve deneme aşamasından hızla her gün kullanma aşamasına geçmişti." Brody neşesiz bir kahkaha attı. "Uyuşturucu muhitinden az evvel çıkardığın on sekiz yaşındaki bir genç kız ve yetmiş yaşındaki sabahlık ve bigudili bir kadınla gecenin ikisinde metroya bindiğinde aldığı bakışları görmelisin. Bazı geceler yürüyemediği için Willow'u omzuma atıp taşımam gerekirdi ve zavallı Marlene de tam yanımda olurdu."

Brody yine durdu ve sonraki sözleri bana çok sert çarptı. "Ondan öyle çok nefret ettim ki ama yine de kendimi onu sevmekten vazgeçiremedim."

Parmaklarımı onunkilere geçirip sıktım.

"Ülkenin en iyi üniversitelerin bazısına kabul edildim ama bulunduğum yerde kalmak istedim. Son yılmda seçeneklerimi Syracuse ve Georgia Üniversitesi ile sınırlandırdım. Babam beni bir Bulldog olmam için zorluyordu ve hepimiz sebebini biliyorduk ancak bundan bahsetmiyorduk. Artık bir okula kaydolmam gerektiğinde Willow altı haftalığına ortadan kayboldu ve ona o kadar sinirlendim ki Georgia'ya kaydoldum. Gittikten sonra Marlene'le iletişimde kaldım, Willow'la ilgili tüm bilgileri alıyordum ama kendi yoluma devam etmeye başladım."

"Bu anlaşılabilir. Zaten fazlasını yapmışsın gibi geliyor."

"Birinci sınıfın bittiği yaz eve döndüm. Marlene küçük bir kalp krizi geçirmişti ve bu da Willow'un gözünü açmış gibiydi. Temizdi ve sevdiği bir müzik dükkânında yarı zamanlı bir

işi bile vardı. Birlikte çok zaman geçirdik ve ağustos geldiğinde okula dönmekten nefret ettim. Âşık olduğum kızı geri kazanmışım gibi hissediyordum ve gittiğimde yine ortadan kaybolmasından korkuyordum. Marlene geri dönmemeyi düşündüğümü sezdi, o yüzden açılış maçımı izlemek için Willow'la birlikte beni ziyarete gelmeye karar verdi. Bu şekilde sadece üç hafta içinde onu yine görecektim."

Brody yine duraksadı. "Söz veriyorum tüm bu boku üstüne yıkıyor olmamın sadedine geliyorum."

"İstedığın kadar anlat. Acelemiz yok."

Başını salladı. "Her neyse okula döndükten ve yeniden antrenmanlara başladıktan iki gün sonra Willow telefonuna cevap vermeyi bıraktı. Bu asla iyiye işaret değildi. Marlene'le konuştum ve Willow'un bütün hafta sonu eve gelmediğini söyledi. Günde altı saat antrenman yapıyorduk, NFL'den yetenek avcılarını antrenmanlara gelmeye başlıyordu ve benim tek yapmak istediğim eve dönmekti. Ama yapamazdım. En sonunda Willow tekrar ortaya çıktı, büyük ihtimalle tek sebebi parasının bitmiş olmasıydı ve sonraki üç hafta boyunca büyükannesinin zaaflarına oynadı. Açılış maçına gelmesini beklemiyordum aslında ama bir şekilde Marlene onu uçağa bindirmeyi başarmıştı. Niyeti iyiydi. Onu uyuşturucu satıcısından uzaklaştırmamın ve benim yanıma getirmenin yardımı olabileceğini düşünmüştü. Fakat bir üniversite kampüsünde öyle şeylere ulaşmak bazı insanların düşündüğünden çok daha kolay. Maçtan sonra Willow ortadan kayboldu ve Marlene'le birlikte bir hafta boyunca onu aradık ama onu bulma yardım etmesi için tehdit ettiğim bağımlılar onları dövmemden daha çok kaynaklarını kaybetmekten korkuyorlardı. Hiçbir şeyi olmayan insanları bulmak kolay değil."

En sonunda Willow'un nasıl döndüğünü sormaya korkuyordum ama henüz Colin'in bahsi geçmediği için hikâyenin en kötü kısmının gelmediğini biliyordum. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemen gerekmiyor. Benim söylemem gereki-

yor. Sana bir açıklama ve özür borçluyum. Eğer açıklamam bittiğinde beni hâlâ kabul edersen sana uzun, çok yönlü bir özür sunmayı umuyorum.” Açık bir şekilde acı verici bir hikâyenin ortasındaiken bile Brody... Brody’ydi işte. Bu beni öğleden sonra tribünlerde geçirdiğim zamandan beri ilk defa gülümsetti.

“Pekâlâ o zaman hikâyeni tamamla da özür kısmına geçebilelim,” diyerek şakalaştım. O anda biraz gülüşmeye ihtiyacımız vardı.

“Colin Georgia’da birinci sınıftaydı. Ağustosun ilk antrenmanında tanışmıştık ve ondan ânında hoşlanmamıştım. Fazlasıyla öfkeliydi ve kadınlar hakkında durmadan cinsel objeden ibaretlermiş gibi konuşuyordu. Çabucak tutuşan kısa bir fûnyesi olduğundan bahsetmeye gerek bile yok. Herif hâlâ götün teki.”

Brody’nin biraz önce yıkılmak üzereymiş gibi olan sesi Colin’den bahsederken değişmişti. “Her neyse bir gece, dahil olduğum erkek birliğinden birkaç kişi beni bir partiye sürükledi. Kampüs dışındaydı ve cidden başından beri hiç gidecek ruh hâlinde değildim. Oraya gittiğimizde standart, varilden kırmızı plastik bardakları doldurarak bira içip sarhoş olmalık bir üniversite partisi olmadığını fark ettim. Orası bir cehennem çukuruydu ve birkaç hırpani tipin yanık plastik kokan camdan bir borudan bir şeyler çektiklerini gördüm. Colin takımdan birkaç birinci sırufla birlikte çoktan oradaydı. İşini göreceği kızın biriyle ilgili böbürlenip duruyordu. Kız onun arkadaşıyla kafayı çekiyormuş ve kızın da onu istediğini güya görebiliyormuş – *bu gittikçe iyi bir partiye dönüşüyor gibi geliyormuş*. Kız hakkında söyledikleri midemi bulandırdı. Kız ne halt ettiğini bilmeyecek kadar uçmuşsa bana kahrolası bir tecavüz gibi geliyor dedim.”

“Bugün o şekilde davranman için başına kötü bir şey gelmiş olması gerektiğini biliyordum.”

“Daha yarısını bile duymadın.”

Geçen her dakikayla birlikte daha da kötüleşiyordu. Paylaşamadıkları bir ponpon kız için kavgaya ettiklerine dair ilk varsayımım gittikçe gözüme saf bir düşünce gibi geliyordu.

"Partiye benim arabamla gelmiştik ve çocuklardan bazıları biraz daha kalmak istedi o yüzden istediğimden daha uzun süre kalmaya mahkûm oldum. Gittikçe daha fazla insan geliyordu ve ben çoğunun görünüşünden hoşlanmamıştım. Polisler gelmeden önce oradan siktir olup gitmek istiyordum. En sonunda çocuklara tuvalete uğrayıp sonra da gideceğimi söyledim. Onlara gelmelerini ya da kampüse kendi başlarına dönmenin bir yolunu bulmalarını söyledim. Her yerde insanlar vardı o yüzden başta banyonun yanındaki kapalı kapının dışında bekleyen iki çocuk o kadar da garip gelmedi. Ben sıramı beklerken ne yaptıklarını sordum ve çocuklardan biri arkadaşlarının içeride ateşli bir müptelayla olduğunu söyledi."

"Hayır..."

"Nedendir bilmem ama ikiyle ikiyi bir türlü toplayamadım. Tuvalete girip çıktım ve o iki çocuğun hâlâ orada beklediğini gördüm. Merdivenleri yanlamıştım ki bir tanesinin, 'Colin'in oraya attığı hatunun adı neydi?' diye sorduğunu duydum. Diğer puşt cevap verdi, 'Bilmem. Rose, Violet, Meadow? Çiçekle ilgili bir bok işte.'"

Elimi göğsüme bastırdım. "Ah, Tanrım."

"Seni detaylarla bunaltmayacağım ama Willow kesinlikle karar verecek durumda değildi. Doğru düzgün konuşamıyordu bile. Onu oradan taşıyarak çıkarmak zorunda kaldım."

"Bu tecavüz."

"Eğer bana soracak olursan neredeyse öyleydi. Neyse ki o kadar ileri gitmemişti. Colin sadece takıldıklarını ve sonra onun ne kadar uçmuş olduğunu görünce kalkmasına yardım etmeye çalıştığını iddia etti. *Siktiğimin pantolonun önü açıkken* ona yardım etmeye çalışıyormuş."

"Colin'e bir şey yapıldı mı?"

"Yumruğumun burnunu kırması dışında, hayır. Polise gittim. Fakat benim sözüme karşı onunkiydi. Willow hiçbir şey hatırlamıyordu ve soruşturma bittiği an yine ortadan kayboldu. Dava kapandı ve sonraki iki yıl ona top fırlatmak zorunda kal-

dım. En sonunda o piç kurusundan kurtulduğumu düşünüyordum ki Steel sezon ortasında oyuncu alımı yaptı.”

“O zaman paylaşmakla ilgili o yorumu yaparak seninle uğraşmak için beni kullandı.”

“Sana söylediği şeyler için üzgünüm.”

“Senin hatan değil.”

“Belki. Ama davranış şeklim için üzgünüm. Ayrıca koç bana yeni bir kış deliği açtıktan hemen sonra yanına gelmediğim için de üzgünüm.”

“Uzaklaştırdın mı?”

“Yarına kadar bilemeyeceğim. Para cezası kesin ama bununla kalmasını umuyorum. Ben çıkarken koç daha sakindi.”

“Onunla konuştuktan sonra nereye gittin?”

“Sadece kafamı boşaltmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Sana gelmeden önce aklımı başıma toplamalıyım. Artık geçmişi geleceğimin bir parçası olmasını istemiyorum.”

“Buna minnettarım. Gerçekten öyleyim.”

“Beni affediyor musun?”

Öğrenmek istediğim çok fazla şey vardı. En azından Willow’a ne olduğunu. Hâlâ hayatının bir parçası mıydı? Fakat o anda Brody’nin gözlerine baktığımda bu hikâyeyi anlatmanın ona ne yaptığını görebildim. Gerçekten araya ihtiyacı vardı. “Henüz seni affedeceğimi sanmıyorum.”

“Hayır mı?”

“Belki sözünü verdiğin şu çok yönlü özürlerden aldıktan sonra.”

Brody uzanıp popomu avuçlayarak sıktı. “Seni özürlerle becermekten daha fazla isteyeceğim hiçbir şey yok.”

Willow’a ne olduğuna dair merakımın kesinlikle yarına kadar beklemesi gerekecekti.

17

Delilah

Ertesi günü uyumakla geçirdik, güneş doğana kadar o özürleri dilemek için çok uğraşmıştı. Uzanıp iki elimle kendimi duşun duvarında sabitlerken ılık su damlaları sızlayan kaslarımın üzerinden damlıyordu. Gözlerimi yumup Brody'nin dün gece kendini bırakırken nasıl görüldüğünü tekrar aklımda canlandırdım. Konuşmamızdan sonra duygularımız hâlâ tepe noktasında olduğu için miydi emin değilim ama seks çok daha özel, çok daha mahrem gelmişti. Daha az seks daha çok sevişmek gibi. Bu düşünce kalbimi sıkıştırdı. Bu şekilde hissettiğim son adam Drew'du. Bunun saçma olduğunu biliyordum ama bir parçam içimde büyüyen bu duygular yüzünden suçluluk hissediyordu. Brody dün gece geçmişi arkasında bırakmak istediğini söylemişti, ben de istiyordum. Fakat bunu yapabilmem için ona kalbimin bir parçasının hep başka bir adama ait olacağını söylemem gerekiyordu.

Teksas Lions'ın yardımcı koçlarından biriyle yapacağım röportaj için on bir randevuma gidiyordum ki arayıp ikiye ertele-

meleri gerektiğini söylediler. Brody antrenmana gitmişti bile o yüzden boş otel odasına dönmek yerine fazlasıyla ihtiyaç duyduğum ikinci kahvemi almaya gittim. Starbucks'ın içi balkabağı ve sonbahara dair her şey gibi kokuyordu, dışarısının neredeyse yirmi altı derece olduğunu düşünürsek bu garipti.

"Bir tane Balkabaklı Latte alayım. Sıradan bir kahve almak için gelmişim ama koku beni kendine çekti."

Ufak tefek barista çok hızlı konuşuyordu. "Bir de bana sorun. Bugün şimdiden üç tane içtim." *Tanrım, hiç belli olmuyor.*

"Adınız ne?" Keçeli kalemiyle uzun bardağı işaret etti. .

"Delilah."

"Güzel isim."

Gözlerim onun isim etiketine kaydı. *Puma.*

Bakışımı yakaladı. "Evet. O benim gerçek adım. Annemle babam hippiydi."

Sesimi samimi çıkarmaya çalıştım. "Güzel. Eşsiz."

"En azından bana havalı bir göbek adı vermişler – Ophelia. Aslında biraz Delilah'ya benziyor. Evlenince aldığım soyad ise gayet basit ve güzel – Oar."

Gülümsedim ve tezgâhın diğer ucuna geçerek *Poo*'nun kahvemi hazırlamasını bekledim.

Köşedeki büyük deri koltuğa yerleşip balkabaklı lattemi yudumladım ve sabah haberlerine bakmak için MacBook'umu açtım. Sıcak kahve dilimin ucunu yaktı. *Kahretsin.*

WMBC'nin canlı internet haberlerine girdiğimde gözlerim sayfayı ikinci defa taradı. İşte orada, Associated Press spor makalelerinden birinin ön sayfasında Brody ile birlikte önceki gün asansörden çıkışımızın bir fotoğrafı vardı. Tek açılı bir fotoğraftı ama elinin popomda olduğunu açık bir şekilde görebiliyordunuz. Sonra başlığı okudum. *WMBC Muhabiri Aşk Üçgeni.* Altında ise soyunma odasında neredeyse patlak verecek kavgadan birkaç fotoğraf vardı. İçlerinden birinde koluyla Colin'i boynundan

* İsmnin harflerinin kısaltması olan Poo, İngilizcede kaka anlamına gelmektedir. -çn

dolaba dayamış Brody'nin fotoğrafı vardı. Colin'in yüzünde Brody'ye sataşırken bana attığı pis sırtışın ayrısı vardı.

Siktir. Bundan sonra birisi beni nasıl ciddiye alırdı ki?

Telefonum titremeye başladı. *Ofisim.* Derin bir nefes alıp cevap verdim, "Delilah Maddox."

"Külotun var mıydı? Görüntüyü dizüstü bilgisayarımın ekranında büyüttüm ve kesinlikle külot izi falan görmüyorum."

Indie. Tanrıya şükür. Tuttuğum nefesimi verdim.

"Ofiste kahkaha konusu muyum?"

"Hiç bilmiyorum. Görüntüler akışıma düşer düşmez ofisimin kapısını kapadım. Brody'nin göğsüne iştahla baktıktan sonra senin kışına geçmiş olabilirim."

"Senin benim gözlerim ve kulaklarım olman gerekiyordu."

"Şu fotoğrafa baktıktan sonra memelerin ve götün olmayı tercih ederdim."

Indie'ye olanları aktarırken Brody ve Colin arasındaki düşmanlığın asıl detaylarını kendime sakladım. Brody'nin güvenine ihanet etmek istemiyordum. Brody hikâyeyi görüştüğü kadına anlatmıştı, hikâye peşinde koşan bir muhabire değil. "İki adamın bir geçmişi varmış," deyip bırakmak en iyisiydi.

"Geri geliyor mu yoksa seni pazar günü işin bitene kadar bekleyecek mi?"

"İkimiz de takımla birlikte maçtan sonra döneceğiz."

"Onun takımla uçmasına izin verileceğini sanmıyordum."

"Niye?"

"Eh. Ben ne bileyim? Diğer makalede uzaklaştırılan futbolcuların hiçbir takım üyesiyle temas kuramayacağı ve maça katılamayacağı yazıyor. Onu başka bir şekilde eve yollarlar diye düşündüm."

"Brody uzaklaştırma alacağını düşünmüyor, büyük ihtimalle sadece para cezası kesilir."

"Şey... Sanırım ekrandaki kışına bakmaktan öteye geçemedin henüz. Brody uzaklaştırıldı. Bir saat önce duyuruldu."

Çabucak telefonu kapadım ve geri kalan sabah haberlerini

hızla tarayıp Indie'nin bahsettiği diğer makaleyi buldum. *Easton Doğu'ya Geri Dönüyor*. Haberde para cezası aldığı ve takımın yeri kişisel davranış politikasını ihlal ettiği için bir maç uzaklaştırıldığı yazılıyordu. Öte yandan Colin Anderson sadece para cezası almıştı.

Siktir.

Çifte siktir.

Brody uzaklaştırıldığı için yıkılacaktı ve bense patronuma *kendimin* dahil olduğu hikâyede haber atlatamamıştım bile.

Bütün öğleden sonrayı Brody'yi arayıp mesaj atmaya çalıştım ama hiç cevap vermedi. Röportajımı tamamlar tamamlamaz doğruca otele döndüm.

"Hey. Ne yapıyorsun?" Brody tekli koltukta oturuyordu, oda sessizdi, elinde berrak bir sıvıyla dolu cam bir bardak vardı.

"Herkesin haklı olduğunu kanıtlıyorum." İçkisinin kalanını kafaya dikti.

Karşısındaki yatağın kenarına oturdum. "Üzgünüm. Duydum. Sana ulaşmaya çalıştım ama telefonun kapalı herhalde."

"Öyle. Kalıcı olarak." Yanındaki masanın üzerinde duran telefona bir bakış attı. Ekranı patlamıştı. Nasıl olduğunu sormama gerek yoktu.

"Temyiz mümkün mü?"

"Başvurmayacağım."

"Niçin? Özellikle de Colin sadece azarlanmakla kalmışken."

"Çünkü bu beni sadece daha kötü bir ruh hâline sürükleyecek. O bokluğa ihtiyacım yok."

"Anlamıyorum."

"NFL'e seçildikten sonra hayatıma devam etmeye başladım. Ta ki Willow yeniden ortaya çıkana kadar. Odağımı kaybettim. Bir gece, o bir âlemde kendini kaybederken onu bulmak için aşırı hızdan kaza yaptım. Antrenmanları ve sporu aksatmaya başladım, maça odaklanamadım. Performansım ani düşüşe geçti ve

koç bana bir ders vermek için beni yedek kulübesine aldı. En sonunda yine Willow'un hayatının içine çekilerek takımdaki yerimi kaybettim."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum. Drew öldükten sonra unutup gidemedim. Notlarım düştü. Derslere gitmeyi bıraktım. En sonunda bir dönem ara verdim. Yavaş yavaş kolaylaştı ancak bir hatıra kırıntısı bile ânında oraya dönmeme yetiyordu."

"Senin için önemli biri olduğunu anlamıştım."

"O benim nişanlımdı. Liseden sonra hemen nişanlandık ama seçmeler yapılana kadar beklemek istedik. Bir cumartesi şu ATV'lerden birini sürerken bir şeye çarptı. Araç ters döndü ve boynunu kırdı. Ânında ölüverdi."

Brody uzun bir soluk verip bana uzandı. "Buraya gel." Kucağına oturdum. "Sen acayip inanılmaz birisin bunu biliyor musun?"

"Konuşan içki mi yoksa sen misin?"

"Sen içki diyorsun ama benim tek duyduğum 'iç beni.' Bu akşam New York'a dönüyorum. Ama şimdi sertleştim ve gitmeden önce tadına bakmaya ihtiyacım var."

"Beş dakikadan daha kısa sürede kara kara düşünmekten sapıklığa geçtiğinin farkındasın değil mi?"

"Söyledim sana. Yoluma bakıyorum." Bluzumun düğmelerini açmaya başladı.

"Uçağın kaçta?"

"Ben içine iki kere boşaldıktan bir saat sonra. Artık o saat kaç olursa."

18

Brody

Sezon bittiğinde bile Marlene'i salı günleri ziyaret ederdim. Broadhollow Manor'ın pazar günü çalışanları beni daha önce hiç görmemişti. İmzamı atıp kendimi tanıttım.

"Bu hafta birkaç defa telefonda konuştuk. Ben Karen. Hafta içi akşamları ve pazar günleri ben çalışıyorum. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bay Easton."

"Brody deyin lütfen."

Başını salladı. "Brody."

"Bugün nasıl?"

"Hâlâ aynı. Geçen hafta onu o kadar üzen şey her neyse unutulmuş gibi. Yine normalde olduğu gibi."

"Yani bir hemşireye daha az ruj sürerse insanların yüzüne daha az vücuduna daha çok odaklanacağını söylediği hâli gibi mi?"

Karen gülümsemesini eliyle kapadı. "Bunu duymuştum. Çok eğlenceli biri."

"Bunu söyleyen de kırmızı, parlak dudakların çok yakıştığı bir hanımefendi."

Hemşire kızardı.

"Odasında mı?"

"Sanırım hâlâ aktivite odasında. Daha önce geçerken bir çalışanımızla dama oynadığını gördüm."

O çalışanın Grouper olmasını beklemiyordum. Üzerinde her zamanki üniforması da yoktu. Uzun kollu, ekose gömleğinin üzerinde örme bir yelek vardı.

"Vay vay, bakın Bay Rogers'a. Burada ne yapıyorsun?" Marlene'in yanına gidip yanağına bir öpücük kondurdum. "Kadınuma asılmaya falan çalışmıyorsun, değil mi?"

Grouper elini sallayarak beni başından savıp bir şeyler homurdandı.

"Bugün pazar," dedi Marlene. "Dama oynayıp televizyon izliyoruz. Ama bugün hiç futbol yok."

"Civardaydım o yüzden uğrayıp bir bakayım dedim." Grouper ziyaretini olabildiğince sıradan göstermeye çalışıyordu.

"Her hafta oynamadan önce televizyonumu açar. Futboldan gerçekten hoşlanmıyorum ama dama da oynuyoruz o yüzden bir şey demiyorum."

"Öyle mi? Yaşlı piç izin gününde bile geliyor demek?"

"Bu hoş değil. O piç falan değil. Sadece yaşlı ve ağır hareket ediyor. Ayrıca biraz duyma problemi de var."

Grouper'a sırtıttım. Yaşlanmakla ilgili dört gözle beklediğim tek şey, aklıma gelen her şeyi olduğu gibi söyleyip bundan yakayı kurtarabilmektir.

Grouper bana kötü kötü baktı. "İzleyecek maç olmadığı için bu pazar burası sessiz."

Uzaklaştırıldığım için ondan azar yiyeceğimi bilmem gerekirdi. "Bugün *maç olmadığı* için ben de mutsuzum."

"Mutsuz *olmalısın* zaten. Bugünkü maçta oynayamamak son derece iyi bir yeteneğin boşa harcanması resmen."

Bir saat sonra Marlene'in karşısında oturuyordum ve Grouper ikimizin dama oynamasını izliyordu. Beş dakika olmuştu ki siyah taşlarının yarısı kral çıkmış, benim kırmızılarımın yarısını

çalmıştı. Geldiğini görmediğim bir ikili sıçrayış yaptı. “Ne oluyor yahu? Dama aslanı mı oldun?”

Grouper kıs kıs güldü. “Orada oturup onun kazanmasına izin verdiğimi düşünüyordun, değil mi?”

“Aslında onu yenecek kabiliyetinin olduğunu düşünmüyordum. O yüzden oyuna girdim. Marlene’i biraz zorlamak için.” Gerçekten de Grouper’ın onun kazanmasına izin verdiğini düşünmüştüm.

“Bana kök söktüren tek kişi Willow’umdu.” Marlene taşını benim alanuma kaydırdı. “Dama.” Grouper ile birbirimize baktık. İkimiz de sonrasında neyin geleceğini görmek için sessizce oturduk. En son Willow’la ilgili düşündüğünde işler iyi gitmemişti.

“Bana acıyın biraz, hanımefendi. Yoksa bir daha Heidelberg’den çavdar ekmeğine sığır pastırmalı sandviç istediğinde neler olacağını görürsün.”

Elini sallayarak yorumumu geçiştirdi. “Willow’a yemek odasındaki porselen dolabının alt çekmecesinden ahşap damayı getirmesini söyle.” Oyun tahtasını nereye koyduğunu hatırlayabilmesini ama tek torununun üç yıldır onu görmek için bir kere bile buraya gelmediğini hatırlamamasını aklım almıyordu.

“Emrin olur.”

“Meşgul olduğunu ama doğum günümde beni görmeye geleceğini söyledi.”

“Ah, tabii.”

“Ayrıca ona Zen Garden’a uğramasını söyle. En iyi wonton çorbası onlarda.”

Grouper araya girdi. “O şeyin içindeki tuz senin için iyi değil.”

Tabii. O konuda hiç endişeye gerek yok. Willow’un gelmeyeceğinden son derece emindim.

19

Delilah

Pazartesi öğleden sonra New York'a dönmek için uçağa bindiğimde normalde gergin olan sınırlarım iyice panik seviyesindeydi. Takım ve muhabirlerin çoğu dün gece maçtan sonra geri dönmüştü ama önümüzdeki sezon seçmelerde ilk seçilen olacağı düşünülen yerel bir üniversitenin koçucusuyla röportaj yapmak için kalmam gerekmişti. Erken saatlerde Brody'yle konuştuğumda gayet iyi davranmıştı ama takımınınünkü yenilgisinin yükünün ağırlığını omuzlarında ağır bir şekilde taşıdığını tahmin ediyordum. Yedek oyun kurucu dört defa topu kaptırmıştı ve onlardan biri yenilgiye sebep olmuştu.

Kaptan pilotun doğudaki kötü hava koşulları sebebiyle uçağın rötar yapacağını söyleyen sesi duyuldu. Kapıya geri dönüyorduk ancak uçaktan inmeyecektik. Arkamıza yaslanıp ikram edilen içeceklerin keyfini çıkarmalıyımız. *Tabii, senin için söylemesi kolay.* Bu tenekte kutuların onda aynı etkiyi yaratmadığı barizdi. Neden son zamanlarda bulunduğum her uçuşta kötü hava koşullarından ya da diğer potansiyel felaket senaryolarından bahsediliyordu?

Uçak park edildikten ve kerner ışıkları söndükten sonra hızlıca tuvalete gidip ardından Brody'ye geç kalacağımı haber vermek için çantamda cep telefonumu arandım. Ekran aydınlandı, sonra ânında bataryanın boşaldığını bildirerek kapandı. "Kahretsin."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Yol arkadaşım herhalde altmışlarının sonlarındaydı. Onun telefonunu kullanmayı istemeyi düşündüm ama Brody'nin numarasını bilmiyordum bile. Daha önce numarayı hiç tuşlamam gerekmemişti.

Telefonumu kaldırdım. "Telefonum kapandı ve arayacağım kişinin numarasını bilmiyorum. Onunla dairemde buluşmam gerekiyordu ve motoru kapatmalarına bakılırsa geç kalacağız."

"Ah. Cep telefonu bağımlılığıyla savaşıyorsun. Etkilerinin eroir kadar kötü olabileceğini söylüyorlar."

"Senin telefonun yok mu?"

"Yok."

"İndiğimizde seni havaalanından birisi alacak mı?"

"Evet. Karım."

"Onun telefonu var mı?"

Başını iki yana salladı, epey eğleniyor gibiydi.

"Rötar yaptığımızı nasıl bilecek?"

"Sanırım son kırk yıldır yaptığı gibi telefonu kaldırıp havayolu şirketini arar. Senin buluşacağın kişinin böyle bir şey yapmayacağı anlamını çıkarıyorum?"

"Kesinlikle yapmaz." Gülümsedim ve çantamı koltuğun altına tıktım. "Peki Candy Crush oynamadan vaktini nasıl geçiriyorsun?"

"Candy ne?"

Sonraki yarım saatte, anlatması oynaması kadar sürükleyici gelmeyen bir oyunun özelliklerini açıkladım. Yeni arkadaşım karşılığını konyak sanatını açıklayarak verdi. Uçuş görevlisi bize birer içki vermek için geldiğinde sadece iki bardak istedi. Sonra çantasından bir şişe çıkardı ve içki tadımına geçtik. Tadı berbat-tı ama uçuş ilacım ile karışan ufak bir bardak sayesinde tüy gibi hafiftim.

En sonunda indiğimizde üç saatten fazla gecikmiştik, tam olarak Brody'nin beni evimden alacağı saatti. Trafiğin kâbus gibi olacağını bildiğim için kapının yakınındaki tuvalete uğradım ve tuvaleti kullanıp üstümü başımı toparlarken telefonumu şarj ettim. Birkaç dakikanın ardından telefonumun ışığı yandı, Brody'ye mesaj atmama yeterdi.

Delilah: Yeni indim. Kalkıştan önce telefonum kapandı. Evime vardın mı?

Brody: Az önce otoparka girdim.

Delilah: Üzgünüm. Muhtemelen eve gelmem bir saati bulacak. İki dakika bekle, sonra 3E'nin ziline bas. Patrick'te evimin bir anahtarı var. Ona mesaj atıp anahtarı sana vermesini söyleyeceğim.

Brody: Neden Patrick'te senin evinin bir anahtarı var?

Tuvaletten çıkmak için deliriyordum. Bunları daha sonra konuşabilirdik.

Delilah: Kapıyı açmak için. Birinin başka niye anahtara ihtiyacı olsun ki?

Cevabımı sevmeyeceğini bilerek sırttım ve ardından Patrick'e çabucak bir mesaj attıktan sonra telefonumu fişten çıkarıp eve doğru yola koyuldum.

Trafik şaşırtıcı biçimde açıktı ve eve normalde gideceğimden yarım saat daha erken gittim. Benim bir futbol seyahatinden geri dönüyor olmam ve Brody'nin evde beni bekliyor olması garipti. Roller tersine dönmüştü.

"Merhaba?" Mutfağın ışığı açıktı ama diğer her yer karanlıktı. Yatak odama giden koridora bakınca banyonun ışığının da açık olduğunu gördüm.

“Buradayım.”

Kapı açıldı. İçeri girince olduğum yerde kaldım. Önümdeki sahne bu zamana kadar gördüğüm en komik şeylerden biriydi.

“Ne yapıyorsun?”

“Ne yapıyor gibi görünüyorsam onu.”

“Sen... sen köpük banyosu mu yapıyorsun?” Brody küveti-me gömülmüş, başını arkasındaki duvara dayamıştı. Uzun vücudunun tamamı küvete sığmamıştı, bacakları taşmıştı ve kenardan sarkıyordu. Köpükler küvetten taşıp yere akıyordu. Bütün banyo sabun gibi kokuyordu.

“Benim banyomda küvet yok. Suya gömülmeyi severim. Kaslarımda iyi bir his bırakıyor.”

“Genelde köpüklü suya mı gömülürsün?” Kahkahamı zorlukla tutabiliyordum.

“Bende bu saçmalıklardan yok. Pembe haltın üzerindeki yazı...” Giderken dolu bıraktığım ama şimdi yansı boşalmış büyük plastik şişeyi işaret etti. “...ağrıyan kaslar için iyi olduğunu söylüyordu.”

“Bir kapak kullanman gerekiyordu.”

“Gerçekten ağrım vardı.”

“Orada... çok komik görünüyorsun.”

“Ne? Baloncukları seksi bulmuyor musun? Eğer ben seni küvette görseydim acayip ateşli olduğunu düşünürdüm.”

“Sadece fazla... kızsalsı duruyor.”

Köpüğün altına uzanıp penisini eline aldı, yarı erekte aletinin başı suyun üzerinden çıkıverdi. “Bu sana kızsalsı gibi mi görünüyor?” Kendini yavaş yavaş sıvazladı.

Baloncukları görmeyi bıraktım. Tek görebildiğim o kalın aleti sarmalayan ve yavaşça aşağı yukarı sıvazlayan güçlü eldi. Görüntü fazlasıyla erotikti. Daha önce bir adamın mastürbasyon yapışını hiç izlememiştim. Gözlerim eline yapışıp kalmıştı.

“Bazen kendini burada tatmin ediyor musun, Delilah?”

Yutkunup başımı sallayarak onayladım.

“Seni izlemek istiyorum. Parmaklarının o ıslak vajinana kay-

dığını ve kendini boşalttığını görmek istiyorum. Sadece düşüncesiyle bile taş gibi oluyorum.” Sıvazlama hızı arttı. Bakışlarımı oradan ayırıp yüzüne çevirdim, çenesi kasılı ve gergindi. Gözlerimiz buluştuğunda yutkunduydu, açık yeşil gözleri arzuyla kararırken âdemelması yukarı aşağı oynuyordu. Tek bakışı yetti –dokunulmaya ihtiyacım bile yoktu– ve bedenim ihtiyaçla uğuldamaya başladı. Yeniden konuştuğunda sesi alçak ama boğuk ve buyurucuydu. “Gömleğini çıkar.”

Bana verdiği her talimatı izledim ve kıyafetlerim yavaşça üzerimden yok oldu. Her seferinde bir parça, ta ki önünde sadece külotum ve ayakkabılarımla kalana dek.

Siyah dantel tangama gözlerini dikti. “Çıkar onu. Her santimini görmek istiyorum.” Elini penisinde daha hızlı hareket ettirdi. “Şimdiden benim için ıslandın mı, Delilah?”

Parmaklarımı dantelin kenarlarına taktım ve külotumu bacaklarımdan aşağı sıyırdım. Cevabım sessiz banyoda bir fısıltıdan ibaretti. “Öyleyim.” Ayaklarımın dibine düşen siyah dantelin içinden çıktım ve kıyafetimden kalan son parçayı çıkarmak için eğildim. Bilekten kopçalı siyah, yüksek topuklu ayakkabılarımı.

“Onlar kalsın.” Kopçaları açmayı bıraktım ve başımı kaldırıp ona baktım. “Boya ihtiyacın olacak.”

Küvette ayağa kalktı. Vücudu muhteşemdi, yontulmuş gibi görünen kaslardan ve pürüzsüz, bronz tenden oluşan bir kütle idi. Tam boyutuna ulaşan kalın ereksiyonu sert karnına dayanmıştı. Bilinçsizce dudaklarımı yaladım.

“Seni lavabonun üzerine eğip arkadan becermek istiyorum.”

Tanrım, evet.

“Ve kendini aynadan izlemeni istiyorum. Seni boşalana kadar sertçe becereceğim. Sonra kendimi iyice derinine itip benim her zerresiyle içini dolduracağım.”

“Tanrım, Brody.” Bana doğru yürürken dizlerimin bağı çözüldü. Aynaya doğru döndüğümde saçlarımı bir tarafa attı ve dudaklarını arkamdan enseme bastırdı. Göğsü ıslaktı ama aynı

zamanda ılık ve sertti. Uzunluğunun her zerresini arkamdan kımının üstüne bastırıyordu.

“Benim için bacaklarını ayır.”

Dediğini yaptım.

“Daha geniş.”

Yavaşça bedenini arkamda yukarı aşağı sürttü, klitorisimi okşamak için uzanırken aleti kalçamı dürtüyordu. “Benim için nasıl da sınısıklamsın.”

Çok iyi hissettirdi, kollarımı kaldırıp onun boynuna dolarken gözlerim kayarak kapandı. İki parmağını içime ittiğinde dudaklarımından boğuk bir inilti döküldü.

Diğer eliyle çenemi tutup ağzıma ulaşmak için başımı yana doğru çevirdi. Dudaklarını benimkilere yapıştırdı, öpüşü vahşi ve utanmazca açtı. Nazik olmamasına bayıldım, hareketlerinden his ve ihtiyaç akıyordu. Memelerimi avuçlayıp sıktı, meme uçlarını öyle sertçe çimdikledi ki acı sınırında gezindim. Parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirip onu daha da yakınımnda isteyerek çektim.

İkimiz de nefes nefeseydik, yeterli gelmiyordu, ağzımı serbest bıraktı ve ayrılırken dişleriyle altdudağını ısırdı. “Eğil.” Elini sırtıma dayayıp beni öne doğru yönlendirerek belimden eğilmemi sağladı. “Kenarlara tutun.” Ellerim tezgâhın granit kenarlarını kavradı, onun elleri de benimkilerin etrafına kıvrıldı. “Başını kaldırıp bak.” Gözlerimi kaldırdığımda aynadan bana bakan yansımayı gördüm. Brody haklıydı, ayakkabılarımdan gelen fazladan sekiz santimle boyumuz mükemmeldi. Tenim kızarmış, saçlarım dağınık ve vahşi, gözlerim ise açık arzuyla doluydu.

“Siktir, çok güzelsin.”

İçime itmeden önce aletini birkaç defa ıslaklığımnda kaydırdı. Onun için hazır olduğuma emin olduktan sonra tam olarak söz verdiği şeyi yaptı. Ben sertçe boşalana kadar beni aynı sertlikte becerdi. Sonra kendini içime gömüp şehvetle kükreyerek boşaldı.

Birkaç dakika sonra Brody beni kucağına alıp yatağa taşıdı ve arkamdan yatağa girdi. Ona doğru sokuldum ve vücudu benim-

kinin etrafına kıvrıldı. "Mmm... eve dönünce böyle karşılanmaya alışabilirim."

"Bu güzel, bebeğim. Çünkü çekmecenin dibindeki vibratörü attım."

Dalga geçip geçmediğinden emin olamayarak donakaldım.

Brody kıkırdatarak beni kendine çekti. "Rahat ol, şaka yapıyorum. Ama orada bir tane olduğunu bilmek iyi oldu. Bir gün üzerinde kullanmak isterim. Daha da iyisi, sanırım senin kendi üzerinde kullanışını izlemek isterim."

"Tek yöne çalışan bir zihnin var."

"Aynen öyle. Her yön Delilah'nın vajinasına çıkıyor. Her zaman."

Onu dirsekledim ve ikimiz de kahkaha attık. Yatakta Brody'yle olmak iyi hissettirdi. Karanlıkta son birkaç günü birbirimize anlatarak bir saatten fazla konuştuk. Bu çok... normal hissettirdi. Evcimen. Doğal. Doğru.

En sonunda yerimize yerleştikimizde saat neredeyse gece yarısıydı ve uykum gelmeye başlamıştı. "Brody?"

"Hımm?" Omzumu öptü.

"Arkamdan mı sarılıyorsun? Brody Easton kaşık pozisyonunda sarılır mı?"

"Sadece seninle, bebeğim. Ama daha sonra çatalım tarafından uyandırılırsan fazla şaşırma. Hâlâ almayı planladığım bir kış var. Seninle işim bitmedi."

Derin bir nefes alıp benim de onunla işimin bitmediğini fark ederek gülümsedim.

Sonraki hafta her geceyi birlikte geçirdik. Bazı geceler spordan konuşurken ona akşam yemeği yaptım, diğer geceler ise dışarıdan söylediğimiz hazır yemekleri oturma odasında yerde kurulmuş bir şekilde doğrudan paketlerinden yerken birbirimiz hakkında daha fazla şey öğrendik. En sevdiğimiz müzik türü, en sevdiğimiz filmler, ikimizin de sevmediği yemekler. Brody'nin ilginç soru seçimleri sayesinde sekiz yaşındayken Cadılar Bayramı'nda ne giydiğimizi ve eğer dönüşebilseydik hangi hayvana dönüşmeyi

seeeğimizi de biliyorduk. (Brody aslan, bense yunus olurдум.) Fakat her gün Brody'nin kolları arasında son buluyordu.

Bay CUM soyunma odası haberini WMBC'ye getirmediğim için bana kızmıştı. Brody'yle olan kişisel ilişkimin haber yapma yargımı etkilediğini söyleyerek attığı fırça konusunda haklı olduğunu inkâr etmiyordum. Ancak iki gün sonra o kişisel ilişkiyi kullanmanın bir yolunu bulunca sakinleşti. Brody eğer takımı rövanş maçına çıkarsa bir röportaj vermeyi kabul etti. Bu da beni patronumun gazabından kurtardı. Şimdilik.

Bir sabah Brody uzaklaştırılmasının ardından ilk antrenmanı için erkenden ayrıldı. Önceki gece kanepede yaptığımız için oturma odasının her yerine kırmızı kırlentlerim dağılmıştı. Önce üzerinde harf bulunan iki kırmızı yastığı, sonra da liseden beri sahip olduğum kahverengi, dikdörtgen yastığı aldım. Parmaklarımı *SEVGİ* sözcüğünün üzerinde gezdirerek onca yıl önce bana bu yastığı vermiş olan oğlanı düşündüm. Drew'un gitmesine izin vermeye başladığım için suçluluk hissediyordum ama bunun verilmesi gereken bir karar olduğunu biliyordum. Kazadan beri hayatımın birçok yılı bulanıklık içinde geçmişti. Bu, kenarda durup geçmesini daha fazla izlemek istemediğim ilk seferdi. Bu sefer yaşamak istiyordum.

Uzun bir düşün ardından işe gitmek için hazırlandım. Yatağı-mın kenarında oturup dize kadar gelen çizmelerimin fermuarını çekiyordum ki gözüme Drew'un komodininin üzerindeki çerçeveli küçük fotoğrafı takıldı. Brody bu konuda tek kelime bile etmemişti, hem de görmemiş olması imkânsızdı. Âşık olduğum ilk ocuğ bakıp güzel anıları düşünerek gözlerimi yumdum. Şu âna kadar Drew'u hep sadece aşkım olarak görüyordum, *ilk* aşkım olarak değıl. Onun ilk aşkım olabileceğı ama muhtemelen sonuncusu olmayacağını fark etmiş olmak benim mihenk taşımdı. Orada fotoğrafı elimde tutarak durdum, sonra hiç beklemediğim bir şey yaptım. Fotoğrafı dolabımın içindeki bir kutuya kaldırdım. Drew her zaman kalbimin bir parçasına sahip olacaktı ama en sonunda orada başka birisi için de yer vardı.

20

Brody

Antrenmandan sonra evime uğrayıp Marlene'in doğum günü için aldığım ahşap dama takımı aldım. Eskiden sahip olduğunun birebir aynısı değildi, bu daha güzeldi ama benziyorlardı. Yoldayken çiçekçiye uğrayıp rengârenk çiçeklerden bir buket aldım.

"Günaydın, seni yaşlı piç." Grouper'a gülümsedim.

Alnı kırıştı ve bana garip garip baktı. "Bu kadar mutlu olacak ne var, aptal çocuk?"

"Mutlu olmayacak neyim var asıl? Acayip yakışıklıyım, silah gibi bir kolum var ve sen benim için çalışıyorsun, ben senin için değil. Hayat aşırı müthiş."

Başını iki yana salladı. "Bulaşıcı olmalı. Marlene'i de yıllardır bu kadar mutlu görmemiştım."

"Öyle olmalı. Bugün seksen birine giriyor. Sen o yaştayken onun kadar iyi görünmüyordun."

Grouper bir şeyler homurdandı.

"Doğum günü kızı nerede? Dinlenme odasında mı?"

"Sanırım ziyaretçisi onu biraz önce odasına geri götürdü."

"Ziyaretçisi mi?"

"Birkaç gün önce de buraya gelen işte. Marlene'e bir hediye de getirdi."

"Sen neden bahsediyorsun? Marlene'i benden başka ziyaret eden kimse yok."

Grouper omzunu silkti. "Bildiğini sandım. Gördüğüm en büyük mavi gözlere sahip güzel bir kız. Onay listesinde olmasaydı güvenlik geçmesine izin vermezdi."

Ensemdeki tüyler havaya kalktı. *Gördüğüm en büyük mavi gözler.* Marlene'in odasına doğru koşturdum. Kapıya vardığımda kalbim antrenmanın ilk haftasında sanki tamamen formalı bir hâlde kilometrelerce koşmuşum gibi gümbürdüyordu.

Sesini duyunca donakaldım. Willow on yaşındayken Deep South'tan New York'a taşınmıştı ama aksanından bir tınyı hep korumuştı. Kelimeleri birbirlerine dokuma biçimi neredeyse şi- irseldi. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi. Başımı ku- cağına dayayıp bir gün görmek istediği şeylerle ilgili konuşup durmasını saatlerce dinleyebilirdim. Fakat o anda kapının diğer tarafında dururken duyduğum sesin yarattığı etki ders tahtasına sürtülen tırnaklardan daha kötüydü.

İçimde büyüyen öfkeyi sindirmek için kendime bir dakika müsaade etmeliydim ama bunu yapmadım. Kapıyı itip açtım. Willow sırtı bana dönük bir şekilde Marlene'in yatağında oturu- yordu. "Burada ne halt ediyorsun?"

Sesimi duyunca başını hızla çevirdi. Normal hâliyle geyikle- rinki gibi kocaman olan mavi gözleri daha da büyüdü.

İkimiz de tek kelime etmedik. Göğsüm yandı. Geçen onca yıl- ın ardından ona tekrar bakmak yerine asit içmek çok daha acısız olurdu.

Grouper beni duymuş ya da bir şeylerin yolunda olmadığını sezmiş olmalıydı çünkü birdenbire arkamda bitiverdi. Yüzüme bir bakış atıp ardından Willow'a baktı ve sonra odanın içine gir- mek için kapıyla aramdan sıkışarak geçti.

"Hadi bakalım, Doğum Günü Kızı. Fizik tedavi zamarın geldi." Saat daha birdi, fizik tedavi ise saat dörtteydi. Neyse ki çoğu günlerde Marlene'in zaman algısı yoktu. Grouper tekerlekli sandalyesini yatağın yanına götürdü ve vakit kaybetmeden onu kaldırıp yatağında oturur pozisyona getirmeye başladı. Grouper fiziksel olarak kötü bir durumda değildi ama Marlene'i sandalyeye oturtup kaldırmanın kolay olmadığını deneyimlerimden biliyordum. Normalde bir hemşire ve hastabakıcı birlikte yapıyordu.

Beni koridorda tutan kendimi koruma dürtümü görmezden gelerek yatağa doğru yürüdüm ve Marlene'i kaldırıp onu nazikçe sandalyesine oturttum. Başını kaldırıp bana baktı. "Brody. Geldiğini duymadım. Willow'la mı geldin?"

Otomatik olarak yalan söyledim, yıllardır onunlayken böyleydim. "Bugün ayrı arabalarla geldik."

Başını salladı. Grouper sandalyenin tekerleklerinin kilidini açtı ve onu kapıya doğru döndürmeye başladı. "Bekle!" Marlene elini havaya kaldırdı. "Dişlerime ihtiyacım var."

Marlene'in alnunu öptüm. "Dişlerin ağzında."

Her zaman yaptığı gibi elini kaldırıp tırnağıyla ön dişlerine vurarak kontrol etti. Şu şeylerle derdi neydi? Ona dişleri konusunda doğruyu söylediğime hiç güvenmiyordu ama yıllardır torunuyla ilgili söylediğim yalanları mutlulukla kabul ediyordu. Bazen bazı şeylere doğru olduklarını bildiğimiz için değil, yalanları kabul etmesi daha kolay olduğu için inanıyorduk.

Grouper, Marlene'i odadan çıkarırken başıyla bana selam verip kapıyı arkasından kapadı.

Uzun bir müddet pencereden dışarı baktım. Willow'a haykırmak istediğim çok fazla şey vardı ancak hepsi boğazımda düğümlenerek kelimelere ket vurmuştu. En sonunda, konuşan kişi o oldu.

"Nasılsın?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Alaylı bir şekilde güldüm. "Acayip harika." *Bu bok* böyle yaşanmayacaktı. Onunla yüzleşmek için öldürücü bir bakışla döndüm. "Burada ne arıyorsun, Willow?"

"Ne demek istiyorsun? Büyükanne mi görmeye geldim."

"Dört kahrolası yıl geçti. Neden şimdi?"

Oynayıp durduğu ellerine baktı. "Onu özledim."

"Saçmalık. Neye ihtiyacın var? Paraya mı?" Cebimden cüzdanımı çıkardım ve bir yığın para alıp yatağa fırlattım. "Seni çalma zahmetinden kurtarayım. Al onları. Sonra da defol git. Sensizken iyiyiz."

"Geçen yıllar boyunca her hafta onu görmeye gelmişsin. Ziyaretçi imza kâğıdında gördüm."

"Birisi yapmak zorundaydı."

Başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinde yaşlar vardı. Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Beni yeniden manipüle etmesine izin vermeyecek kadar öfkeliydim. "Burada olan ben olmalıydım. Benim yerime onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Senin için yapmadım." Odanın içindeki hava solunamayacak kadar ağırdı. Pencereleler açılmıyordu, ciğerlerim kasıldı ve göğsümdeki baskı patlayacak gibi hissettirdi. Bu yerden defolup gitmem gerekiyordu. Veda etme zahmetine girmeden Marlene'in doğum günü için getirdiğim çiçekleri ve hediyeği yatağın üzerine bırakıp kapıya yöneldim.

Kapı koluna uzandığımda gelen sesi beni durdurdu. Konuştuğunda arkamı dönmedim.

"On bir aydır temizim."

"Sana iyi şanslar, Willow." Arkama hiç bakmadım.

21

Willow

“Kolay olmayacağını biliyordun.”

Dr. Kaplan’ın aramızdaki cam sehpanın üzerinde bulundurduğu kutudaki son peçeteyi çektim. “Üzgünüm.”

“Yeterince peçetem var. O konuda endişelenme.” Bana son bir yıldır bağımlısı olduğum o cesaretlendirici gülümsemesiyle gülümsedi. “Kendine bir dakika ver. Sonra bana gününü anlat. Büyükannenle başla. Seni tanıdı mı?”

Gözlerimi kuruladım ve peçeteyi avucumda top hâline getirdim. “Hatırladı. Hatırlamayacak diye çok endişeliydim. İçeri ilk girdiğimde bacakların titriyordu.”

“Bu anlaşılabilir. Çok uzun zaman oldu.”

“Beni tanıdı. Kim olduğumu biliyordu. Ama ne kadar zaman geçtiğinin farkında değil gibiydi. Sanki geçmişimize ait bir kitap-tan bir sayfa seçmişte her şey oradan devam ediyormuş gibiydi.”

Dr. Kaplan başıyla onayladı. “Büyük ihtimalle beşinci evre. Hafif bilişsel bozukluk. Hastalığının yavaş ilerlemesine memnun

oldum, bazı vakaların diğerlerinden iki kat hızlı ilerleyebildiğini konuşmuştuk.”

“Biliyorum. Benim bencilliğim ama beni hâlâ hatırlayabilmesi beni mutlu etti.”

“Bencillik değil bu. Bencil insanlar sadece kendilerine iyi olmaya meyillidir. Bence durumun o olmadığını ikimiz de kabul edebiliriz. Senin hissettiğin şey muhtemelen pişmanlık.”

“Sanırım.”

“Pişmanlıkla ilgili mesele şu ki sadece geçmişten pişmanlık duyabilirsin. Senin için bu sağlıklı olan şey. Geçmişinden pişmanlık duy. Onu kullan. Yeni bir gelecek yap. Büyükannenin sıklıkla ziyaret et. Ne kadar çok pişmanlık geçmişte kalırsa o kadar kolaylaşacak.”

“Gidiyorum. Bu hafta her gün onu ziyaret ettim.”

“Bu güzel. Peki başa çıkman gereken diğer pişmanlık için ne diyorsun?”

“Brody mi?”

“Tabii ki.”

Bir yılın oldukça büyük bir kısmını o adamdan bahsederek geçirmiştik, başka kimden bahsediyor olacaktı ki? “Onu gördüm. Pek iyi gitmedi.”

Başını salladı ve devam etmemi bekledi.

“Benden nefret ediyor. Onu suçlayamam. Bir şeye ihtiyacım olduğu için geri döndüğümü varsayıyor.”

“Geçmişiniz derinlere uzanıyor. Güvenini yeniden kazanman gerekecek.”

“Bana o şansı verecek mi emin değilim.”

“Öğrenmenin tek bir yolu var. Belki bu defa gerçekten temiz olduğunu, bir işin olduğunu ve Marlene’in hayatında kalmayı planladığını görürse yola gelir.”

Derin bir nefes alıp duyulabilir bir şekilde verdim. “Biliyorum. Tek gecede olmayacak. Ayık olduğuma bile inanmıyor, son dört yılın her gününde başımı yastığa koyduğumda ve uyandığımda sadece onu düşündüğüme inanmasını nasıl bekleyebilirim ki?”

22

Delilah

“Her şey yolunda mı?” Brody, Tayland usulü baharatlı tavuklu makarnasını çatalıyla itekleyip duruyordu. Salı gecesi kendini iyi hissetmediğini söyleyip gelmemiştir. Birkaç gündür de sessizdi. Bu akşamki ruh hâliyse somurtkanlığa yakındı. “Makarna hoşuna gitmedi mi?”

“Sorun yok. Ben iyiyim. Üzgünüm, bebeğim. Makarna nefis. Sadece yorgunum.”

Akşamın kaları da neredeyse aynıydı. Sorularına zorla cevap alıyormuş gibi hissediyordum. Normalde sessizlikle sorunum yoktu. Rahat olmak için her zaman konuşma ihtiyacı hissedenden insanlardan olmamıştım hiç. İşin özü şuydu ki bu akşam sessizlik rahatlatıcı değildi.

Daha sonra farklı konuları denedim. Hiçbir şey onu konuşturacak kadar ilgisini çekmiyordu sanki. Brody yemekten sonra içki içiyordu ki bu da hiç onluk bir şey değildi. Kendine romlu kola hazırlayıp koltuğa oturdu ve bardakta çevirdiği sıvıya gözlerini dikti.

"Önceki gün alışverişe gittiğinde ne aldın?"

İçkisini yudumladı ve alnını kırıştırarak bana baktı. "Hımm?"

"Geçen hafta sonu hediye aldığın aile dostunuz. Seni aradığımda bir dükkândaydın ve bir arkadaşının doğum günü için hediye aldığını söyledin. Hatırladın mı?"

Brody odada etrafına bakındıktan sonra içkisinden büyük bir yudum aldı. İçkisini masanın üzerine koyup tek dizini kaldırdı ve bana doğru döndü. "Ona ahşaptan bir dama tahtası aldım. Bakımevinde yaşıyor ve oyun programlarını seviyor. Bütün gün televizyonda onları izliyor ve masa oyunları oynamaktan hoşlanıyor."

"Ah. Ne kadar iyisin. Babanın bir arkadaşı mı?"

Bu defa doğruca gözlerimin içine baktı. "Willow'un büyükannesi Marlene."

Bu hikâyede daha fazlası vardı. Kalanını bilmek istediğimden emin değildim.

"Willow ortadan kaybolduktan sonra Marlene'in kafası çok karışmaya başladı. Uyuşturucu bağımlısı kızı ve uyuşturucu bağımlısı torunu dışında kimsesi yoktu. Kadın tüm hayatını insanların içindeki iyiliği görerek geçirdi fakat onun zamanı geldiğinde, ona iyilik gösterilmesine ihtiyaç duyduğu sırada, ikisi de ortalıkta yoktu." Brody tek kolunu kanepenin arkasına atmıştı, uzanıp elini tutarak sıktım.

"Üniversiteden döndükten sonra babam ve ben bir müddet ona sırayla göz kulak olduk. Fakat babam en sonunda emekli olup Arizona'ya gitti ve ben de bazen haftada dört gün takımla seyahat ediyordum. Artık Marlene'in tek başına kalması güvenli değildi. O yüzden üç yıl önce onu evinden özel bir bakımevine yerleştirdim."

"Vay. Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

"Onu oraya yerleştirdiğimden beri tek bir salı ziyaretini bile kaçırmadım. Her hafta gülen yüzümü göreceğine söz verdim." Brody nahoş bir kahkaha bastı. "Pazartesi günleri bok gibi yenilgiler aldığımız için yüzümün gülmediği salılar oldu ama yine de tek bir ziyareti bile atlamadım."

"Bu harika, Brody. Böyle bir şeyi başkası için fazla insan yapmaz. Özellikle de kendi ailesinden bile olmayan biri için."

"O benim için her zaman aileden biri oldu. Annem öldüğünde çok küçüktüm. Marlene her fırsatta babama ve bana yardım etmeye çalıştı. Ayrıca birisi onun yanında olmak zorundaydı. Willow'un o konuda bir bok yapmadığı belli."

Bana üniversitede olanları anlattığından beri onun hakkında soru sormak için ölüyordum ama fırsatını hiç bulamamıştım. Şu âna kadar. "Willow'a ne oldu? Colin'le yaşanan geceden sonra ortadan kaybolduğundan bahsetmiştin."

"Ondan sonra uzun bir müddet ortalıkta görünmedi. Profesyonel olduğum ilk yıla kadar tekrar gelmedi. Gençliğimizden beri ayık kaldığı en uzun zamandı herhalde. Bir müddet işler iyi gitti. Ta ki tekrar kötüleşene kadar."

"Bu kulağa iyi gelmiyor."

"Hiç iyi değildi. Bir gece yine ortadan kayboldu. Günlerce onu aradım. Uyuşturucu kullanırken onun kıcını çıkardığım bütün deliklere gittim. Antrenmanlarımın yarısını kaçırdım ve gittiğimde de herkes için kahrolası bir vakit kaybı hâline geldim. Dikkatimi vermiyordum. Sezonun yarısındayken bir gece polis Marlene'in kapısını çaldı. Doğu Nehri'nin yakınında birkaç evsiz kampı vardı, çoğunlukla hayattan elini eteğini çekmiş uyuşturucu bağımlıları mesken edinmişti. Bir sabah polis botu devriyedekeyken onu suda yüzüstü süzülürken bulmuşlar."

"Aman Tanrım."

"Yaklaşık üç dakika oksijensiz kalmıştı ve suyun soğukluğu yüzünden masmaviydi. Marlene ile birlikte iki günü hastanede geçirdik. İki defa kalbi durdu ve onu geri getirdiler. Uyandığında beyinde kalıcı hasar olup olmayacağını bilmiyorlardı."

"Bu korkunç."

"Eğer sen ya da ben olsaydık ölürdük ya da ömrümüzün kalarını ağzımızdan hortumla beslenerek geçirmek zorunda kalırdık. Ama Willow değil. On gün sonra hastaneden sanki hiçbir şey olmamış gibi çıktı."

“Vay canına.”

“Belki bu yaşananlar onu korkutup ayılmasını sağlar diye düşündüm. Bir süre için de sanırım bunu yaptı. Dört yıl önceki aralık ayının üçüne kadar.”

“O zaman ne oldu?”

“Hiçbir şey. Onu son gördüğüm zaman buydu.” Brody duraksadı ve masadaki bardağını alıp içkisinin kalanını bitirdi. “Bu salı gününe kadar.”

O gece uyumak neredeyse imkânsızdı. Aklımdan geçen öyle çok şey vardı ki. Özgüvensizliğim yüzünden kocaman bir zihinsel dağa dönüştürdüğüm şeyler. Mesela Brody’nin bana iyi geceler öpücüğü verip sadece orada bırakması gibi. Çiftlerin birlikte kaldıkları her gece sevişmelerinin normal olmadığını biliyordum. Eninde sonunda sadece uykuya ihtiyaç duyacağımız geceler olacaktı. Bir rutin oturacaktık ve yeniliğin bir kısmı etkisini kaybedecekti. Normaldi. Her ilişkide olurdu. Fakat *o gece* olması bana en kötüsünü düşündürtmüştü.

Sabahın ikisine doğru takıntı yapmayı kesip yatmaya gitmeye karar verdim. Komodinimin üzerindeki küçük lambanın ışığı yanıyordu, kapamak için uzandım. Gözlerim eskiden Drew’un çerçeveli fotoğrafının olduğu yere takıldı. O anda ironi resmen suratıma çarptı. Onca yılın ardından en sonunda uğraşıp geçmişî arkamda bırakmaya karar vermiştim. Tam da o anda Brody’nin geçmişî tekrar hayatına dönmeye karar vermişti.

Sonraki birkaç hafta her şey normale dönmüş gibiydi. Willow döndüğünde birkaç gün hissettiğim o mesafe gitmiş ve Brody her zamanki kendini beğenmiş, etkileyici benliğine bürünmüştü. Hatta bir perşembe sabahı benimle birlikte Fit Factory’ye bile geldi. Onun evinde kalmıştık ve sadece birkaç sokak ötedeydi.

Oraya yürürken elimi tuttu. Sadece altı hafta öncesine kadar

eğlenceli bir geceden fazlasını istemeyen bir adama göre erkek arkadaş rolüne cuk diye oturmuştu.

“Pekâlâ bu yerde ne çeşit kızsalsal bir halt yapacağız?”

Yaptığım spor programını ona açıklamıştım. Ben cevap veremedim kaldırımda durdu. “Şu zumba saçmalığı değil, değil mi?”

“Hayır, zumba günü değil. Ayrıca zumba saçmalık falan değil. Cidden sıkı çalışma. Oradan sıırıslıklam ayrılıyorum, yani bu iyi bir spor olduğu anlamına gelir.”

Yürümeye devam etti. “Bu sabah da sıırıslıklamdın ve seni duvara dayayıp bütün işi yapanın ben olduğum göz önüne alırsa o kadar da iyi bir egzersiz yaptığını sanmıyorum.”

“Domuzun tekisin, biliyor musun?”

Brody elimi bıraktı ve sokağın ortasında kıcıımı avuçladı. “Bu senin hakkında ne söylüyor peki? Bir domuz için yanıp tutuşuyorsun.”

Gözlerimi devirdim. Fakat çok haklıydı. *Yanıp tutuşuyordum.*

Spor salonuma bir sokak kala Brody caddenin karşısını işaret etti. “Marlene şurada yaşıyor. Broadhollow Manor.”

Daha önce binarın yanından geçmişim. Dışarıdan bakınca gösterişli bir apartmana benziyordu, *bakımevi* denildiğinde akla gelen korkunç görüntüyü hiç karşılamıyordu. “Orası bir bakımevinden ziyade lüks dairelere benziyor.”

“Güzel bir yer. Temiz tutuyorlar ve herkese iyi bakılıyor. Burayı bulmadan önce gidip gördüğüm çöplüklerden bazılarını görmem gerekirdi. Eyaletin parasını ödediği yerler sığınma evlerinden biraz iyi. Son birkaç yılda harcadığım paradan daha azına lüks bir daire satın alabilirdim. Ama buna değer. Onun duvarında bir delik olduğunu bilerek uyuyamazdım, hele de ödeyebilecek bir birikimim varken.”

Bu sabah beni yatak odası duvarına dayayarak yaşattığı leziz orgazmın ardından benim için çırılçıplak kahvaltı hazırlamış olmasına rağmen bu söylediği şey ona daha da âşık olmama sebep oldu. *Benim domuzum.*

Spor salonuna vardığımızda önce benim girmem için kapıyı

açık tuttu. Geçmeden önce durup parmaklarımın üzerinde yükseldim ve onu yanağından öptüm.

"Bu ne içindi?"

"Sen olduğun için."

Arkamdan girdi ve kıçıma bir şaplak attıktan sonra kulağıma fısıldadı. "Kızım edepsiz domuzları seviyor."

Ben giriş yaparken resepsiyon masasındaki kadın cep telefonu ile konuşuyordu. Telefonunu kapadığında ona misafir geçişini sordum. Başını telefonundan kaldırıp bakma zahmetine bile girmedim.

"Üyeliğim birkaç misafir getirme hakkı tanıyor. Bugün yanımda kart yok. Sorun olmayacağını umuyordum, henüz hiçbirini kullanmadığımı kontrol edebilirsiniz."

Dikkatini telefonundan *işinin bir parçası* olan bilgisayara çevirmek zorunda kaldığı için sinirle ofladı. "İsim?"

"Delilah Maddox."

Tırnakları tuşlarda tıkırdadı. "Misafirin adı?"

"Şey. Brody."

Tıkırtısı durdu. "Soyad?"

"Easton."

İşte bu dikkatini çekmişti. Başını hızla kaldırdı. "Siz..."

"Delilah'nun misafiriyim." Brody onun bıraktığı boşluğu doldurdu.

"Aman Tanrım. Gerçekten Brody Easton'sınız. Sizi *seviyorum!* Büyük bir Steel hayranıyım."

"Teşekkürler."

Dirseklerini masanın üzerine koyup elleriyle gülümseyen yüzünü avuçladı. Kadında ışık hızından ziyade sürtük hızı vardı, sürtüklükten büyülenmişliğe geçişi çok hızlı olmuştu.

"Sizi bizim küçük spor salonumuza getiren şey ne?"

Brody düz bir şekilde, "Egzersiz," diye cevap verdi.

Kız sanki az önce Brody duyduğu en komik şeyi söylemiş gibi kıkırdadı. "Bu ders sizin gibi birisi için egzersiz olmaz."

Cevabım ters oldu çünkü... şey... yaptığım egzersize ve ça-

lıştığı yere hakaret eden bir sürtüktü... ayrıca erkek arkadaşına yiyecek gibi bakmakla meşguldü. "Sorun değil. Bu sabah evde egzersiz yaptın zaten. Duvar hareketleri."

Kız başını salladı. "İlginç. Hiç denemedim. Belki daha sonra bana nasıl yapıldığını gösterebilirsiniz?"

Yüzüne sahte bir gülümseme oturttum. "Hiç sanmıyorum. Ama şu misafir geçiş kartlarından alabilir miyiz?"

"Ah. Tamam. Tabii. Sorun yok." Masanın arkasındaki girişi işaret etti. "Doğruca girin. Bu benden olsun. Onun geçiş kartına ihtiyacı yok."

Oraya vardığımızda sınıf neredeyse doluydu o yüzden arkada bir yere geçip spor çantalarımızı yanımıza koyarak kendimize yer tuttuk.

"Kıskanınca çok sevimli oluyorsun."

"Kıskanmadım."

Tek kaşını kaldırıp pis pis gülümsedi. "Kıskandın."

"Ben kıskanan biri değilim."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Çok sallıyorsun."

"Sallamıyorum."

"Söylediklerini lafta bırakmayıp uygulamaya geçirmek ister misin?"

"Beni kıskandırabileceğine bahse girmek ister misin?"

"Evet."

Elimi uzattım. "Tamam o zaman anlaştık. Kaybeden diğerine masaj yapar."

Brody elimi sıkarken göz kırptı. "Tamam. Fakat masaj yaptığın yer sırtım olmayacak."

"Her neyse. Ama bu yarışma iki taraflı olacak."

Brody etrafına bakındı. Neredeyse çoğunluğu kadındı. "Buradaki kadınlardan bazılarıyla mı flört edeceksin? Bunun kazanacağım en iyi yarışma olacağından eminim ve daha oynamaya bile başlamadık."

Ön masadaki sürtük içeri girdi. "Alex beş dakika gecikecek. Neden ısınmaya başlamıyorsunuz? Sınıfı esnetmeme yardım etmek için gönüllü olmak isteyen var mı?"

Brody'nin eli kimya dersindeki bir ineğinkinden bile hızlı havaya kalktı. Sürtük bundan memnun göründü.

"Bay Easton. Ne hoş. Hanımlar bugün sınıfımızda Super Bowl MVP'si Brody Easton'ın ta kendisi bulunuyor! Ve buraya gelip bize nasıl yapıldığını gösterecek." Sınıfın arkasındayken bizi kimse fark etmemişti ama bu ânında değişti. Kadınlar dönüp ağızları açık bir hâlde bakakaldılar. Brody sinsî bir keyifle sınıfın önüne doğru yöneldi.

Ne kadar kendini beğenmiş bir şovmen olabildiğini tamamen unutmuştum. Eğitmenin yanında durup gerinme hareketlerini yaparken soyunma odasında onunla ilk tanıştığım zamanın izlerini gördüm. Bir ara bana gülümsedi, sonra tişörtünü çekip başından çıkardı. Spor şortu ince belinde her kas oyuntusunu tamamen sergileyerek düşük duruyordu. Özellikle *de şu V*. Kısa süre önce, üzerinde dilimi gezdirdiğimde ikimizin de fazlasıyla hoşuna gittiğini keşfettiğimiz yer.

Odada etrafıma bakındım. Salyası akan tek kişi kesinlikle ben değildim. Yemin ederim havaya karışan feromon kokusunu alabiliyordum. Asla kabul etmeyecektim ama bu kadınların Brody'ye bakma şeklinden hiç hoşlanmamıştım. Yine de... toy bir kıskançlık söz konusu değildi. Onlarla gerçekten ilgilenmediğini bildiğimi fark etmek içimi rahatlatmıştı. Bütün sınıf ona kilitlenmiş hâlde olabilirdi ama sınıfın önündeki adam bunu sadece benden bir tepki almaya çalıştığı için yapıyordu.

Birkaç dakikalık Brody şovunun ardından Alex içeri girdi. Genelde gittiğim yerlerdeki sınıflarda ders veriyordu o yüzden arkadaş gibiydik. Belki de bahsi kazanma konusunda özgüvenli olan erkek arkadaşımın hoşlanabileceğinden biraz daha fazla arkadaşça. Bahsimizi kazanmak için dersten sonra sadece birkaç cümlelerin yeteceğini bilerek içten içe sııttım. Kaslarının Brody'nin masajının altında rahatladığını şimdiden hissedebiliyordum.

Ders bittikten sonra kadınlar imza istemek için Brody'nin etrafını sardı. Brody beni kıskandırdığını sandığı için zevkten dört köşeydi ama bütün olanları gerçekten eğlendirici buluyordum ve kıskançlığın çirkin kafasını uzatmamasından ötürü kendimle son derece gurur duydum. Kalabalık azaldığında kapıya doğru yöneldik... ama ben eğitmenle konuşmak için durmadan olmazdı.

"Selam Alex."

"Pretzel. Bugün seni burada görmek güzel bir sürpriz oldu." Alex'in tipik flörtöz tavırları yoktu. Brody'ye bir bakış attı.

"Bu Brody Easton. Eski bir aile dostumuz."

Brody, Alex'in elini sıkarken gözlerini kısarak bana baktı. Bu küçük bilgi, yanımda duran adamın erkek arkadaşım olmadığını üstü kapalı bir şekilde belirtmem Alex'i rahatlatmaya yetti. "Seninle tanıştığımıza memnun oldum, Brody. İkiniz eskilerden tanışıyorsunuz demek?"

"Belli ki öyle."

"Söylesene, küçük Pretzel'imiz hep böyle acayip ateşli miydi?"

Hava ânında buz gibi oluverdi. Brody, Alex'e dik dik bakıyordu ama Alex direkt topa barut eklemeye geçtiği için fark edemeyecek kadar meşguldü.

"Yere bakan köpek pozisyonunun hâlâ biraz açılmaya ihtiyacı var. Neden birkaç dakika daha kalmıyorsun, esnemene yardım ederim."

"Bu kulağa güzel geliyor." Brody'ye doğru döndüm ve kokusunu aldığım yangına körükle gittim. "Neden sen soyunma odasına gitmiyorsun? Böylece Alex de pozisyonuma yardım edebilir. Seninle kapının önünde buluşurum."

Brody çok uğraştı ama Alex'in edepsiz zarflamaları dayanılmaz kadar fazlaydı.

"Sikerim böyle işi." Elini sahiplenici bir şekilde belime doldı. "Sen kazandın. Hadi buradan defolup gidelim."

Brody beni hızla soyunma odasına doğru sürüklerken Alex'in kafası karışmış görünüyordu. "Çok sevimliydi," diye hurladı Brody.

“Ben de öyle düşündüm.”

Spor salonundan ayrılırken Brody’ye galibiyetimle ilgili takılıp durdum. “Zorlu bir rakip olacağını düşünürdüm. Belli ki öyle değilmişsin.”

“Sana zorlanacağın bir şey vereceğim...” Elimi tuttu.

“Senin kıskanç bir tip olacağını düşünmezdim.”

“Ben de öyle,” diye söylendi.

“Hemen duş alıp kanala gitmem lazım. Birkaç saat sonrasına planlama toplantımız var. Bu hafta sonu oynanacak maçtan önce birkaç Eagle oyuncusuyla son dakika röportajı ekliyorlar.”

“Düşmanla bir buluşma. Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? Önce Yogi Kış, şimdi de rakiple vakit geçirmen. Sanırım bu akşam biraz fazla ilgiye ihtiyacım olacak. Kendimi ihmal edilmiş hissediyorum.”

“Ah, öyle mi hissediyorsun?”

“Aynen öyle. Bence bana ne kadar özel olduğumu göstermene ihtiyacım var.”

“Peki bu tam olarak neleri gerektirecek?”

“Bir şeyler düşüneceğim. Düşünürken de toplantının ortasında sana detayları mesaj attığımdan emin olacağım.” Adamın ahlaksız dili mesajda bile iyiydi.

Köşeyi döndük, Marlene’in yaşadığı caddeden aşağı iniyorduk. Brody bana haftasının kalanıyla ilgili programını anlatıyordu ki birdenbire sessizleşti. Fark etmem birkaç saniye sürdü. “Brody?”

Caddenin karşısına bakıyordu.

“Her şey yolunda mı?”

New York’un sokakları dolup taşıyordu. Başta hiçbir şey fark etmedim. Sonra onu gördüm. Bir kadın, Marlene’in binasının önünde durmuş doğrucu bize bakıyordu. İnsanlar gelip geçti ama o orada öylece durup bize odaklanmış hâlde kaldı.

Kesinlikle muhteşemdi. Model zayıflığında bir inceliği, sapsarı uzun saçları ve işlek caddenin karşısından bile fark edebildiğim kocaman gözleri vardı. Yüreğim sızladı. Cevabı biliyordum

ama yine de sordum. "Caddenin karşısındaki kadını tanıyor musun?"

Brody yüzünü doğruca karşıya çevirip yürümeye devam etti. "Evet. O Willow."

Ve işte öylece, önceden hissettiğim özgüven –o güç hissi– korku ve savunmasızlık hissine dönüştü. Ayrıca evet, hatta biraz da kıskançlığa.

23

Willow

"O güzel yüz asla somurtmamalı." Büyükannem hafızasını kaybediyor ve bir bakımevinde yaşıyor olabilirdi, aynı zamanda kalan tek akrabasına düşküncü ancak işte yine de beni neşelendirmeye çalışıyordu.

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Üzgünüm."

"Brody'yle kavga mı ettiniz?"

Brody'nin büyükanneme son birkaç yılın özetini geçmediği belliydi. Nedenini ya da bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama onu bozmadım. "Hayır. Aramız iyi." Büyükannemin elini tutup sıktım.

"Güzel. O çocuk evlenilecek erkek. Artık onlardan fazla yapmıyorlar. Bazı yönlerden bana Carl'ımı hatırlatıyor."

"Gerçekten mi?" Büyükannem ilk defa büyükbabamdan bahsediyordu. Öldüğünü hatırlayıp hatırlamadığından emin değildim. Hafızası çok gelişigüzel ve seçiciydi.

"Evet. Oğlan sadık. Bir defa sana âşık oldu ve asla bırakmadı. Aynı Carl'ımın benim için yaptığı gibi."

Bir konuda haklıydı. Brody sadıktı. Belki de bütün hayatım boyunca karşılaştığım en sadık insandı. Fakat en sadık insanın bile bir kırılma noktası vardı. Bugün onu sokakta görmek bana bunu hatırlatmıştı. Bunca yıl boyunca oturup beni beklemesini beklemiyordum. Ona yaptığım o kadar şeyden sonra değil. Fakat yine de bugün gördüğüm şeyi görmek çok zor olmuştu. *Mutlu* görünüyordu. Dışarıda bir kadının elini tutuyordu. Onun için mutlu olmalıydım. Ancak *yapmam gereken ve gerçekten yaptığım* şey hiç aynı olmamıştı.

Büyükannemle iki saat daha geçirdim. Yanında olmamdan keyif alıyordu ve dürüst olmam gerekirse ben de onunla olmayı seviyordum. O benim kökümdü, kontrolden çıkacağıma ayaklarımı yere sağlam basmama sebep oluyordu.

Fiyatını Bil bittikten sonra kadınlar tuvaletine uğrayıp toparlandım, doğruca işe gitmem gerektiğini yoksa geç kalacağımı biliyordum. Saçımı atkuyruğu yaptım ve biraz rimel, biraz da parlatıcı sürdüm. Büyükannemle vedalaşmak için odasına girdiğimde yanındaki koltukta bir adam oturuyordu. Adam tanıdık görünüyordu ama önce nedenini konduramadım. "Merhaba."

Adam kalkıp başıyla selam verdi. "Sadece Marlene'e günlük ziyaretimi yapıyordum. Misafiri olduğunu fark etmemiştim."

Ceketim başka bir koltuğun üzerindeydi, onu alıp giymeye koyuldum. "Kalın. Lütfen. Ben de gitmek üzereydim. Zaten işe gitmem lazım." Gülümsedim. "Ben Willow. Marlene'in torunuyum."

"Marlene'in torunu olduğunu bilmiyordum. Seninle tanışmak güzel, Willow. Ben Grouper. Büyükannen haftada birkaç gün damada kışımı tekmelemekten hoşlanıyor."

"Ah. Tam bir oyun delisidir. Masum görünür ama tilkinin tekidir."

Grouper, Marlene'e baktı ve başını iki yana salladı. "Aynı Brody gibi konuşuyorsun."

"Brody'yi tanıyor musunuz?"

"Elbette. Her hafta aksatmadan buraya gelir. İyi bir adam. Ama ona böyle dediğimi söyleme sakın." Göz kırptı.

"Hiç kız arkadaşını da getiriyor mu?"

"Kız arkadaşı mı? Ah, muhabir kızı diyorsun. Hayır. Yalnız geliyor. Salı günleri. Genelde on civarında."

Büyükannemin yanına gidip ona sarıldım. Omuzları hatırladığımdan çok daha inceydi. Hayattan bile büyük büyükannem ufacık, hatta kırılgan görünüyordu. "İşe gitmem lazım yoksa geç kalacağım."

"Tamam, canım. Sonra Brody'yle gelecek misin?"

"Aslında var ya, geleceğim. Salı günü geleceğim. Sizinle tanışmak güzeldi, Bay Grouper."

"Hayır, bay falan yok. Sadece Grouper. Balık adı gibi."

"Ah. Tamam. Şey, tanıştığımıza memnun oldum, Grouper. Büyükannemi ziyaret ettiğin için de teşekkürler."

"Benim için zevk. Umalım ki bu pazar günü Steel kazansın da salı günü buraya güler yüzlü bir Brody gelsin."

Aklıma geleni söylememek için kendimi tutarak gülümse-dim. *Brody'nin kazansa bile salı günü mutlu olacağını sanmıyordum.*

Pazartesi günü tek izin günümdü. Restoran saatleri televizyon programlarına yetişemeyeceğim kadar yoğundu o yüzden çoğu şeyi uzun zaman önce kaydetmeyi kesmiştim. Nadiren kaydetmek için hatırladıklarım oluyordu, kaydettiğim şeyleri gerçekten izlememse bundan daha da nadirdi. Bugün haricinde. Steel'in Eagle'a karşı oynadığı maçın son iki dakikasını koltuğun kenarında oturarak izledim, Brody ve hücum hattı sahada koşuyordu. Altı down yapmışlardı ve dördüncüsünde otuz yard çizgisinde duruyorlardı.

Brody geriye doğru çekilip de top döne döne havada ilerlerken düşünmeden ayağımı yere vurmaya başladım. *Hadi Brody. Hadi.* Dönerek giden top, top tutucunun ellerine düşene kadar nefesimi tuttum. Gergin bekleyiş, Brody sahadayken onun ka-

zanması için duyduğum endişe, bana yıllar önce lisedeyken eski metal tribünde oturduğum zamanları hatırlattı. En yakın arkadaşım Anna bacağımı tutup durdururdu. *Ayağınla davul çalmayı bırak, bütün tribünü sallıyorsun.* Tanrım, o günler gerçekten de bir ömür öncesindeydi.

Maçtan sonra kapkek yapmaya karar verdim. Eskiden hamur işi yapmayı severdim, gerçi pişirebileceğim biri olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Dairem ufaktı, çoğu dolaptan daha küçük bir mutfagım ve berbat bir fırınım vardı o yüzden bir şeyler pişirmek taşındığımdan beri yapmayı düşündüğüm bir şey değildi. Fakat bugün büyükannem ve Brody'nin en sevdiğini yaptım. Lisedeyken Brody ne zaman bir maç kazansa yaptığım, krem peyniri kremalı, kırmızı kadife kapkekten.

Dr. Kaplan'la öğle randevumuza giderken elimde iki kapkekle karşı komşumun kapısını çaldım. Üçlü kilidin açılma tıkırtılarını dinleyerek beklerken apartmanın loş, üçüncü katına baktım. Bu yer gerçekten berbattı ve yıllar içinde bulunduğum yerler düşünülünce bu ne demek istediğimi açıklıyordu. Fakat New York pahalı bir şehirdi ve şu anda karşılayabileceğim tek yer burasıydı.

En sonunda kapı biraz olsun aralandı, üstteki ince zincirli kilit hâlâ takılıydı. Küçük kızla göz seviyesine gelmek için eğildim. "Selam Abby. Kapkek yaptım. Belki annenle sen de biraz istersiniz diye düşündüm."

Kocaman gözlerle başını hızlı bir şekilde onaylarcasına salladı. Kapı kapandı ve sonra zincirsiz olarak geri açıldı. Abby tabağa uzandı. *Lanet olsun. O bakışı tanıyordum.*

"Annen evde mi?" Zavallı ufaklık açıktan kıvranıyordu. Üstündeki kremayı yalamakla ya da ısırp tadına bakmakla uğraşmadan tek lokmada kapkekin yarısını ağzına tıktı.

Abby çiğnerken başıyla onayladı. Muhtemelen beş ya da altı yaşlarındaydı ama yaşından daha küçük görünüyordu. Onu ve annesini geçen aylarda tanımaya başlamıştım. Annesi benim gibi düzelme evresindeydi. Fakat bu hafta sonu bunun değişmiş ola-

bileceğine dair içimde kötü bir his vardı. Buradan çıktığını gördüğüm iki adam geminin battığının göstergesiydi ve annesi de onlarla birlikte dibi boylamış olabilirdi.

Abby'yi fazla sorgulayarak korkutmak istemedim. "Annen nerede? Diğerini de ona verebilir miyim?"

"Uyuyor."

Saat öğleden sonra dördtü. "Evde başka kimse var mı?"

Abby başını iki yana salladı.

"Bir saniyeliğine içeri gelebilir miyim, Abby?"

Başıyla onayladı.

Bu tatlı küçük şey başka kimlerin girmesine izin verirdi?

Evlerine girdim ve Lena'yı yatakta uzanırken buldum. Nefes alıp almadığını kontrol ettim. Boş odaya birkaç boş bira kutusu dağılmıştı fakat en azından uyuşturucu kullanıldığına dair bir iz yoktu.

"Lena?"

İnleyip arkasını döndü.

Mutfığa döndüğümde Abby'nin çoktan öbür kapkekin yarısını yemiş olduğunu gördüm. Merakımdan buzdolabını açtım. *Kahretsin.* Benimkinden bile boştu. *Çok daha boş.* Tarihi geçmiş süt kutusu, biraz ketçap, bir kavanoz turşu –ama onun da sadece suyu kalmıştı– ve içinde küflü bir şeyler olan bir tupper. Mutfak dolaplarının da buzdolabından arta kalır yanı yoktu.

"Hemen geri döneceğim, tamam mı? Kapıyı kilitle... benim çalmamı bekle."

Abby ağzı dolu hâlde konuştu. "Tamam."

Benim evimin de gurme yemekleriyle dolup taşıdığı söylene-
mezdi ama en azından Abby'nin karnının doyduğundan emin
olabilirdim. Çabucak fıstık ezmeli ve reçelli bir sandviç yaptım
ve buzdolabımdan da yarım karton sütü alıp onların evine geri
döndüm.

"Daha önce hiç fıstık ezmesi denedin mi?" Onun ya da anne-
sinin ihtiyacı olan son şey Abby'nin alerjisi olan bir şey yemesi
olurdu.

"Bazen öğle yemeğinde okula götürürdüm. Ama Danny Mendez'den farklı masaya oturmam gerekiyor. Alerjisi var."

Bu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Bir bardak süt doldurdum ve yemesini izledikten sonra çıktım.

Fakat Dr. Kaplan'ın ofisine vardığımda saat beşe geliyordu. Saatine baktı. "Bugün geciktin."

Her zamanki yerime yığıldım. "Üzgünüm. Bir şeyle ilgilenmem gerekti."

Bir not defteri çıkardı, masasının arkasından karşımdaki koltuğuna geçti. Not defterini kucağına bırakıp tüm dikkatini bana çevirmeden önce defterde yeni bir sayfa açıp tarihi not aldı.

"Pekâlâ, neyle ilgilenmen gerekti?"

"Tekrar kullanmaya başlamadım, eğer sorduğun şey buysa."

"Kullandığını söylemedim."

"Hayır. Fakat ses tonundan hissettim."

"Sadece basit bir soruydu, Willow. Hadi bugüne kötü bir başlangıç yapmayalım."

Belki de ima etmediği bir şeyin çıkarımında bulunmuştum. "Komşuma sandviç yapmam gerekti."

"Ah? Hasta mı?"

"Hayır. Beş yaşında. Annesi uyuyordu ve kapkek vermek için uğradığımda kızın çok aç olduğunu fark ettim."

"Annesi gün ortasında mı uyuyordu?"

"Evet. Ben de aynı şeyi düşündüm. Abby'nin iyiliği için yalındığımı umuyorum. Annesi dört aydır temizdi."

Dr. Kaplan başını salladı ve defterine bir şeyler yazdı.

"Ne yazıyor olabilirsiniz ki? Çocuğun birine fıstık ezmeli ve reçelli bir sandviç yaptığımı mı?"

"Aslında seninle aynı ev şartlarında büyüyen küçük bir kızla arkadaş olduğunu not aldım."

"Ah." *O şekilde düşünmemiştim hiç.*

"Pekâlâ... haftan nasıldı? Marlene'i ziyaret ettin mi?"

"Ettim."

"Nasıl gitti?"

"İyiymi. Hastalığı hayatını çeşitli noktalardan anlamamı sağlıyor. Ne kadar zamandır yanında olmadığımı ya da ona yaptığım korkunç şeyleri hatırlamıyor gibi."

Tekrar başını salladı. "İşin?"

"İyi gidiyor. Ayaklarım beni öldürüyor ama parası güzel. En sonunda daha iyi bir mahalleye taşınmama yetecek kadar para biriktirmeyi umuyorum. Büyükanne yakın olmak isterdim. Onun yanına gitmem iyi bir günde bile kırk beş dakika sürüyor."

"Dışarı çıkıp sosyalleşiyor musun?"

"Hayır. Fakat geçen gün takım elbise giyen sevimli bir adam bana çıkma teklif etti."

"Restoranda. Birkaç hafta önce teklif eden adam mı?"

"Birkaç arkadaşıyla tekrar geldi."

"Onunla çıkmayı kabul ettin mi?"

"Hayır."

"Neden etmedin? Yakışıklı olduğunu düşündüğünü ve iyi bir adama benzediğini kendin söyledin."

"Henüz hazır değilim."

"Brody yüzünden mi?"

"Hâlâ başka bir adamı seviyorken birileriyle çıkmaya nasıl başlayabilirim?"

"İnsanlar bunu hep yapar. Yoluna devam etmelisin, Willow."

"Biliyorum. Sadece henüz hazır değilim."

"Ne zaman hazır olacaksın?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Yarın onu göreceğim ama."

"Görecek misin?" Dr. Kaplan'ın sesi şaşkındı.

"Heyecanlanmayın. Henüz bunu bilmiyor."

Alnı kınıştı.

"Salı günleri Marlene'i ziyaret ediyor. Onu görmemek için o gün gitmekten kaçınıyordum."

"Ama şimdi gidiyorsun?"

"Evet."

"Ne değişti?"

"Emin değilim." Bu bir yalandı. Dr. Kaplan zaten bütün geç-

mişimi biliyordu fakat hâlâ ne kadar bencil olmaya devam ettiğimi itiraf etmeye utanıyordum. Brody'yi kız arkadaşıyla görmek bir şeyleri *değiştirmişti*. Bizim için hiç umut kalmadığını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Yoksa yoluma asla devam edemeyecektim.

24

Brody

"Somon." Başım la selam verdim. Grouper ana lobide silmekte olduğu yerin etrafına sarı dikkat konilerini koymuştu. İki tanesini kapıp koridordan aşağı doğru koşturdum ve onları birer metre arayla bıraktım. "Gol pasını yakalayamazsan top en sevdiğim hemşire Shannon'a gider." Başını iki yana sallayarak gülümseyen Shannon'a göz kırptım. "Shannon her pazar günü üstünde küçük futbolcular olan kepiri takıyor. Bu pazar günü de taktın mı, Shannon?"

Güldü. "Tabii ki taktım. Hem de ona uyumlu, sallanan futbol toplu küpelerim de vardı."

"Şunu duydu mu? Sana bu topu kazanma şansı bile vermemeliyim, yaşlı herif. Senin futbol toplu küpelerin var mı?"

"Fırlat şu topu kahrolası." Grouper paspasını bıraktı ve konilere doğru koştu.

Bir saniye için, kaçırırsın diye topu başının üzerinden atmayı düşündüm ama sonra muhtemelen pazar gününü benim çirkin kıçım için tezahürat ederken Marlene'le dama oynayarak geçir-

diğini hatırladım. O yüzden de topu kolayca yakalayacağı şekilde attım.

“Bende hâlâ iş var.” Geri dönerken zafer edasıyla yumruğunu havada salladı.

“Evet, hem de ne iş var. Hemoroit, eklem iltihabı...”

“Hatırlatma bile. Onlar da var. Senin de günün gelecek. O güzel çocuk yüzünün yaşlılık lekeleriyle kaplandığını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Kıkırdadım. “Marlene odasında mı yoksa dinlenme odasında mı?”

“Sanırım kendi süitinde. Güzel torunu bu sabah yine ona eşlik ediyor. O konuda hakemlik yapmam gerekmeyecek, değil mi?”

Pazar günü galibiyet bizi birinciliğe çıkarmış ve pazartesi gecesini Delilah’ın içinde kutlayarak geçirmişken hiçbir şeyin ruh hâlimi mahvedemeyeceğini sanmıştım. Yanılmadıysam beni siksindir.

Arkamı dönüp gidesim geldi. Fakat bugün günlerden salıydı, yıllardır burada geçirdiğim gündü. *Onun*, büyükannesinin hayatta olup olmadığını bile umursamadığı yıllar. Artık hayatıma daha fazla karışmasına izin vermeyecektim.

En azından bu defa onu görmek için hazırdım. Ya da en azından hazır olduğumu *düşünüyordum*.

Kapı açıldığında Willow dönüp baktı ve kalbim atmaya kesti. Ondan öyle çok nefret ediyordum ki.

Ondan nefret ediyorum.

Hem de ölesiye.

Ama yine de kalbim tekrar atmaya başlayınca hızlanmasına engel olamadım.

“Merhaba.” Tereddütle gülümsedi ve o kocaman gözleri uzun kirpiklerinin altından baktı.

Senden nefret ediyorum.

Ayrıca hâlâ eskisi kadar güzel olmasından da nefret ediyordum.

Tek cevabım çenemi ondan tarafa doğru kaldırmak oldu ve Marlene'nin yanına gittim. "En sevdiğim hanımefendi bugün nasıl?" Alnunu öptüm.

"Brody. Tam zamanında geldin. Kâğıtla kalem kap."

Kaşlarımı çatıtm.

"Çarkifelek başlamak üzere," diye açıkladı Willow. "Hatırlar mısın eskiden üçümüz nasıl..."

O kocaman gözlerine doğrudan baktım. "Sevdiği programların ne zaman olduğunu biliyorum. Ve *biz* bunu yapmıyoruz."

Parlak yüzü dondu. Bu, kendimi daha iyi hissetmeme sebep olmalıydı ama onun yerine ârunda tam tersini hissettim.

Marlene, "Oynamak istemiyor musun?" diye sordu.

"Bunda dışarıda kalayım." Marlene düş kırıklığına uğramış göründü ama Pat Sajak ekrana çıktığı anda yüzü yeniden ışıktı. Keşke hepimizin her şeyi düzeltecek bir şeyi olsaydı, sadece birkaç dakikalığına olsa bile. Willow'a kaçamak bir bakış attım. Eskiden benim Pat Sajak'ım oydu.

İlk bulmaca ekranda belirince ikisi zamanda doğruca geriye gidiverdi. Eskiden üçümüz Marlene'in oturma odasındaki uzun, plastik kaplı kanepede otururduk. Yarışmacılardan önce kendi seçtiğimiz harfleri yazardık ve eğer bizim harflerimizi tahmin et-selerdi ne kadar kazanırlardı diye bakardık. Marlene'in bilmediği şey ise aslında Willow'la cinsel kazançlar için oynadığımızdı. Programın sonunda en çok kazanan kimse o gece için ne yapılacağına karar verirdi. Sırf ona ne yapmamı istediğini bana söylediğini duyabilmek için çoğu gece Willow'un kazanmasına izin verirdim.

Görüntüler zihnime doluyordu.

On altı yaşındaki Willow altımdan bana bakıyordu. Saatlerce öpüştüğümüz için dudakları şişti.

Senden nefret ediyorum.

Saçı darmadağınık hâlde kalkıp oturduktan sonra beyaz tişörtünü çıkarırdı. Altında sutyen olmazdı. Başparmağımla alt dudaklarını çekerdim, o da parmağımı gergin bir şekilde dişlerinin arasına alırdı hep.

Senden nefret ediyorum.

Sandalyemin aniden zeminde kayarak çıkardığı sesle Willow sıçradı. "Tuvalete gidiyorum," dedim sadece.

Marlene'le geçirdiğim zamandan feragat etmemek için bir süre daha kaldım, sessizce oturdum ve Willow'la gerçek bir konuşmaya girmekten kaçınmaya çalıştım. Öğle yemeği vakti gelince Marlene'e tekerlekli sandalyesine oturmasına yardım ettim ve yemek salonuna indirdim.

"Gitmem gerekiyor. Bu öğlen antrenmanım var."

"İkiniz çok çalışıyorsunuz." Marlene'in her zamanki masası onu bekliyordu. Rahat olduğundan emin olduktan sonra veda-laştım ve ceketimi almak için odasına geri döndüm.

Kapının aralanıp açıldığını duydum ama ceketimi giyerken arkamı dönüp bakmadım.

"Kapkek yaptım," dedi Willow yumuşak bir sesle. "Krem peynir kremalı, kırmızı kadife kekten."

Pencereden dışarı baktım. "Aç değilim."

Bana doğru iki adım atıp durdu. Pencereden yansımasını görebiliyordum. "Bazı günlerde gelmememi mi istersin?"

"Ne istiyorsan onu yap. Benim için bir şey ifade etmiyor."

Başını salladı. "Dünkü maçını izledim. Gol çizgisine geldiğinde hâlâ Kennedy Lisesi'nde dokuzuncu sınıftayken yaptığın o küçük sevinme gösterisiyle kutlama yapıyorsun."

Benim hakkımda çok şey bildiğini *düşünmesinden* nefret ettim.

Ondan nefret ettim.

Artık benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Kapıdan dışarı adım atmadan önce onun da bunu bildiğinden emin oldum. "O gece kutlamayı gol çizgisinde değil kız arkadaşımın içinde yaptım."

25

Delilah

Patronumun ofisine girmesine aldırmadığım tek zaman, içinde Indie'nin olduğu zamanlardı. Bunun sebebi çoğunlukla Bay CUM'ın onun etrafında bir şeyleri devirip durmasıydı. Bugün devrilen ise kapımın dışında duran çöp tenekesiydi.

Indie onun koridorun ucundan geldiğini görmüştü ve azgın kovboyların bulunduğu bir bilardo salonunda dikkat çekmeye çalışan bir bar kuşu gibi masamın üzerine eğilmişti. Zaten daracak olan eteği Indie kalçalarını davetkâr bir şekilde sallarken dikiş yerlerinden kopacak gibi görünüyordu.

"Seni görmek ne güzel, Charlie." Masama eğilmiş vaziyette kaldı ve onunla omzunun üzerinden bakarak konuştu. Kimse Charles Ulysses Macy'ye "Charlie" diyemezdi. Indie haricinde.

"Indie." Boğazını temizledi. "İyi görünüyorsun."

Indie sınıttı. "İyi olan açımdan bakıyorsun."

Adam cevap veremeden araya girdim. "Sizin için ne yapabilirim, Bay Macy?"

“Evet... Şey. Rövanş maçları için altmış saniyelik röportaj almanı istiyoruz.”

“Gerçekten mi?” Altmış saniyelik röportajlar istisnasız olarak, büyük isimli ve tanınmış yüzleri olan muhabirlere verilirdi.

“Kadın çekiciliğine ihtiyacımız var o yüzden bu çekimlerde iki muhabir kullanacağız, hepsinde biri kadın olacak.”

“Yani kısacası onu bedeni için kullanıyorsunuz?” Indie ayağa kalkıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Şey... hayır. Biz...”

“Rahatla, Chuck.” Tek elini adamın koluna koydu. “Sadece birazcık kıskandım. Benim bedenimi bir süredir kimse kullanmadı.”

Zavallı Charles, Indie’nin sebep olduğu gittikçe büyüyen çinkıntıyı düzeltmek zorunda kalmıştı. Domuz herifin imdadına yetiştim. “Bu fırsatı bana verdiğiniz için mutluyum.”

“Güzel. Pazar günkü maçtan sonra Michael’la birlikte gideceksin. Pazartesi günü Miami’de Mara’yla görüşme yap.”

“Michael mı?”

“Langley. Çekimlerini onunla birlikte yapacaksın.”

Bay CUM’ı ofisimden çıkarmam on dakikamı aldı. En sonunda gittiğinde Indie’yi azarladım. “Neden bunu yapmakta ısrar edip duruyorsun?”

Kalemimi havaya atıp yakaladı. “Onu sertleştirdiğimde kendime iki puan veriyorum. Oynadığım küçük bir oyun.”

“İğrenç.”

“Biliyorum. Sence erkekler tuvaletinde otuz bir çekiyor mudur? Eğer tuvaletten çıktığında pantolonunun önünde damlattığı için ıslaklık varsa beş puan alıyorum.”

“Ciddiyim ondan bile daha mide bulandırıcı olabilirsin.”

“Hak ediyor. İnsanlara et gibi davrandığı için o da öyle davranılmayı hak ediyor.”

“Ama onun hoşuna gidiyor.”

“Ben onunla oynarken hoşuna gidiyor, kendisiyle oynamak zorunda kaldığında değil.”

Durmadan havaya attığı kalemi yakaladım. “Şimdi fazladan

bir gün daha evden uzak olacağım. Sadece bir canlı yayın için kıyafete ihtiyacım olur diye düşünmüştüm. Kapanmadan önce kuru temizlemeye gitmem lazım. Yani bu akşam yogaya gide-meyeceğim.”

“Yoga yok mu?” Somurttu.

Günü bitirerek masamı toplamaya başladım. “Hayır. Bu akşam sadece Brody’yle egzersiz yapmak zorunda kalacağım,” diye takıldım.

“Ne zor hayat. Bu akşam muhteşem oyun kurucu sevgilinle yatacaksın, sonra da Michael Langley’yle romantik bir gece kaçmağına doğru yola çıkacaksın.”

“Romantik falan olmayacak.”

“O adamın sana bakışına bakılırsa, tahminimce bu o denemediği için olmayacak.”

Brody ile bu akşam otelinde yemek planlarımız vardı. Ona gece-keceğimi söyleyen bir mesaj attım ama yarınki yolculuk için yapmam gereken işleri bitirdiğimde planladığımdan bile daha geç kalmıştım. Regency’ye vardığımda Brody, Silver Ivy’nin içindeki barda oturuyordu. Kirpiklerini kırıştırtıp duran garson Siselee üzerinde üniformasıyla masada onun karşısında oturuyordu.

“Selam.” İkisi de benim yaklaştığımı fark etmemiştii.

Brody sesimi duyunca benden tarafa doğru döndü, dönerken de masanın üzerindeki bardağı devirdi. Bardak yere düşüp parçalara ayrıldı. Bardaki bütün gözler bizden tarafa döndü. “İşte burada!” dedi gürültülü bir sesle. Ulaşabileceği bir yere yaklaştığım anda tek kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Bir komi gelip çabucak yeri temizlemeye başladı.

“Adamımız içkiyi birazcık fazla kaçırdı,” dedi Siselee.

Adamımız?

“Kötü bir gün geçirmiş,” diye sürdürdü konuşmayı. Tepeden bakan ses tonu kulak tırmalayıcıydı ve ona haddini bildirmemek için kendimi zor tuttum. Onun yerine Brody’yle konuştum.

"Selam. Sen iyi misin?" Kesinlikle sarhoştı. Gözlerini daha büyük açma çabasıyla başını geriye yatırmıştı. Sanki başını geriye yatırmak gözkapaklarının açılmasına yardım edebilirmiş gibi.

Gülümsedi ve bana doğru sokuldu, başını doğruca göğsüme sokmuştu elbette. "Harikayım. Artık sen buradasın ya."

"Bir şey yedin mi?"

"Yok. Seni bekliyordum."

"Üzgünüm. Bu kadar geç kalacağımı düşünmemiştim."

"Sorun değil. Siselee bana eşlik etti."

Bahse varım etmiştir.

Komi dağınıklığı temizlediğinde Siselee berrak bir sıvıyla dolu bir bardakla geldi.

"Umarım o sudur."

"İçkisini tazeledim."

"İhtiyacı olduğunu sanmıyorum."

"Elbette var," dedi Brody.

Siselee bana üstünlük taslayan bir "ben sana demiştim" bakışları attı. "Bugün salı."

"Bunun fazlasıyla farkındayım."

"Kendine birkaç içki içme izni verdiği tek gün."

"Evet. Fakat görünüşe göre durum birkaç içkiyi geçmiş ve kafayı bulmuş."

"Kötü bir gün geçirmiş."

"Aslında biliyor musun, sanırım biz yemeğimizi barda değil restoranda yiyeceğiz."

Brody'yi hostes masasına doğru götürürken sarhoşluğu daha da bariz bir hâl aldı. Kolu omuzlarımdan sallanıyordu ve üzerime de biraz abanıyordu. "Restoranı es geçip odaya yemek söylesek nasıl olur?"

"Odaya yemek söylemeyi es geçip onun yerine ben seni yemem nasıl olur?"

"Bakıyorum da sarhoşken bile sapıksın." Kıs kıs güldüm.

Brody'nin odasına çıkınca iki kişilik hafif bir yemek söyle-

dim. Gerçi yemek geldiğinde Brody'nin uyanık olacağından hiç emin değildim.

Gömleğinin düğmeleriyle uğraşıyordu o yüzden o yatağa otururken soyunmasına yardım ettim.

"Hazır oradayken..." Ayakkabılarının bağcıklarını çözmek için dizlerimin üstüne çökünce pis pis güldü.

"Sarurım onun için bile biraz fazla sarhoşsun." İkinci ayakkabısını da çıkarıp ellerimi dizlerine koydum.

Brody elimi dizinden bacaklarının arasına doğru çekip parmaklarımı sertliğinin etrafına sardı. "Ayakkabılarımın bağcıklarını çözerken gömleğinin içini görebiliyordum. Ayakkabılarımı çıkaramayacak kadar sarhoş değilim. Sadece manzara hoşuma gitti."

Kahkaha attım. "Neden yemek gelmeden önce duş almıyorsun? Biraz daha ayılırsın belki."

"Sen de benimle duş alacak mısın?"

"Bu kez değil."

"Tamam. Ama oradayken otuz bir çekmem. Onu çıktığında senin için saklıyorum."

"Daha azını beklemezdim zaten."

Brody banyodaki işini bitirmeden hemen önce yemek geldi. Onunla ilk tanıştığım zamanki gibi belinde bir havluyla dışarı çıktı.

İki ay önce Brody Easton'ın tüm o kendini beğenmiş kibrinin özgüvensizlikleri için bir kamuflaj olduğunu asla tahmin edemezdim. İkimizin çok da farklı olmadığı ortaya çıkmıştı. Drew öldüğünden beri geçen yedi yıl içinde herkes bana gerçek ilişkilerden kaçtığını çünkü yeniden incinmekten korktuğumu söyleyip durmuştu. Bunu görememiştim... ta ki kendi hareketlerimin Brody tarafından bana yansıtıldığını görene kadar. Farklı yöntemlerimiz olabilirdi ama aynı şeyi yapıyorduk, tekrar kaybetmekten kalplerimizi koruyorduk. Kimsenin girmesine izin vermezsen incinemezdin de.

Yemek odasının masasına yemekleri koydum. "Sadece beni beklemekten mi sıkıldın? Yoksa gerçekten kötü bir gün mü geçirdin?"

"Belki ikisinden de biraz." Elleriyle yüzünü ovalayıp masaya oturdu.

"Bugün antrenman kötü mü gitti?"

"Çok kötü değildi." Yemeğinin üzerindeki gümüş kapağı kaldırdı ve ona sipariş ettiğim sezar salatasına baktı. "Etkisini şimdiden hissettiğim akşamdan kalmışlığımla yarın berbat olacak ama."

"Genelde bir ya da iki taneden fazla içmezdin. Her şey yolunda mı?"

Brody ensesini ovaladı. "Bu sabah Marlene'i ziyarete gittiğimde bir misafiri vardı."

Birden iştahım kaçtı. "Öyle mi?"

"Willow. Sanırım hayatlarımıza öylece geri dönebileceğini ve her şeyin yolunda olacağını düşünüyor."

Hayatlarımıza geri dönebileceğini ifadesindeki bir şey kendimi daha huzursuz hissetmeme sebep oldu. "İkiniz kavga mı ettiniz?"

"Hayır."

Başımı salladım. Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yemek yedik.

"Sadece bir sürü kötü hatıra."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum, o yüzden vermedim. Aramızdaki hava yoğundu ve yemek esnasında diğer konuların etrafında dans edip dururken yutkunmak çok zordu.

Yemekten sonra büyük banyoda kapı açık dişlerimi fırçalarken Brody yatakta uzanıyordu. "Pazar akşamı seninle dönmeyeceğim. Kanal maçıdan sonra beni Miami'ye gönderiyor."

"Öyle mi? Kiminle röportaj yapmaya gidiyorsun?"

"Payton Mara."

Dişlerimi fırçalamayı bitirip yüzümü yıkarken taktığım saç bandını çıkardım, banyonun ışığını söndürmek üzereydim ki

kapının arkasında Brody'nin formalarından birinin asılı olduğunu fark ettim. Antrenman formasıydı ama arkasında adı vardı. Karanlıktayken parmaklarımı her harfin üzerinden geçirdim. *E-a-s-t-o-n*. Ona kesinlikle âşık oluyordum. Şu noktada bunu durdurmanın bir yolu yoktu. Sadece kalbim ona doğru yuvarlanmayı bıraktığında Brody'nin beni yakalamak için orada olacağını ummam gerekiyordu.

Bu akşam aklının nerede olduğunu bildiğim için iki seçeneğim vardı. Yatağa girip ona sokulabilir ve uykuya dalarken onu düşünüp düşünmediğini merak edebilirdim. Ya da... kötü anılarını kovalayıp benden başka hiçbir şeyi düşünemeyecek hâle getirebilirdim.

Eğer ben bu aşka düşseksem en azından kendimi aşağı özgürce bırakıp yolculuğun keyfini çıkarabilirdim.

Tişörtüm ve eşofmanımla birlikte külotumu da çıkarıp antrenman formasını üzerime geçirdim. Popomun altına kadar inip beni yarı çıplak bıraktı. *Mükemmel*.

Brody boş boş televizyona bakıyordu o yüzden televizyonun altındaki şifonyere gidip katlı kıyafetlerimi *belden eğilerek bütün çıplak kıcımlı gözler önüne serecek şekilde* oraya koydum.

"Siktir, bayıldım. Adımın arkanda olması ve o kusursuz, yuvarlak kıcın."

Arkamı dönüp safça başımı eğdim. "Uykun var sanıyordum?"

"Sen öyle görünürken uykuya dalmak için ölmüş olmam lazım." Sesi kısıldı. "Arkanı dönsene."

"Sadece kendi adına bakmak istiyorsun," diyerek ona takıldım ama yine de döndüm. O kalkarken yatak gıcırdadı.

"Eğer yapabilseydim adımı o kıça damgalardım."

Sözleri kabaydı ama taşıdığı düşünce biraz erimeme sebep olmuştu.

Bana doğru yürürken adımları yerde yankılandı. Aşağı eğilip kulağıma doğru konuştuğunda sıcak nefesi enseme gıcıkladı. "Eğil. Seni kullanmak istiyorum." Omuzlarımı ovaladı. "Biraz

sarhoşum ve bir müddet diğer şeylerin var olduğunu unutmak istiyorum. Benim serin içinde olmam dışında. Oradayken her şey doğru hissettiriyor. Bu senin için sorun olur mu, bebeğim?"

Yutkundum ve başımı salladım. Bu tam olarak istediğim şeydi. İkimizin dışında hiçbir şey için yer kalmaması. *En azından bu geceliğine.*

26

Willow

Pazar öğleden sonra maçı kapattıktan hemen sonra kapım öyle hafifçe tıklatıldı ki ikinci defa çalınana kadar emin bile olamadım.

"Kim o?"

"Benim. Karşı komşun Abby Little."

İkili kilidimi açarken soyadını da kullanması gerektiğini düşünmesi çok komik geldi. Sanki "karşı komşun Abby" dese kendini tanıtmaya yetmeyecekmiş gibi. Sadece "Abby" bile yeterdi.

"Selam."

"İçeri gelebilir miyim?"

Başının üzerinden arkasındaki kapalı kapıya göz attım. "Tabii. Annen burada olduğunu biliyor mu?"

"Misafiri var. Bana sen evde misin diye bakmamı söyledi."

Bu kulağa iyi gelmiyordu. "Teyzelerinden ya da amcalarından biri mi geldi?" Öyle birisi var mıydı onu da bilmiyordum.

"Hayır. Yorgun adam geldi."

“Ne yorgun adamı?”

“Annemi yoran adam.”

Uyuşturucunun etkisinden çıkmak size bunu yapardı. Dai-rem epey basitti. Televizyon dışında beş yaşındaki bir çocuğun ilgisini çekecek bir şey yoktu. Aslında beş yaşındaki birinin *ne yaptığından* bile emin değildim. “Ev ödevin var mı?”

“Hayır.”

Mutfak masam yoktu, sadece tezgâhın boyuna kadar gelen tek bir taburem vardı. Abby’yi kaldırıp ona oturttum. “Atıştırmalık ister misin?”

Dudaklarını yalayıp başıyla onayladı. Tanrım, bu çocuğu memnun etmesi çok kolaydı. Sanırım temel şeylerden mahrum kaldığımızda hayattaki en basit şeylere bile minnet ediyorduk. Bağımlı bir anneniz olunca o temel ihtiyaçlar genellikle yemek, tıbbi yardım ve her türlü ilgiden ibaretti. Dolabımdan Reese’in fıstık ezmeli gevreğini çıkarıp Abby’ye gösterdim. “Mısır gevreği olur mu?”

Başını huzluca sallayıp bana kocaman bir gülümseme gönderdi. Annem beni ne zaman büyükannemin evine bıraksa büyükannem bir ziyafet sofrası kurardı. Tam da bu âna kadar bunun üzerine hiç düşünmemiştim. Sanırım sadece büyükannem öyle biri diye düşünmüştüm, büyükanneler yemek pişirirdi. Fakat Abby’nin içeri girişini görmek Marlene’in benim de aç olduğumu muhtemelen bildiğini fark etmemi sağladı. Büyükanneme borçlu olduğum çok fazla şey vardı.

Abby’nin karnı doyduktan sonra kâsesini yıkadım ve durumu gözden geçirdim. *Marlene olsa ne yapardı?* Bana ne yapmak istediğimi sorardı.

“Bu öğleden sonra ne yapmak istersin, Abby?”

“Parka gidebilir miyiz?”

“Tabii. Önce annene gideceğimizi söyleyip montunu almalıyız.”

Dairelerinin kapısını açtığımda yanmış plastiğin tanıdık kokusu burnuma doldu. “Lena?”

O cevap vermedi ama kokainin yanmış kokusu bana onun ne yaptığını söylüyordu. "Bir dakika burada bekle, olur mu Abby?"

Abby'yi mutfakta bırakıp yatak odasına doğru gittim. "Lena?" diye seslendim tekrar.

Hiçbir şey yoktu.

Tamamen kapalı olmadığını fark etmeyerek kapısını tıkladım. "Lena?" Tıkladımla kapı biraz daha açıldı. İçeride neler olduğunu görmeme yetecek kadardı. Lena dizlerinin üzerindeydi, başı aşağı yukarı inip kalkıyordu, ezik bağımlı herifin tek eli onun saçlarının arasındaydı ve diğer eliyle de uyuşturucu piposunu dudaklarına doğru kaldırmıştı.

Donakaldım. Bir kadının sakso çekmesi şaşkınlık verici olduğu için değil. Diğer bağımlılarla birlikte yaşadığım terk edilmiş evlerde mahremiyet ve tevazu diye bir şey yoktu. Hayır, uyuşturucu piposu yüzünden donakalmıştım. O boktan ne kadar nefret ediyorsam o kadar da istiyordum.

Ezik herif baktığını yakaladı ve alayla güldü. İzlemem onu sınıra getirmişti. Puposundan bir nefes daha çekti, Lena'nın saçlarına daha sertçe asıldı ve kalçalarını kaldırarak kadına o boşalırken onu boğazının derinlerine almaktan başka şans bırakmamıştı.

Kusmak istedim.

O pipodan bir nefes çekmek istedim.

Buradan defolup gitmem gerekiyordu.

Dolapta bulabildiğim ilk küçük ceket aldım ve Abby'yi aceleyle kapıya doğru götürdüm. *İzleyen kişi o da olabilirdi.*

"Gidebilir miyiz?"

O evden defolup gitmek için kapıyı açıyordum bile. "Annen sorun olmadığını söyledi."

Abby'yle birlikte metroya bindik. Onu uyuşturucunun kol gezdiği bir mahalledeki parka götürecek değildim. O deneyim ikimiz için de iyi olmazdı. Ayrıca uyuşturucunun cazibesinden de uzaklaşmam gerekiyordu. Onu her gün yanından geçtiğim küçük bir parka götürdüm, büyükannemin yaşadığı yerden çok uzak değildi.

Parkta bir saat geçirdik. Bir banka oturup Abby'nin kendi yaşlarındaki küçük bir kızla oynamasını izledim. Bir ara bana doğru koştu ve küçük kızın annesinden meyve suyu alıp alamayacağını sordu. En azından parklardaki annelerden olsa bile yabancıardan bir şey almadan önce izin isteyecek kadar akıllıydı. Bu iyiye işaretti, ne de olsa annesi yeniden uyuşturucu batağına düşmüşken etrafında kimlerin olabileceğini tanıyordu.

Hava kararmaya başlıyordu ve ikimizin de oraya geri dönme-ye hazır olmadığımız açıktı. Marlene'i bugün daha erken saatlerde ziyaret etmiş olsam da ani bir kararla bu küçük, sırtkan kızı büyükannemi ziyarete götürmeye karar verdim. Broadhollow Manor'a doğru yürümeye başladık.

Hemşire imza atmam için beni durdurdu. "Bu akşam pek iyi değil."

"Ne demek istiyorsunuz? Onu sabah gördüğümde gayet iyiydi."

"Sizi endişelendirmek istemem. Bir şey olmayabilir. Fakat biraz uyku hâlinde. Her zamankinden biraz daha fazla."

"Doktor onu gördü mü?"

"Evet. Değişiklik var mı diye onu kontrol ediyoruz. Bilmeniz gerekir ki bazen Alzheimer hastalarında böyle şeyler olur. İyi günleri de olur, kötü günleri de. O kötü gün normal bir kötü gün mü yoksa endişelenmemiz gereken bir şey mi diye anlamamız bazen zor olabiliyor."

"Onu görebilir miyim?"

"Elbette. Sizi korkutmak istemedim. Sadece uyararak istedim. İyi birkaç hafta geçirdi ama bazen kötü günleri de oluyor. Bu da onlardan biri olabilir. Brody'yi aradık ama ona henüz ulaşamadık. Sadece haberdar etmek için."

"Sanırım bir maç için şehir dışında." Brody'ye haber vermek için arayıp beni düşünmemiş olmaları canımı yaktı. Fakat hak ediyordum. "Abby'yi götürmem sorun olur mu? Arkadaşımın kızı ve hazır köşedeki parktayken tekrar uğrayayım diye düşünmüştüm."

“Elbette. Son kontrol ettiğimde Marlene uyuyordu. Ama eğer siz oradayken uyanırsa normalden biraz daha kafası karışık olabilir.”

Koridorda ilerlerken Abby’ye büyükannemi ziyaret edeceğimizi ama bazen kafasının karıştığını açıkladım. Onu korkutmak istemediğim için de konuyu orada bıraktım. İhtiyatla Marlene’in odasına girdik.

Onu huzurlu bir şekilde uyurken bulunca rahatlamayla iç geçirdim. Bizim orada oturduğumuz bir saat boyunca uyanmadı ama hemşireler on beş dakikada bir gelip yaşam değerlerini kontrol etti ve bize her şeyin yolunda olduğunu söyledi. En sonunda Abby esnemeye başladı. Saat neredeyse sekizdi ve muhtemelen uyku saati yaklaşıyordu. O yüzden iyi geceler diledim ve bir şey değişirse beni aramalarını rica ederek telefon numaramı hemşirelere bıraktım. Hemşire arayacaklarını söylese de önce Brody’ye haber vereceklerini biliyordum.

Apartmana geri döndükten sonra Abby’yi kendi evime soktum ve kapıyı kilitlemesini söyledikten sonra kontrol etmek için onların evine gittim. Kapı kilitli değildi, hem de bu boktan mahallede. Sadece bu bile bu akşam Abby’yi burada uyuması için göndermemin hiçbir yolu olmadığını söyleyen bir işaretti.

Lena’yı yatağında tek başına uyurken bulunca rahatladım. Her yerde uyuşturucuya dair izler vardı. Dışarı çıkarken mutfak tezgâhının üzerindeki cep telefonunu şifreli olmamasını umarak aldım. Annesiyle işler yoluna girene kadar Abby’yi alabilecek biri var mı diye bakacaktım. Bunun tek gecelik bir şey olmayacağını kendi deneyimlerimden biliyordum.

Abby bana büyükannesinin adını söyledi ve onu aramak için diğer odaya geçtim. Kesinlikle kadının kızıyla ilgili bir telefon aldığı ilk sefer değildi. Sesinde şoktan eser yoktu.

Abby’nin büyükannesi Sophie sadece birkaç sokak ötede oturuyordu, o yüzden Abby’yi almayı kabul ettiğinde onu oraya götürmeyi teklif ettim. Kadının kızının evini o şekilde görmesine hiç gerek yoktu.

Evime dönerken serin kasım havası iyi geldi. Sophie düzgün bir binada yaşıyordu, o ve kocası beni kahve için davet etmişti. Abby'nin onların evinde rahat olduğunu görene kadar kalmıştım. Abby'nin elden ele gezdirilmekten dolayı hiç etkilenmemiş görünmesini düşünmeden edemiyordum. Çılgınlık çoktan onun için sıradanlaşmıştı. Hayatının ne kadar çılgınca olduğunu bilmiyordu... henüz.

Evime birkaç sokak kala cebimdeki telefonum titredi. Çıkar-
dığımda yerel bir numara ekranımda yanıp sönüyordu.

"Merhaba?"

"Bayan Garner?"

"Evet."

"Ben Shannon. Broadhollow Manor'da hemşireyim."

Sokak ortasında durdum. "Her şey yolunda mı?"

"Az önce bir ambulans çağırdık. Büyükannenizin yaşam de-
ğerleri düşüyor. Her şey yolunda olabilir ama..."

"Yoldayım."

27

Delilah

İçime çöreklenen korku yavaş yavaş dağılmaya başlıyordu. Güneşli Florida'da Brody'yle üç gece boyunca paylaştığımız süit bize olan güvenimi geri getirmişti. Yine de WMBC'nin ödediği odadan çıkışımı yaptırmamıştım, kimsenin soru sormasını istemiyordum. Gerçi şu noktada, Brody'yle bir çift olduğumuz bilinen bir şeydi. Onların yerine terfi aldığım için bana garezi olan birkaç erkek meslektaşım ne zaman odaya girsem kadın gazetecilerin röportajları nasıl aldığı konusunda imalarda bulunarak iğneleyici yorumlar yapıyordu. Bundan nefret ediyordum ama Brody'yle ayrılmama sebep olacak kadar da değil.

Tampa'ya karşı oynanılan maçın ve pazar öğleden sonra yapılan soyunma odası röportajlarının ardından Brody ve takım havaalarına gitmeye hazırlanırken ben de Miami'ye gitmek için Michael Langley'yle buluşacaktım. Michael üstü açılabilir parlak kırmızı bir Jaguar'la geldiğinde takım otelin önündeki otobüse çantalarını yüklüyordu.

Kiminle yolculuk edeceğimi Brody'ye söylemiştim o yüzden

onun için sürpriz değildi. Fakat bilmesi bu konuda mutlu olduğu anlamına gelmiyordu, hem de azıcık bile. Öfkeli değildi aslında. Buna daha çok alfa erkeklerin sahiplenici mağara adamı tarzı kıskançlığı denilebilirdi. Gariptir ki biraz hoşuma gidiyordu.

Brody çantalarını otobüsün bagajına verdikten sonra vedalaşmak için geri döndü. Michael el salladı ama arabasından birkaç adım uzakta durup bekledi.

"Cuma günü izin alabilir misin?"

"Sarırım."

"Cuma günü hücum oyuncuları izinli. Seni şehir dışına götürmek istiyorum. Kulübemi göstereceğim."

"Bana kulübemi mi göstermek istiyorsun?"

"Evet. Bir de aletimi. Sana her zaman aletimi göstermek istiyorum. Fakat perşembe gecesi kulübemde göstermek istiyorum."

"Böyle cazip bir teklifi nasıl reddedebilirim?" diyerek güldüm.

"Edemezsin." Brody tek kolunu belime sıkıca dolayıp beni kendine doğru çekti. "Perşembe günü sen işten çıktıktan sonra gideceğiz."

"Tamam."

Daha da yaklaştı, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu ama gözlerindeki parıltıyı görebiliyordum. "Ona senin benim olduğunu göstermem gerektiğini biliyorsun."

"Bacağına kaldırıp üzerime işeyerek bana yangın musluğu muamelesi mi yapacaksın?"

"Tatlı kızım sapkın bokluklara düşkün ha? Sen de istersen ben varım."

Dirseğimle göğsüne vurdum.

"Ciddiyim. İyi yolculuklar. O puşta da söyle gözlerini ve ellerini yolda tutsun yoksa benimle uğraşmak zorunda kalır."

"Tamam, Tarzan." Flörtöz bir tavırla gözlerimi devirdim.

"Buraya gel, Jane." Brody'nin ağzı benimkini yiyip bitirirken eliyle enseme sıkı. Öpücüğünde tamamıyla kayboldum. Beni dramatik bir şekilde geriye doğru yatırıp yarını yokmuş

gibi öperek yaptığı gösterinin farkına bile varmadım. Ta ki beni kaldırıp ağzımı bırakana ve otobüsten bizi izleyen bütün takım tarafından alkışlanmaya başlayana kadar.

O anda onu öldürmek istedim hem de beni uyarmış olmasına rağmen. Beni bırakmadan önce başımın tepesinden bir şey geçirerek beni şaşırttı. Onun formasıydı. Beni damgalamak istediğini söylerken dalga geçmiyordu.

“Ona iyi bak.” Arabanın kapısını benim için açarken başıyla Michael’a selam verdi.

Arabadaki ilk birkaç dakika rahatsız edecek kadar sessizdi. En sonunda Michael konuştu. “Sanırım neden benimle çıkmak istemediğini artık biliyorum.”

“Üzgünüm. Herhalde sana söylemeliydim. Ama ilk sorduğunda onunla henüz çıkmıyorduk ve gerçekten dediğim gibi meşguldüm. Sonraki seferde evet dediğimde de hâlâ çıkmıyorduk ama biz...”

“Sorun değil. Açıklama yapmak zorunda değilsin.” Bana bir bakış attıktan sonra yola döndü. “Hayal kırıklığına uğramadım diyerek yalan söyleyecek değilim. Fakat işleri rahatsız hâle getirmeyeceğim.”

Omuzlarım biraz rahatladı. “Teşekkür ederim.”

Üç saatlik araba yolcuğu aslında gerçekten rahatlatıcıydı. Sıcak Florida güneşi tepeme düşerken açık tavandan gelen rüzgâr güzel ve serindi. Birkaç ay önce yeni pozisyonadaki işime başlamam, Brody’yle tanışmam ve ardından uzun zamandır görmediği eski sevgilisinin gelmesiyle son zamanlarda gerçekten stres altındaydım. “Daha önce hiç üstü açık arabaya binmemiştim. Bayıldım. Arabayı kiraladın mı?”

“Hayır. Aslında burada bir evim var. Miami’de. Arabayı evde tutuyorum.”

“Bunu bilmiyordum. Otelden uzak mı?”

“Trafik varsa yirmi dakika.”

“Demek öyle. Oradan bir taksi tutabilirim böylece seni de yolumdan etmemiş olurum.”

“Benim için önemli değil. Ama otel yerine evimde de kalabilirsin.”

Gözlerim hızla ona döndü.

“Rahatla. Konuk evim var. Orada kalabilirsin. Aynı binada bile olmamız gerekmiyor.”

“Teklif için teşekkürler. Ama otelde kalacağım.”

Michael büyük bir mesele değilmiş gibi omzunu silkti. Anlaşması kolay bir adamdı. Konuk evinde kalmak muhtemelen bir mesele olmamalıydı. Yine de niyeysel yanlış hissettirmişti. Otel kesinlikle daha iyi bir fikirdi.

Miami yoluna girdiğimizde trafik durma noktasına gelmişti. Çantamdaki telefonum titredi ve çıkarıp Brody'den gelen mesajı okudum.

Brody: Uçakta oturuyorum. Rötör yaptı. Sen ne yapıyorsun?

Onunla biraz kafa bulmaya karar verdim.

Delilah: Havuz kenarında margarita içip biraz bronzlaşıyorum. Yanıma bikini almam iyi olmuş.

Brody: Langley'yle misin?

Delilah: Başka kiminle olacağım?

Brody: Benimle taşak geçiyorsun, değil mi?

Delilah: Sanırım bikinimin izlerini gördüğünde öğreneceksin.

Brody: Seni gördüğümde kışında elimin izleri olacak.

Delilah: Hımm... Bundan hoşlanabilirim.

Brody: Benimle kafa mı buluyorsun?

Delilah: İçki ve havuz konusunda mı? Evet. El izlerine gelince...

Brody: Uçakta yüz elli kiloluk bir defans oyuncusunun yanında sertleşiyorum.

Delilah: Hahaha.

Brody: En sonunda kalkış yapacağımızı duyurdular. Telefonu kapamam lazım. Keşke benimle birlikte eve dönseydin. Seninle üç gün geçirdikten sonra bile ayrılır ayrılmaz seni özleyorum.

Kalbim göğsümde kabardı. Adam resmen hiç uğraşmadan ayaklarımı yerden kesiyordu. Onun için deli oluyordum ve sonunda arkama yaslanıp rahatlayarak tadını çıkarmayı öğreniyordum.

Delilah: Ben de öyle.

Telefonum tekrar çaldığında saat gece yarısını geçmişti. Uykuya yeni dalmıştım. Brody'nin adı ekrandan bana doğru parlıyordu. Gülümseyerek cevapladım, sesim uykuluydu. "Selam."

"Seni uyandırdım mı?"

"Sorun değil. Uyuyakalmış olmalıyım."

"Bu kadar geç aramamalıydım. Üzgünüm. Seni sabah ararım."

Ses tonu kalkıp oturmama sebep oldu. Lambaya uzanıp açtım. "Sorun ne?"

"İndiğimizde mesajlarımı dinledim. Broadhollow Manor aramış. Marlene'i ambulansla hastaneye kaldırmışlar."

"Ne olmuş?"

"Emin değilim. Gün içinde biraz kendinde değilmiş. Sonra şekerleme yapmak için yatmış ki bu hiç onluk değil ve daha da uyanmamış. Hayati değerleri düşmeye başlayınca ambulans çağırmışlar."

"Ah, Tanrım. Çok üzgünüm. Şimdi oraya mı gidiyorsun?"

"Evet. St. Luke'a götürmüşler. Taksideyim, oraya gidiyorum."

Brody sonraki beş dakika boyunca taksi şoförüne bazı caddeleri kullanmamasını söyleyerek emirler yağdırdı. Yaklaştıkça sesindeki stres seviyesi gittikçe artıyordu. "Dışarı çıkıp son birkaç sokağı yürüyerek gideceğim. Sekizinci Cadde'de trafik akıyor. Siktiğimin gece yarısında." Telefonu ağzından çekip şoförle konuştu. "Kenara çekin, burada ineceğim." O inerken araba kapısının kapanma sesini ve birkaç boğuk kelime duydum.

"Sabah ilk uçağa bineceğim."

"Yapman gereken röportajların var. Bok patronun zaten benim yüzümden tepende. Orada kal. Henüz ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Ama..."

"Biraz uyu. Daha fazla şey öğrenince sana mesaj atarım."

"Lütfen at."

"Tamam. Koşacağım. Hastane sadece bir sokak ötede, herhalde arayıp Willow'a da neler olduğunu haber vermeliyim."

Sonraki birkaç saatte Brody'den haber almayı umarak uyanık kaldım ama uykuya dalmadan önce hâlâ bana mesaj atmamıştı. Bu kadar uzakta olmaktan nefret ettim. Onun yanında olmak istiyordum. Eğer kötü bir haber alacak olursa teselli etmek için yanında oturmak istiyordum. Ve belki, sadece belki, o teselliyi ona vermek için benim yerimde başka birinin oturmadığından emin olmak isteyen bencil bir parçam vardı.

28

Willow

Televizyonlarda gördüğünüz acil servisler saçmalıktan ibaretti. Önlükleri içinde koşturan doktorlar ve hemşireler, diğerleri sedyeyi kendi kendine açılan kapılara doğru ittirirken sedyenin üzerinde tek dizinin üzerine çökmüş kalp masajı yapan doktor... *Ya, tabii.*

Depresif gri odada etrafıma bakındım, neredeyse her yer bekleyen insanlarla doluydu. Ve bekledim. Mavi formalı üç kadın kalın camdan pencerelerin arkasında oturmuş muhabbet ediyor ve kahve içiyordu. Girişte iki güvenlik görevlisi duruyordu. Hastaneden ziyade bir hapishanenin bekleme odasını andırıyordu.

Hiçbir haber almadan iki saat geçti. Resepsiyon penceresine gidip endişeyle kolyemle oynayarak bekledim. Kadınlar beni görmezden gelerek devam etti ama en sonunda bir tanesi sinir olmuş bir şekilde bana baktı.

"Yardım edebilir miyim?"

"Büyükannem birkaç saat önce getirildi."

"Adını seslendik mi?"

“Hayır.”

“Doktor onun muayenesini bitirdiğinde adını sesleneceğiz ve sizi durumuyla ilgili bilgilendireceğiz.”

Kadının gözleri tepeme doğru kaydı, sözlere dökülmeyen bir sıradaki ifadesiydi.

Yerime geri döndüm ve kalan ojelerimin hepsini yolduktan sonra kadınlar tuvaletine gittim. Seslenirlerse kaçırmayayım diye tutuyordum ama doğa ana sabırsızlanmaya başlamıştı.

Geri döndüğümde Brody’yi resepsiyon masasındaki hemşireyle konuşurken buldum. Gelmesine şaşırmamıştım. Bakımevindeki çalışanlar ona bir mesaj bıraktıklarını söylemişti. Yine de onu orada dururken görmek beni olduğum yerde durduruverdi. Benimle hiçbir işi olmadığını açıkça belirtmiş olmasına rağmen pencereye yürüdüm ve ona katıldım. Başıyla bana selam verdi ve beni az evvel başından savan sefil hemşireyle konuşmasına geri döndü. Fakat şimdi Bayan Sefil *gülümsüyordu*. Ayrıca belli ki sandalyesinden de *kalkabiliyordu*.

“Gidip sizin için kontrol edeyim. Sistem onu hâlâ triyajda gösteriyor ama birkaç saat oldu. Eminim bana bir haber verebilirler. Bana bir dakika verin.”

Beklerken Brody bana döndü. “Yeni mi geldin?”

“Hayır. Tuvaletteydim. İki saat önce ambulansa onunla birlikte geldim.”

Başını salladı. “Seni aramaya çalıştım. Şimdiye kadar ne buldular?”

“Hiçbir fikrim yok. Onu içeri aldılar ve o zamandan beri de bir bilgi vermediler.”

Hemşire birkaç dakika sonra cama geri döndü. Sağ tarafı işaret etti. “Sizi içeri alayım. Arkaya gelin.”

Davet edilmemiş bile olsam Brody’yi takip ettim. Hemşire bizi boş bir muayene odasına alıp koltuğa oturmamızı söyledi. Birkaç dakika sonra bir doktor içeri girdi. Eldivenlerinden birini çıkarıp elini önce Brody’ye uzattı. “Ben Dr. Simon. Bayan Garner’ın torunu siz misiniz?”

"Ben yasal vasisiyim. Willow torunu." Doktor elimi sıkı. O âna kadar Brody'nin onun yasal vasisi olduğunu bilmiyordum.

"Neden oturmuyoruz?"

Duyduklarım kulağa hiç de güzel gelmiyordu. İkimiz de oturduk, doktor konuşurken ellerimi ovuşturuyordum.

"Bayan Garner felç geçirmiş. Felcin farklı sebepleri vardır. Onunkinin anevrizma sırasında bir atardamarın sebep olduğu beyin kanaması yüzünden olduğuna inanıyoruz."

"Aman Tanrım." Ellerimle ağzımı kapadım.

"O iyi mi? Tedavi edilebilir mi? Düzeltilebilir bir şey mi?" diye sordu Brody.

"Şu anda BT taraması yapılıyor. Bu bize kanamanın olduğu yeri ve şişmenin düzeyini gösterecek. Hasarın boyutunu ve oluştuğundan şüphelendiğim hematoma boyutunu öğrendikten sonra daha fazla şey biliyor olacağız. Şu anda hâlâ kan basıncını ve solunumunu stabilize etmek için çalışıyoruz. Nefes almasına yardım etmek için solunum cihazına bağlamak zorunda kaldık ve kan basıncını dengelemek için damardan ilaç veriyoruz."

"Sonra ne olacak? Ameliyat mı yapacaksınız?"

Doktor önce Brody'ye, sonra bana, sonra tekrar Brody'ye baktı. "Bayan Garner şu anda çok güçsüz bir durumda. Hiçbir seçeneği elemiyorum. Onu tedavi edebilmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Fakat şu anda bulunduğu durum içindeyken bir beyin ameliyatını kaldıramaz."

Doktorun sözlerinin ağırlığından durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamamış olsaydım bile Brody'nin hareketlerinden sonra anlardım. Uzanıp ellerimi tutmuştu.

"Eğer onu görmek isterseniz birkaç dakika sonra BT taramasından dönmüş olacaktır. Sonuçlar da sonrasında oldukça hızlı çıkmalı."

"Onu görmek isteriz. Teşekkürler."

Doktor ayağa kalktı. "Daha iyi haberlerim olmadığı için üzgünüm. Neden burada kalmıyorsunuz, geri döndüğünde bir hemşire gönderip sizi aldırırım?"

Bir kişi daha eksilince ufak olan oda daha da ufak geldi. Brody ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Sen iyi misin?"

"Sanırım." Sözlerim hiç ikna edici değildi. Daha siz kendi sözlerinize bile inanmazken sesinizin inançlı çıkması zordu.

İki parmak çenemin altına kayıp başımı yukarı kaldırdı. "En kötüsünü düşünmeyelim. Pozitif düşünceğiz. Marlene olsa öyle yapardı."

Hastane penceresinden dışarı bakıp ufuktan yavaşça doğan güneşi izledim. Ne kadar basit. Ne kadar nefes kesici. Yine de yıllarımı bunu fark etmeden ya da dikkat bile etmeden geçirmiştim. En karanlık saatlerimde bile ertesi sabah güneşin doğacağına bel bağlardım. Odada uyuyan iki insan gibi.

Birkaç dakikanın ardından gözlerimi dış dünyanın güzelliğinden ayırıp dünyamın kalanına baktım. Hayatımda güneşin tekrar doğacağı kadar emin olduğum bir şey vardı; o da bu iki insanın ne olursa olsun yanımda olacağıydı. Şimdiyse güneşin doğuşu dışında hiçbir şey kesin değildi.

Büyükanmem bir düzine boruya bağlanmış şekilde uyuyordu ve ventilatörün ciğerlerinden havayı çekip ciğerlerine yeniden hayat üflemesiyle çıkardığı ses, monitöründen gelen ritmik bip-lere katlıyordu. Geceyi atlatmıştı, başta doktoru bu kadarını bile beklemiyordu. Şimdi yeniden BT taraması yapıp kanamanın durup durmadığına bakacaklardı.

Yaşlarla dolu gözlerim büyükanmemin yanında uyuyan adama çevrildi. Brody bir saat kadar önce yumuşak arkalıklı sandalyede otururken en sonunda uyumuştı. Ona eve gitmesini ve en azından birkaç saat dinlenmesini, tek kalabileceğimi söylemiş-tim. Fakat bunu hiç düşünmemişti bile. Büyükanmem her zaman onun ailesi olmuştu. Daha yedi yaşındayken annesi kanserden öldükten sonra büyükanmem onun hayatındaki o anne boşluğunu doldurmuştu. Hep yanında olmuştu. Brody de karşılığında,

büyükbabam öldükten sonra hayatında sırtını dayayabileceği tek insan olmuştu.

Kadınlar Brody'yi hep severdi. İnkâr edilemez yakışıklılığı, profesyonel sporcu fiziğiyle beraber Amerika'nın en çok hayranlık duyulan oyun kurucusuyken onda hoşlanmayacak pek bir şey yoktu. Buna bir doz özgüven ve bir kadına odadaki tek kadınmış gibi hissettirme kabiliyeti de ekleyince kadınların onun peşinden koşması şaşılacak bir şey değildi. Fakat onu unutulması mümkün olmayan bir adam yapan şey tam olarak şu anda olduğu kişiydi. Tanıdığım en sadık insandı. Bu adam sevdiğinde çok severdi, hiçbir şey yolunda duramazdı.

Tanrım, eski hayatıma tekrar sahip olmak için her şeyi verirdim. Sahip olduğum her şeyi bir kenara atmaktansa minnet duyabilmek için zamanda geri gitmek isterdim. O yatakta yatan kişi olmayı *ben* hak ediyordum, büyükannem değil.

Sonraki bir saati dalgınca kolyemle oynayıp dünyada en değer verdiğim iki insanı izleyerek geçirdim ve onlara yeni baştan âşık oldum. Brody'nin gözkapakları titreyerek açıldığında odanın karşısında oturduğumu gördü ve uzun bir an için bakışlarımız kilitlendi. Pes ettiği ânu gördüm. Bana karşı yoğun bir nefret duyuyor olabilirdi ama öfkesine sarılmaktan vazgeçiyordu. En azından şimdilik.

"O nasıl?" diye sordu.

"Aynı."

"Ne kadar zamandır uyuyordum?"

"İki saattir sanırım."

"Sen hiç uyudun mu?"

"Henüz uyumadım."

Kollarını yukarı doğru esnetip boynunu sağa sola yatırarak sandalyede gerindi. "Neden eve gitmiyorsun? Biraz uyu. Bir şey değişirse seni ararım."

"Kalmak istiyorum."

Bir şey söyleyecekmiş gibi göründü ama sonra fikrini değiştirdi. Onun yerine sadece başını salladı.

"Hâlâ biraz kahveli şeker mi içiyorsun?" Ayağa kalktı.

"Öyle. Hâlâ sade ve iğrenç şekilde mi içiyorsun?"

Sessizce güldü. "Gidip bize kahve bulayım."

Ondan sonra Brody'yle aramız çok daha rahattı. Tekrardan çok yakın arkadaş değildik ama alnımda hedef taşıyormuşum da bana hayali bir yayla ok fırlatıyormuş gibi gelmiyordu artık.

"Ne kadar zamandır Broadhollow Manor'daydı?"

"Üç yıldan biraz fazla oldu."

Başımınla onayladım. İkisini en son ne zaman gördüğümü hiç bilmiyordum. Hayatımdaki yıllar boşa gelip geçmişti. En boktan tarafıysa şimdi ayıktım ama dünya benim için hareketsizleşmiş gibi geliyordu. Yaşlanıyordum ama hayat hiç ileri gitmiyordu. Sanki uzun bir süre boyunca duraklat tuşuna bastıktan sonra yeniden oynata basmış gibiydim. İşin aslı, duran tek şey benim hayatımdı. Dünya etrafımdan dönmeye devam etmişti.

Nöbet tutarken havadan sudan konuştuk. Sessiz muameleden daha iyiydi, gerçi söylemem gereken ama hâlâ söyleyecek cesareti toplayamadığım bir sürü anlamlı şey vardı. Birkaç saat sonra bir hemşire içeri geldi ve büyükanne mi yıkayıp hayati değerlerini kontrol ederken dışarı çıkmamızı istedi. Brody'yle birlikte bir şeyler yemek için kafeteryaya indik. Önce hediyelik eşya dükkânında biraz dolandık.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Elinde bir beyzbol şapkası vardı.

"Diş fırçası iyi olurdu."

Kasadaki kadın satın aldıklarımızı okuturken Brody'yi tanıdı. Dükkândan çıkarken şapkayı kafasına geçirip yüzüne doğru iyice indirdi.

"Kılık mı değiştiriyorsun?"

"Sayılır."

"Her şey olacağını düşündüğün gibi mi?"

"Ne?"

"Ünlü olmak." Gençliğimizde, ünlü bir futbolcu olmanın nasıl olacağını hayal ederek saatler geçirirdik.

Bana bir bakış attı. "Hiçbir şey olacağını düşündüğüm gibi çıkmadı."

Kafeteryadan iki yumurtalı sandviç söyledik ve oturup yedik. Brody kendininkini üç ısırıktaki bitirmişti. Ben kendiminkinin sadece yarısını yedim.

"Onu yemeyecek misin?"

Gülümsedim. Brody'nin hep saçma derecesinde açık bir iştahı olmuştu. Brody kendi tabağındaki her şeyi silip süpürdükten sonra benimkine saldırdığından nereye gidersek gidelim ikimizin de tabağı pırıl pırıl olurdu.

"Hayır. Keyfine bak."

Kahvaltımı bitirdi ve küçük boy, sade kahvesini bir dikişte içti.

"Son sınuftayken Oktoberbest'e gittiğimizi ve benim tabağım sanarak bir adamın tabağındaki bütün yemeği yediğini hatırlıyor musun?"

"Evet. Deri kıyafetli Paul Bunyan tarafından kığım elime verilecekti neredeyse. Herhalde hayatımda gördüğüm tulum giymiş en iri insandı." İkimiz de bu hatırayla kahkahalar attık. Alman festivaline gizlice girmiştik ve toplamda sadece yirmi dolarımız vardı, aklıktan ölüyorduk ama birasız kalmayı da istemiyorduk. O yüzden ikimiz de birer aperatif ve paramızın yettiği en büyük biraları söylemiştik. Brody futbol takımından bazı çocuklarla konuşmasını bitirip geri geldiğinde tuvalete gideceğimi ve aperatifimin kalanını yiyebileceğini söylemiştim. O da masadaki on beş dolarlık yemeğin hepsini yemişti. Ancak benim yemeğimin yarısı hemen yandaki masada duruyordu. Yemeğinin gittiğini öğrenince tepesi atmış, devasa bir Alman ile başa çıkmamız gerekmişti.

Büyükannemin odasına döndüğümüzde hemşire işini bitirmişti ve birkaç dakika sonra bir doktor içeri girdi. Bize ilaçlarla durumu stabilize edilmiş olsa da kendi kendine nefes almaya uğraşmadığını ve bunun da iyi bir işaret olmadığını söyledi. Hasarın boyutunu tespit etmek için öğleden sonra BT taramasını

tekrarlayacaklardı. Uğrayan her doktor gidişatın iyi görünmediğini söyleyerek bizi uyarıyordu. Sanki bizi öğleden sonraki testin sonuçlarına hazırlamaya çalışıyorlardı.

Doktorlar gittikten sonra bir müddet ikimiz de sessiz kaldık.

“Sağlık hizmetleri için vekâletnamesi var. Dairesindeki eşyaları toplarken belgeleri bulmuştum. O ve büyükbaban yıllar önce hazırlatmış. Yeni bir tane yaptırmayı hiç denemedim çünkü avukatım yasal belgeleri çıkarmada akıl sağlığının bir sorun olacağını söylemişti. Yani şimdi yasal vasisi ben olsam da sağlık hizmetleri vekâletini hâlâ kendi kararlarını verebiliyorken hazırlanmıştı. Ve o kararlar onun dileğiydi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani sağlığıyla ilgili kararları, o kararları vermesini istediği kişi verecek, ben değil.”

“Peki o kişi kim?” Cevap barizdi ama yanıldığımı umdum.

“Sensin.”

29

Delilah

Brody'ye sabahtan beri üç defa ulaşmaya çalışmıştım ama her arama doğruca sesli mesaja düşmüştü. En sonunda Michael ve Payton Mara'yla birlikte kamera önüne geçmeden önce ona bir mesaj attım. İşimizi bitirdiğimizde mesaj hâlâ iletilmemiş görünüyordu. Birçok farklı sebepten endişelenmeye başlıyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Michael havaalanına giderken.

"Üzgünüm, evet," diye yalan söyledim. Yani kısmen. "Sadece uçmaktan hoşlanmam da. Saatler öncesinde endişelenmeye başlıyorum." Doğruydum ama bugün aklımı meşgul eden o değildi.

"Sanırım koltuklarımız yan yana. Elim tutulmak için uygun durumda. İhtiyacın olursa sıkmak için de."

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Teşekkürler. Fakat genelde el tutmaktan çok salyaman silinmesine ihtiyacım oluyor."

Bana yandan bir bakış attıktan sonra gözlerini tekrar yola çevirdi o yüzden açıklamada bulundum. "Xanax alıyorum, beni

resmen bayılıyor. Ama ya onu içeceğim ya da kalbim göğsüm-
den çıkmak için deli gibi atarken birkaç kaburgamı çatlatacak.”

“Ah, o zaman salya sileceğim öyleyse. Gerçi elini tutmak için
bir bahane arıyordum.” Bu yolculuk Michael’ın başta düşündü-
ğüm gibi iyi bir adam olduğunu, Brody’nin beni uyardığı gibi
kötü bir adam olmadığını kanıtlamıştı. Gerçi onunla çıkmadığı-
ma memnun olmuşum. Brody’yle tanışana kadar kalbimi hızlı
attırabilecek herkesten kaçınmışım. Drew’dan başkasını kalbime
sokma düşüncesi ihanet ediyormuşum gibi hissettiriyordu. Fakat
nasıl becerdiyse Brody hiç fark ettirmeden kalbime girivermişti.

Michael’la güvenlikten tam geçmiştik ki telefonum ceketimin
cebinde titremeye başladı. Brody’nin adı ekranda belirdi.

“Selam. Bütün gün sana ulaşmaya çalıştım. Her şey yolunda
mı?”

“Üzgünüm. Hastanedeydim ve telefonum kapandı. Daha
yeni açtım.” Sesi yorgun geliyordu.

“Sorun değil. Sadece endişelenmeye başlıyordum. Marlene
nasıl?”

“İyi değil. Şimdi BT taramasını tekrarlıyorlar o yüzden ben de
duş alıp üstümü değiştirmek için eve gidiyorum. Felç geçirmiş.”

“Aman Tanrım. Çok üzüldüm.”

“Sağ ol. Şu anda onu makinelerle hayatta tutuyorlar. Fakat
ikinci taramanın ilkinden iyi olacağına dair bize pek umut ver-
miyorlar. Beyninde kanama var ve ameliyatı kaldıracak kadar
güçlü değil.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben ne yapabilirim?”

“Kimsenin yapabileceği bir şey yok. Doktorlar ellerinden
gelen her şeyi yapıyorlar ama bunun yeterli olacağından emin
değiller.”

“Miami’de havaalanındayım. Uçağım yedi gibi inecek. Bütün
gece orada mı olacaksın?”

“Evet. Muhtemelen bu akşam da kalacağım. Yarın erkenden
antrenmanım var ve bugün zaten bir tanesini kaçırdım. İşlerin
nasıl olacağını bilmiyorum ama kalabildiğim kadar kalmak is-

tiyorum. Koç bana para cezası verecek ama olayları yüz yüze anlattığımda anlayacaktır.”

“Yemek getirmek ya da sen biraz dinlenirken onunla oturmak için uygunum.”

“Teşekkürler. Ama şimdilik iyiyim, bebeğim.”

“Keşke onunla tanışmak için bir şansım olmuş olsaydı. Onun hakkında anlattıklarına baktığımda senin için çok önemli olduğunu biliyorum.”

“Evet. Oldukça harikadır. Gerçek ailemin çoğundan çok daha yakınımdır. Kan bağının her şeyden öte olduğunu söylerler ama hiçbir bok bilmiyorlar. Yakınlarımız kendi seçtiğimiz ailelerimizdir.”

“Bu çok güzel bir düşünce. Bunu ona söylemelisin, Brody. Gözleri açık olmasa bile. Belki seni duyabilir.”

“Aslında haklısın. Muhtemelen ona daha önce söylemiş olmam gereken tonla şey var.”

“Eminim nasıl hissettiğini biliyordur ama sözleri söylemen belki ikinize de yardım eder.”

“Teşekkürler, bebeğim.”

“Umarım her şey yolunda gider.”

“Ben de öyle.”

Normalde kısa bir uçuştan önce yarım hap alırdım. Onun yerine tam aldım. Uçuştan önce hissettiğim gerginliğin yanında eve geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Brody’nin bana ihtiyacı olursa destek olmak için yanında olmak istiyordum. Ne yazık ki onu teselli etmeye hazır olan tek kişi olmadığımı yakında öğrenecektim.

r

30

Willow

Şehvet. Sürtük kelimesiyle eşit sayıda harf taşımasının bir sebebi vardı.

Kelimenin tam anlamıyla sevgili büyükannemin ölüm döşeğinde oturuyordum ve yine de Brody odaya girer girmez kalp atışlarım hızlanmıştı. Kot pantolon ve üzerine oturan termal bir üst giymişti, kimliğini gizlemek için aldığı şapkayı ters takmıştı. Açık kalan ağzımı kapanmaya zorladım. Beyzbol şapkasını ters takınca her yerinden saçlar çıkmıştı, tıpkı âşık olduğum o spor delisi oğlana benziyordu.

“Bir şey var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Daha birkaç dakika önce geri getirdiler. BT taramasında sıra vardı. Hemşire sonuçların da gecikeceğini söyledi.”

Cebinden bir şey çıkarıp avucunu bana doğru uzattı, içinde giriş kartına benzer bir şey vardı. “Sıra sende.”

Alnım kırıştı.

“Evim dört sokak ötede. Şehrin öbür ucunda yaşadığını söy-

lemiştin. Üzerini değiştirmek istersen diye otelin hediyeelik eşya dükkânından tişört ve siz kadınların giydiği şu yoga taytlarından alıp banyoya bıraktım."

"Otelin hediyeelik eşya dükkânından mı?"

"Regency Otel'de yaşıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Sezon boyunca. Yılın geri kalanında kulübede kalıyorum."

"Kulübede mi? Hâlâ sende mi? Bitti mi?"

Gülümsedi. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum. Ama bitmek üzere."

Şehir dışındaki kulübe Brody'nin profesyonel olduktan sonra aldığı ilk büyük şeydi. Arazi çok güzeldi ama o yer tam bir felaketti. Brody en baştan kendisi inşa etmek istemişti. Orayı sadece bir defa ziyaret etmiştim ama anıları benimle kalmıştı. Son kez kontrolden çıkmadan önceki son birkaç iyi haftamdan biriydi. Oradayken her odada sevişmiştik. Özellikle bir anı kafamda sıklıkla kendini tekrarlıyordu. Göle bakan şöminenin önünde sevişmiştik ve sezon bittikten sonra orayı düzelterek zamanı birlikte geçirmekten konuşmuştuk. Bana yatak odasına başka bir şömine daha yapacağını çünkü gözlerimin ateşte parlamasını çok sevdiğini söylemişti. Brody'yle çok fazla hatıramız vardı ama şöminenin önündeki o anda tamamen ve baştan aşağı sevildiğimi hissettiğimi hatırlıyordum.

"Git." Beni bulduğumuz âna geri döndürdü. "Büyük ihtimalle bu akşam yine burada olacağız. Çatı katı iki."

"Sorun olmayacağından emin misin?"

"Olacağını düşünseydim teklif etmezdim. Git. Ben bir süre daha buradayım. Ayrıca burayı kokutmaya izin veremeyiz, değil mi? O benim işim."

Daha önce hiç çatı katında bulunmamıştım. Ama tam olarak görünmesini beklediğim gibi görünüyordu. Geniş, ferah, temiz ve havalı. Ama hiç Brody'nin evi gibi görünmüyordu. Oturma oda-

sındaki sehpa da Steel logolu birkaç dosya vardı. Yemek odasının masasında birkaç posta ve katlı bir forma duruyordu. Fakat birisinin yılın dört ayını burada geçirdiğini gösteren çok az şey vardı.

Ana yatak odasına doğru geçtim. Geniş giysi dolabı kıyafetlerle ve ayakkabılarla doluydu. Bir tarafta sadece antrenman formaları, futbol taytları, kapüşonlular ve spor ayakkabılar vardı. Dolabın bu tarafını kaplayan en azından yirmi çift spor ayakkabı ve krampon olmalıydı. Birkaç tane çekmeceyi açtım, her şey katlı ve düzenliydi. Brody hep *çekmeceye tıkıştırarak sığdır olsun bitsin* tarzında bir adam olmuştu. Birisi kesinlikle çamaşırlarını katlıyordu. Dolapta kadın kıyafeti olmaması bana bunu yapanın kız arkadaşı değil de bir hizmetçi olduğunu düşündürdü.

Odayı ayıran bir duvarın arkasında çift gözlü lavabo ve kocaman, karolu bir duş olan devasa bir banyo vardı. Havalı şampunlar ve saç kremleri, parfüm ya da makyaj malzemeleri yoktu. Bir kadının sık sık burada zaman geçirdiğine dair bir iz yoktu. Gerçi o duşun içinde küçük bir parti verecek kadar su jetleri ve alan vardı. Bu Brody sık sık *eğleniyor mu* diye merak etmeme sebep oldu.

Ana yatak odasından çıkarken kendime engel olamadım. Zaten etrafa bakınarak sınırimi aşıyordum, en azından komple aşardım da rahatlardım. Yatağın kenarındaki komodinin çekmecesini açtım. İçinde Beats kulaklıkları, bir iPod, birkaç kartvizit ve bir yığın katlı kâğıt vardı. Kâğıtların birazını kenara ittiğimde yarısı boş bir kondom kutusuyla ve neredeyse boşalmış bir kayganlaştırıcı şişesiyle karşılaştım. Pekâlâ, bu sorumu cevaplıyordu. Sanırım sık sık *eğleniyordu*.

Koridorda daha ufak başka bir banyo vardı. Brody'nin aldığı- nı söylediği kıyafetler buradaydı. Kendimi içeri ilk geldiğimden daha kirli hissederek çabucak bir duş aldım ve Brody bana çok nazik davranmışken güvenine ihanet ettiğim için kendime kızdım. Hem de yine.

Ben hastaneye geri döndükten sonra tam bir saat geçmişti ki sonunda doktor geldi. Daha konuşmadan yüzündeki ifade yüreğimi dağladı. Brody büyükannemin yatağının öbür yanında otu-

ruyordu, hemen ayağa kalkınca ben de ayrısını yaptım. Birdenbire başım döndü ama tekrar oturmak için hareket edemedim. Elim kolyeme gitti. Korktuğumda onunla oynamak alışkanlık olmuştu. Ancak yerinde yoktu. O yüzden parmaklarımı boğazıma sarıp bekledim.

“Tekrarlanan taramanın sonuçları geldi.” Doktor duraksayıp derin bir nefes aldı. “Keşke daha iyi haberlerim olsaydı.” Önce Brody’ye, sonra bana baktı. “Büyükanneniz orta serebral artere kan akışını etkileyen büyük bir felç geçirdi. Kan tek bir bölgede toplanarak beyninin diğer tarafına kan akışını engelliyordu.”

“Engelliyordu derken? Yani durdu mu?” Ağzından çıkan olası tek olumlu kelimeye sarıldım.

“Yavaşladı. Fakat hasar çok geniş çaplı. Kandan mahrum kalan bölgeler şişiyor. Beyin kafatası kemikleri tarafından çevrili ve şişme ağır bir iç kafatası basıncına sebep oluyor. Bu basınç daha fazla hasara sebep olarak kanın akmasını önüyor, bu da daha fazla şişmeye sebep oluyor. Bu çok kötü bir döngü.”

“Ne yapılabilir?” diye sordu Brody.

“Şey, büyük beyin şişmelerini tedavi etmenin en etkili yolu hemikraniyektomi denilen cerrahi müdahaledir. Kafatasının bir bölümünü çıkararak şişliğin kafatasının dışına doğru büyümesine izin veririz. Fakat büyükannenizin durumunda böyle bir uygulamadan kurtulması çok düşük bir ihtimal. Bildiğiniz gibi, geldiğinde nefes almasına yardımcı olmak için solunum cihazına bağladık. Ne yazık ki vücudu kendi kendine nefes almaya bile çalışmıyor. Gözbebeklerindeki tepki gittikçe yavaşladı. Beyin aktivitelerini yakından izlemeye devam edeceğiz ama kendinizi en kötüsüne hazırlamalısınız. Üzgünüm.”

Sarırm ikimiz de uyuşmuştuk. Aklımdan bir sürü soru geçiyordu, yine de doktor herhangi bir sorum olup olmadığını sorduğunda ona sanki aynı dili konuşmuyormuşuz gibi baktım. O da en sonunda Brody’ye döndü. İkisi birkaç dakika sessizce konuştu. Farklı sesler duydum ama kelimeleri kavrayamadım. Çok aşına olduğum bir histi, uyuşturucuyla gelip sizi tamamen

ele geçiren bulanık sis gibi. Son birkaç aydır sonunda dinmeye başlayan o açlık hissi intikam alırcasına geri geldi. Sandalyenin kolçaklarını kavradım ki beni yıkamasın.

Doktor çıkarken kapıyı kapayıp bize mahremiyet verdi. "Sen iyi misin?" Brody yanıma gelip oturduğum yerin yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Hayır."

Elimi tuttu. "Sindirecek çok fazla şey var. Biliyorum."

Kulağa da hissettiğim kadar acı gelen bir kahkaha çıktı ağzımdan. "Burada oturmuş ne düşünüyorum, biliyor musun? Doktorun söylediği onca şeyden sonra?" Brody'nin gözlerinin içine baktım ve ben söyleyeceklerime devam edene kadar gözlelerini kaçırmadı. "Kafayı bulabilmek için buradan defolup gitmek istediğimi. Beni yanına alan ve bana dair umudunu asla kaybetmeyen büyükannem ölüyor. Peki ben ne yapmak istiyorum? Kaçmak. Her zamanki gibi."

Brody uzun bir süre yere baktı. Sanırım bana olan nefretini yutmaya çalışıyordu. Fakat konuştuğunda beni şaşırttı. "Normal. Korkuyorsun o yüzden de kaçmak istiyorsun."

Kendimden nefret ederek ofladım. "Öyleyse çok fazla korkuyor olmalıyım."

"Aslında biliyor musun, Willow? Bence sen çok fazla korkuyorsun. Kafa doktoru falan değilim ama insanların korktuklarında iki seçenekleri vardır. Kaçmak ya da savaşmak. Marlene'den önce zor bir hayat yaşadın. Kaçmak senin için hayatta kalma içgüdüğü."

Cansız gibi yatan büyükanneme gözlerimi diktim. "Şimdi kaçmak istemiyorum. En azından bunu yapabilirim."

"O zaman kaçma."

"Sanki kolaymış gibi söylüyorsun."

"Değil. Bununla ilgili hiçbir şey kolay değil."

Elini diğer elimle kavrayıp ona baktım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bunun üstesinden geleceğiz. Sadece benimle birlikte savaş."

Brody dün bir antrenmanı kaçırmıştı o yüzden bugün gitmekten başka şansı yoktu. Beş saat boyunca yoktu. Marlene'in odasına geri döndüğünde yüzünde oluşan ifade tam bir rahatlama ifadesiydi.

"O nasıl?" dedi.

"Aynı."

Başını salladı. "Peki sen?"

"Savaşıyorum."

Brody ceketini çıkarırken gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Antrenman nasıldı?"

"Kıçımı epeyce tekmelediler."

"Odaklanması zor muydu?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Evet. Kafam bugün oyunda değildi."

"Sen yokken düşünüyordum. Yarın sevdiği yarışma programını açmalıyız. Belki eskiden yaptığımız gibi onunla oynamalıyız hatta. Belki bizi duyabiliyordur ve bu onu mutlu ederdi."

"Bu iyi bir fikir. Bu hoşuna giderdi. Broadhollow Manor'ı da arayıp neler olduğunu haber vermem lazım. Herhalde Grouper uğrayıp ziyaret etmek ister."

"İyi bir adama benziyor."

"Öyle. Sakın ona böyle dediğimi söyleme."

Güldüm. "Komik. O da senin için tam olarak aynı şeyi söyledi."

Brody gülümsedi. "O yaşlı piçin beni sevdiğini biliyordum."

Saatler sonra doktor içeri girdi. Bize gidip biraz uyumamızı ve sabah geri dönmemizi söyledi. Yarın taramayı tekrar yapacaklardı ve büyük ihtimalle ardından büyük kararlar vermemiz gerekecekti. Henüz yarını düşünemiyordum bile. Gece yarısına doğru birkaç saatliğine eve gitmeye karar verdik.

"Hadi. Seni bırakayım. Antrenmandan direkt buraya geldim için arabam sokağın karşısındaki park yerinde."

Buna karşı çıkıyormuş gibi davranmayacaktım bile. Son iki

gün tüm gücüyle bana çarpmıştı ve kapı açmak için kolumu kaldırmak bile çok büyük bir efor harcamışım gibi hissettiriyordu.

Brody'nin arabası içi deri ve ahşaptan olan bir Range Rover'dı. "Bu Bronco'dan çok daha iyi," diye takıldım. Lise ve üniversite-deyken kullandığı, kırmızı ve beyaz yarış çizgisi olan 1981 model külüstürden bahsediyordum.

Gülümsedi. "Sadece birazcık."

"Gerçi Bronco'da bir sürü güzel hatıra vardı." Yeni, havalı arabasının arka koltuğuna bir göz atıp külüstürün geniş arka koltuğunda takılarak geçirdiğimiz sonsuz saatleri düşündüm. Brody bakışımı yakaladı ve kısa bir süre bakışlarımız kesişti. İki-miz de yolun kalanında tek kelime etmedik, sadece ben yönü tarif etmek için konuştum.

Apartmanıma vardığımızda biraz utandım. Bina kötü bir muhitteydi, bunun kanıtı kapının tam önünde takılıyordu. Torbacı oldukları her hâllerinden belli olan iki adam kaldırımın kenarına çekerken bizi izledi.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet. Karşılayabildiğim tek yer burası. Gerçi yakında taşınabilmeyi umuyorum."

Brody bir şey söyleyecekti ki durdu.

"Bıraktığın için teşekkürler. Her şey için."

"Rica ederim."

Kapıya kadar gitmiştim ki Brody arkamdan seslendi. "Willow?"

Beni yakalamak için koşturdu. "Benim kaldığım otelde kal. En azından bu akşamlık. Sana bir oda tutarım."

"Bunu düşünmen çok tatlı. Ama ben iyiyim. Gerçekten öyleyim."

"Senin için endişelenmiyordum." Göz göre göre yalan söyledi. "Bu akşam daha iyi uyumama yardımcı olurdu. Senin burada olmadığını bilmek..." Etrafına bakındı, düşüncelerini dillendirmesine gerek yoktu.

"Eşyalarımı alayım."

31

Delilah

Gidip gitmeyeceğime hâlâ karar vermemiş olsam da saatimin alarmını altıya kurdum. Hızlıca duş aldıktan sonra telefonumu şarjdan çıkardım ve dün geceki mesajlarımızı tekrar okudum.

Brody: İyi değilim.

Delilah: Çok üzgünüm. Yapabileceğim bir şey var mı?

Brody: Çıplak bir fotoğrafın yardımı olabilirdi...

Delilah: Hahaha. Şimdi daha çok kendinde gibi konuştuğunu görmek güzel. Bu öğlen konuştuğumuzda tek bir cinsel imada bile bulunmadın. Endişelendim.

Brody: Ben de.

Delilah: Bu akşam hastanede mi kalıyorsun?

Son mesajı yazdıktan sonra bir kelimeyi sildiğimi hatırladım. Yazdığım ilk mesaj: *Bu akşam hastanede yalnız mı kalıyorsun?* idi. Fakat hemen ardından kendimi bencil hissetmişim ve o hâlini

göndermemiş olduğuma mutluydum. Korkunç zamanlardan geçiyordu ve kıskançlığımın ne yeri ne de zamanıydı.

Brody: Hayır. Regency'ye doğru yola çıkmak üzereyim. Sabah dokuzda ziyaret saatinde döneceğim.

Delilah: Tamam. Umarım biraz uyuursun.

Brody: Beni sabah arasana. Alarmımı yedi buçuğa kuracağım, böylece duştan önce benimle edepsizce konuşabilirsin.

Saçımı kurutup kıyafetlerimi hazırlarken beynim gitmeli miyim gitmemeli miyim diye tartışmakla meşguldü. Geçen hafta bir servet döktüğüm pahalı bir sutyen ve külot takımını giyerken kafamın kendi kendine saçmaladığını fark ettim. Kimi kandırıyordum ki? Bacaklarımı tıraşlayıp yeni, seksi iç çamaşırlarımı giydim. Kendime bile itiraf etmeden önce Brody'ye yüz yüze bir uyandırma servisiyle sürpriz yapmayı çoktan kafama koymuştum.

Şansıma üniformalı asansör görevlisi beni Brody'yle gördüğünü hatırladı. O yüzden erkek arkadaşıma sürpriz yapmak istediğimi kızarmış yanaklarla açıkladığımda adam muzip bir sırıtışla anahtarı yerine soktu. Bu iyi bir şeydi çünkü çatı katına giriş için özel bir anahtar gerektiğini tamamen unutmuştum.

Endişeli olmam için hiçbir sebep yoktu ama yine de Brody'nin kapısının önünde bir elimde en sevdiği balkabaklı muffinler, diğerinde de kahvelerin olduğu kartonla dururken, haber vermeden geldiğim için gergin hissediyordum.

Derin bir nefes aldım, elimi kaldırdım ve ÇK2 yazılı kapıyı tıkladım.

Cevap yoktu.

Telefonu çıkarıp saati kontrol ettim – yedi otuz üç. Belki de hâlâ uyuyordu ya da duştaydı... ya da erkenden gitmeye karar vermişti.

Bir kez daha tıklattım. İkincisi ilkinden daha yüksek sesliydi.

Tam arkamı dönüp gidecektim ki kapıya doğru gelen ayak seslerini duydum.

Brody sadece daracık, siyah baksırıyla kapıyı açtı. Ağzında diş fırçası vardı ve saçı seksi bir karmaşaydı. Köpüklü ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Muffin paketini kaldırdım. "Sana kahvaltı getirdim."

Gözleri beni leziz bir şeymişim gibi dikizlendiğimi hissettirerek baştan ayağa süzdü. "Kesinlikle getirmişsin."

Kıyafetimi dört defa değiştirdiğime ve seksi tarafı ağır basan bir şeye karar verdiğime çok sevindim.

Kenara çekilip içeri girmem için koluyla davet etti. "Hanımlar önden."

Geçerken kahveleri eline tutuşturdum. "Hanımlar önden, Brody Easton'ın dilinde 'dur da kıcını keseyim' demek oluyor."

"Nasıl da biliyorsun." Kıkırdayıp banyoda kayboldu, ağzını çalkaladıktan sonra geri geldi.

"Mutlu bir uyandırma servisi ve yiyecek bir şeyler işine yarayabilir diye düşündüm."

Brody elimdeki paketi alıp omzunun üstünden arkaya fırlattıktan sonra kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekti. "Harika olmuş. Açlıktan ölüyordum."

"Ne yapıyorsun?" Bacaklarımın arkası kanepeye çarpana kadar beni geri geri yürüttü.

"Karnımı doyuracağım." Beni nazıkçe ama güçlü bir şekilde itince kanepeye düştüm. Oturduğum yerden ona bakarken gözlerim güzel yüzünü inceledi ama hemen dikkatim dağıldı. Gözlerim geniş omuzlarına kaydı, oradan kaslı karnına indi ve muhteşem şekilde oyulmuş o V'de takılı kaldı. O çukur bana adımı cidden unutturabilirdi.

"Sen de acıkmuş görünüyorsun." Ona iştahla baktığımı yakalayarak pis pis sırıttı.

"Tanrım, böyle görünerek mi uyanıyorsun. Vücudun saçma bir şekilde inanılmaz."

Dar iç çamaşırının üzerinden gittikçe büyüyen ereksiyonunu okşadı. Onun kendisine dokunduğunu izlemek baldırlarını birbirine bastırmama sebep oldu. "Hoşuna gittiğine memnun ol-

dum. Ama ben senin daha çok yerini görmek istiyorum. Şu eteğini yukarı sıyırsana.”

Kısa bir süreliğine tereddüt ettim. Daha kapıdan yeni girmiştim ve oturma odasının pencerelerinden içeriye gün ışığı doluyordu. Fakat buraya geçirdiği zor günlerin ortasında ona biraz mutluluk verebilmeyi umarak gelmiştim. Artı... şu V'ye bir bak-sana.

Eteğimin ucuna uzanıp çekerek kalçamın etrafında topladım. Bugün ofiste kırış kırış bir pespaye gibi görünecektim ama Brody'nin benimle işi bitince üstümü başımı biraz bile umursayacak hâlde olmayacağımı biliyordum.

“Bunlar yolumda duruyor.” Uzanıp hızlıca çekerek yepyeni külotumu yırtıp attı.

Onu kendim de çıkarabilirdim diye çıkışmaya vakit bulmadan dizlerinin üstüne çöktü ve yüzünü bacaklarımin arasına gömdü.

Ah, Tanrım.

Beni yiyip bitirdi. Kıvranmaya başladığımda beni yerimde tutmak için kalçalarımı kavramış, yalıyor ve emiyordu.

Hareket etmem lazımdı.

Fakat ne kadar çok kıvranırsam beni o kadar sıkı tutuyordu ve dili de daha agresif hareket ediyordu. Delirticiydi, ritmine karşılık vermek için kalçalarımı oynatmam gerekiyordu. Onun gücüyle yerime mihlanmışken hiçbir yere varamayacağımı fark ederek parmaklarını saçlarına gömerek kontrolün birazını geri almaya yeltendim.

Kafasını birazcık yukarı kaydırmak için saçını çekiştirdiğimde kıkırdadı ama ipucunu aldı ve dikkatini sızlayan klitorisime yönlendirdi. Dil darbeleri ile emmek arasında gidip gelerek beni orgazma ulaştırdı. On dakikadan az zamandır dairesindeydim.

Sonrasında beni yatağına taşıdı ve seks yaptık.

İyi seks.

Hayır. *Harika seks.*

Nazik darbelerle bedenime girip çıkarken yüzümü incelediği ve sonra gözlerim kırpışarak açılınca bakışlarımızın buluştuğu ve bana gülümseyerek baktığı tarzda bir seks. Nefes kesici ve güzel.

Ardından birbirimize bakarak uzanırken yüzümdeki saçı kenara itti. "Bana bunu verdiğin için teşekkür ederim."

Sırıttım. "Asıl bana *bunu* verdiğin için ben *sana* teşekkür ederim."

Kahkaha attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir süre için sende kaybolmama izin verdiğin için. Kapıdan girdiğin anda âdeta üzerine saldırdığımda şikâyet etmediğin için."

Şikâyet etmek mi? Deli miydi? "Karşılanmanın daha kötü yollarını düşünebilirim."

Dudaklarımı nazıkçe öptü. "Bugün berbat olacak."

Onu dinlemek için dirseğimin üzerine kalkıp başımı elime dayadım.

"Bütün o kabloları çıkarıp huzurla gitmesi fikrine bizi alıştırıyorlar. Farkındayım."

"Çok üzgünüm. Vermen gereken zor bir karar bu."

"Kararı vermesi gereken kişi ben değilim."

"Yasal vasisi olduğumu sanıyordum."

"Öyleyim. Fakat yıllar önce bir sağlık hizmetleri vekâletnamesi imzalamış. Demans belirtileri göstermeden önce."

"Ah. O zaman kararları kim verecek?"

"Willow."

Bu mantıklıydı. "Olanlarla başa çıkabiliyor mu?"

"Üzgün. Fakat şu anda kendini tutuyor. Eğer Marlene'i şimdi bırakıp giderse bundan bir daha kurtulabilir mi emin değilim."

Başımı salladım. "Ne kadar zamandır temiz?"

"On bir aydır diyor."

"Ona inanıyor musun?"

"Sanırım. Şu anda uzun zamandır görmediğim o eski Willow'a daha çok benziyor."

İçime huzursuz edici bir his çörekledi. Tanıdığı o Willow

âşık olduğu Willow'du. Eğer Drew yaşasaydı ve yarın tekrar hayatıma girseydi o ikinci şansla ben ne yapardım?

Yatakta biraz daha kaldık. İçimde nasıl bir toy kıskançlık varsa kenara attım.

"Bana ondan bahsetsene."

"Marlene'den mi? Aynı anda hem çok güçlüdür hem de yumuşaktır. İnsanlar için iyilik yapardı ama yaptığı şeyleri kimse-nin öğrenmesini istemezdi."

"Babam yardımseverliğin gizli olması gerektiğini söylerdi."

"Marlene de bu hayat görüşüyle yaşadı. Willow kendini kaybet-tiği dönemlerden birindeyken Bushwick'teki boktan bir yerin müdavimiydi. Gerçek bir cehennemdi, ne ısıtıcı vardı ne de şe-beke suyu, yine de bir avuç bağımlı orayı gerçekten de evi olarak görüyordu. Karlı bir ocak gününde Marlene, Willow'u aramaya benimle birlikte gelmek için ısrar etti. İçeri girdiğimizde orası buz gibiydi. Kendilerinden geçmiş insanların çoğu sıcak kalmak için üstlerine serdikleri gazete kâğıtlarının altındaydı. Willow'u eve götürdük ve birkaç gün sonra yine onun kıcını sürükleye-rek çıkarmak için oraya gittim. Ancak bu sefer Marlene'e söylememiştim. İçeri girince herkesin üzerinde bir palto olduğunu gördüm, hepsi Marlene'in paltolarını giyiyordu. Ertesi gün bana söylemeden gelip hepsine kendi paltolarını vermişti."

"Vay canına. Çok güzel bir insanmış."

"Öyle. O yerlere gitmek onu öldürüyordu üstelik. Torunu-nun kızının izinden gittiğini izlemek zorunda kalmıştı. Bunlar olmadan önce Willow'u birkaç hafta ayık görebildiği için mut-luyum."

"Ben de öyle."

Ben işe geç kalacak hâle gelene dek Marlene'den konuştuk. "Yıkanıp ofise gitmem gerekiyor."

"Beraber duş alalım."

"Zaten gecikiyorum, sen de ziyaret saati başladığında hasta-nede olmak istiyordun. Beraber duş almak kesinlikle iyi bir fikir değil."

“Muhtemelen haklısın.”

“Saçımı topuz yapıp üzerimdeki teri atmak için duşa gireceğim. Misafir banyonu kullanırım.”

Brody somurttu. “Kokumun her yerinde olmasını seviyorum ama.”

Çabucak duş alıp çıkmak üzereydim ki oluğun orada parlak bir şey gözüme takıldı. Önce bozuk para olduğunu düşündüm ama almak için eğildiğimde gidere takılmış bir kolye olduğunu fark ettim.

Çıkardım ve kaldırdığımda ucu yere düştü. W harfi şeklin-deydi.

Brody ana banyodan çıktığında ben çoktan giyinmiştim. “İşini çabuk bitirmişsin.” Pis pis güldü. “Bugün bunu ilk defa yapışın da değil.”

İçten içe çıldırıyordum ama nasılsa sözlerimi sakince söylemeyi başardım. Elimi açarak kolyeyi uzattım. “Bu duştaydı. Neredeyse giderden gidecekti ama kopçası takılmış.”

Kaşlarını çatıp kolyeyi aldı, W harfi aramızda sallanıyordu. *Sembolik*. Bir an için gözlerini kapadı ve sonra bana bakmak için ayağa kalktı.

“Willow’un olmalı.”

Gözlerimi ondan ayırmadım ama bir şey de söylemedim.

“Dün burada duş aldı. Düşürmüş olmalı.”

“Burada mıydı?”

“Evet. Ama kendi başınaydı. İlk önce ben gelip duş aldım, sonra hastaneye geri dönünce ona anahtarımı verdim ve bende duş almasını söyledim. Şehrin öbür ucunda yaşıyor ve doktorlar geldiğinde hastanede olmak istedik.”

Başımla onayladım. Sonra çantama gidip telefonumu çıkarak sadece başka bir yere odaklanmam gerektiği için telefonumu kontrol ettim. Brody öylece durup beni izledi. Paltomu giyip sessiz kalmaya devam ettiğimde tekrar konuştu.

“Bunu yaptığın için kızgın mısın?”

“Olmalı mıyım?”

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Cidden üstüne hiç düşünmedim. Sadece yapılacak doğru şey gibi gelmişti. Fakat şimdi buradan bakınca belki de öyle değildi diye düşünüyorum."

"Ben Michael Langley'ye evimde duş alması için izin versem nasıl hissederdin?"

Çenesi kasıldı.

"Ve bundan sana bahsetmeseydim."

"Mesaj alındı."

"İşe gitmem gerekiyor."

Brody uzanıp beni durdurarak kendine çekip sarıldı. "Üzgünüm," diye fısıldadı kulağıma. "Affet beni. Yapmadan önce daha fazla düşünmeliydim. Bana kızgın olmanı istemiyorum."

Başımı geriye çekip gözlerinin içine baktım. "Başka bir şey olmadı? Burada yalnız başına duş aldı, öyle mi?"

"Hiçbir şey. Yemin ederim."

Bir dakikalığına düşündüm. "Tamam."

Uzun bir nefes verdi. "Tanrıya şükür. Bugün bana kızgın olmanla başa çıkamazdım sanırım."

Son birkaç günün onun için nasıl olduğunu hatırlayarak kendimi gülümsemeye zorladım. Willow resimde olsun ya da olmasın Brody, Marlene'i seviyordu. Yaşadıklarının hiçbirisi kolay değildi. "Kızgın değilim. Bana hastaneden mesaj at. Doktorların bu sabah ne söylediğini haber ver."

"Teşekkürler, bebeğim."

İşin aslı yalan söylemiyordum. Gerçekten kızgın değildim. Endişeli, kıskanç, belki biraz da korkmuştum. Tuhaf bir şekilde, ilişkilerin kendisine göre olmadığını asla saklamaya çalışmamış eski bir oyuncuyla çıkıyordum ama yine de başka bir şey olmadığını söylediğinde ona inanmıştım. Beni endişelendiren şey Willow'a evinden daha fazlasını, kalbini de yeniden açıyor oluşuydu.

Asansörden çıkarken, asansöre binmeyi bekleyen bir adama doğruca çarptım, ayağına basana kadar onu görmemiştim bile.

Tuttuğu kahveyi yakalayana kadar sendeledi ama tertemiz beyaz gömleğine bir damlanın sıçramasını engelleyememişti. Birkaç kere özür diledim ve lobinin geri kalanını sağ salim atlama-ya uğraştım. Neredeyse başarmıştım da. Ta ki cam döner kapıya çarpana kadar. Kocaman bir okla diğer kapıyı gösteren parlak sarı *Kullanım Dışı* yazısına yüzüm yapışmıştı. O kaza benim suçum değildi, yürürken dikkat ediyordum. Ancak dikkatim lobide oturan, gözlerini bana dikmiş bakan güzel kadının üzerindeydi. Çalışmayan otomatik kapıda değil.

Willow.

32

Brody

Futbolcular sözümona sert adamlardı. Bir parça deriyi tutan tek adamı yakalamak için on tane yüz elli küsur kiloluk adam üst üste yığılır, tekmeleyip parçalar, dirsek atıp tırmalardı. Ben yüzlerce defa o yığının altında kalan adamdım. Ayağa kalkar, kirpiklerimizdeki tozu silkeler, yerinden çıkan başparmağı çaktırmadan yerine oturtur ve sıradaki devre için yeniden harekete geçerdik.

Fakat sertliğin de sınırları vardı. Elmas bile doğru yere vurduğunuzda, o kusurlu ve zayıf noktasına denk getirdiğinizde bazen çatlardı. Marlene benim zayıf noktamdı.

Doktor konuşurken Willow ağladı. *Beyin aktivitesi yok* denilmesinden sonrasını kaldıramadı. Her biri diğerinden daha kötü seçeneklerimizden bahsedilirken yüzünden sessizce yaşlar akıyordu. Ama ben güçlü kaldım. Hatta gitmeden önce öğleden sonra kararımızı konuşmak üzere geleceğini söyleyen doktora teşekkür bile ettim. Kapıyı arkasından kapadıktan sonra Willow'u düşmeden yakalayacak zamanı zor buldum.

Kollarıma yığıldı, omuzları sarsılıyor, bedeni titriyor, vücudu hıçkırıklarla sallanıyordu. Haykırışındaki ses fiziksel acısını açığa çıkarıyordu. Onu daha sıkı tuttum.

Saatler sonra daha iyiydi, yapabildiğim kadarıyla onu toparlamıştım. Hatta Marlene'in iki tarafına yerleşip Çarkıfelek'i izleyerek tahminlerimizi yazarken birkaç defa güldü.

Son bulmaca kesinlikle ruh hâlimizi değiştirmişti.

Kategori: Deyiş.

BU AKŞAM _ENİ S_ _ _ REK HAVALARA _ÇUR.

Gerçekten mi?

Sadece birimiz BU AKŞAM BENİ SEVEREK HAVALARA UÇUR yazmıştı. Ve o kişi kesinlikle ben değildim.

İyice bir güldükten sonra Willow bize öğle yemeği almak için kafeteryaya indi. Bir hastabakıcı gelip Marlene'in yastıklarını değiştirdi ve pembe, plastik sürahiyi temiz suyla doldurdu. Biraz dikleşti ve başıyla selam verip gitti.

Kendimi oyalarken kadının yatağın yanındaki komodinin çekmecesini hafif aralık bıraktığını fark edip kapamak için o tarafa doğru gittim. Ama nedendir bilinmez önce açtım. İçinde tek bir şey vardı. Marlene'in uçuk mavi diş kabı. Boğazından aşağı solunum tüpü takmadan önce dişlerini çıkarmışlardı. Ona gözlerimi dikip baktım. Neden bilmiyorum, beni tetiklemek için fazlasıyla gelişigüzeldi ama o kutuyu görmek kendimi kaybetmeme sebep oldu. Küçük bir sürtük gibi salya sümük ağladım.

Ağlamayalı yıllar olmuştu.

Arkamdaki kapının açıldığını duyduğumda hâlâ açık çekmece-
nin önündeydim. Çekmeceyi kapattım, eğilip Marlene'i alnundan öptüm ve Willow'a yüzümü göstermemek için dönmeden banyoya gittim.

Delilah'yla geçirdiğimiz bu sabah sanki günler öncesinde kalmış gibiydi. Duygu karmaşaları ve yarışma programı maratonları

arasında bütün gün ona tek bir mesaj bile atamamıştım. Telefonumu cebimden çıkarıp açtım.

Brody: Hâlâ hastanedeyim. Antrenman için birazdan çıkacağım. Bu akşam buraya geri geleceğim. Doktorlar dokuzda ventilatörü kapatacak.

Delilah: Bu iyi bir şey, değil mi?

Brody: Hayır.

Delilah: Ah, Tanrım. Çok üzgünüm. Gelişme var anlamında söylediğini sandım.

Brody: O da bunu isterdi.

Delilah: Bunu biliyor olmana memnunum, umarım bu sana biraz huzur getirir.

Brody: Yarın belki kahvaltı ederiz?

Mesajlarımız hızla akıyordu ama sonraki cevabından önce uzun bir duraksama oldu.

Delilah: Aslında kaçıramayacağım bir kahvaltı toplantım var. Belki öğle yemeği?

Brody: Tamam.

Delilah: Bu akşam ne zaman ihtiyacın olursa beni ara. Saat önemli değil. Seni düşünüyor olacağım.

O gece doktor gelmeden önce Marlene'le sırayla vedalaştık. Anneme veda ettiğimi hatırlamıyordum, o öldüğünde çok küçüktüm. Fakat Marlene'e son sözlerimi söylerken hissettiklerime çok benzer olduğunu düşünüyordum.

Kırlıgan bedenüne baktım. "Yıllar içinde bana bir sürü şey öğrettin. Asla pes etmemeyi. Sevmeye değer birini kusurlarıyla birlikte sevmeyi. Bin bir türlü farklı sebepten birisi senin sayende kendinde. Fakat bana ayrıca şu anda en çok ihtiyaç duyduğum şeyi öğrettin: Hayat seni yere serdiğinde dur ve iyi olan tek bir şey için etrafına bakın çünkü her zaman bir şey vardır. Sonra

da ona iyice tutun." Son bir defa alnunu öptüm ve elini tuttum. "Bugün tutunduğum iyi şey işte burada. Veda etmesi bu kadar zor birini tanıdığım için çok şanslıyım."

O sırada gözyaşlarımı kimseden gizlemem mümkün değildi.

Vedalarımızı ettikten kısa süre sonra doktor onu besleyen ve nefes veren tüpleri çıkardı ve monitörlerin hepsini kapadı. Ne bekliyordum bilmiyorum ama öylece nefes almayı kesti.

Marlene Elizabeth Garner gece 01:03'te hayata gözlerini yumdu.

33

Willow

Hayat iplerden bir diziyle doluydu. Annemizle göbek bağıımız kesildiği andan itibaren bizi insanlara bağlayan hayali ilmeklerle. Hayatımın ilk yirmi beş yılını o ilmekleri kesmeye ve uzanmayacakları yere kadar uçmaya çalışarak geçirmiştım. On bir ay önce bir sabah uyanmış ve o ilmeklerin beni yerimde tutan zincirler olmadıklarını fark etmişim. Onlar cankurtarandı ve benim ilmeklerim öyle yıpranmıştı ki resmen beni hayatıma bağlayan hiç ipliğim kalmamıştı. Dün gece –günlerim birbirine geçtiği için emin değildim, belki de aslında bugündü– hayatımda var olan en güçlü ilmek kopmuştu.

Brody bütün planlamalarla uğraşıyordu. Bu akşam büyü-kannemin kilisesinde küçük bir tören olacaktı. Yarın mezarlığa gidecek ve onu toprağa verecektik. Sonra da... sonrasında ne olacağını bilmiyordum. Sadece Brody'yi tekrar kaybetmek istemediğimi biliyordum.

Basit bir siyah elbise giydim. Yazlık bir elbiseydi ve sonbaharın sonları olduğu için dışarıyı serindi ama alışveriş yapacak

param olmadığından üstüne giyeceğim hırka idare etmek zorundaydı. Brody kapımı tam zamanında çaldı. Ona onunla aşağıda buluşacağımı, park yeri bulmanın zor olduğunu söylemiştim. Fakat işin aslı nerede yaşadığımı görmesini istememiştim.

“Yukarı gelmen gerekmezdi.”

Henüz topuklu ayakkabılarımı giymemiştim o yüzden benden neredeyse otuz santim uzundu. Başımın üzerinden daireme bakıp incelediğini gördüm. Ne yaptığını biliyordum ve onu kesinlikle suçlayamazdım.

Kapıyı daha genişçe açıp kenara çekildim. “Uyuşturucu yok. Temizim.”

“Ben öyle bir şey...”

Tek kaşımı *evet yapıyordun* dercesine kaldırdım ve o da sırtarak itiraf etti. “Tamam, belki de yapıyordum.”

İçeri girdi.

“Dur sana tur attrayım.” Kollarımı etrafımda açarak döndüm. Banyo hariç stüdyo dairemın hepsini tek bir dönüşle görebilirdiniz. “Tur bitti. Hoşuna gitti mi?”

“Hoşuma gitti. Burası... sıcak.”

“Hayır, değil. Ceketini üstünden çıkarmasan iyi olur.”

“Senin, değil mi?”

“Şu *bir tane iyi şey bul* olayına yürekten inanıyorsun, değil mi?” diye alay ettim.

“Aynen öyle.”

“Bana bir dakika ver, siyah topuklularımı arıyorum.” Dairem ufaktı ama tavan yüksekti. Tipik Manhattan. Biraz boş bir yüzey kalmasın hemen yükseltiyorlardı.

Oturma odamdaki bir duvarda yaklaşık iki metreden başlayan bir gömme dolap vardı. Oturma odamdaki mobilya görevini gören haşat hâldeki küçük, iki kişilik kanepenin üstüne çıkıp arkasına basarak, farklı kapakları açarken dengemi sağladım.

“Ne yapıyorsun? Düşeceksin.” Brody yanıma gelip ben dolap gözlerini ararken beni dengede tutmak için belime uzandı. Farklı kapakları açıp kapatarak kanepenin üzerinde yürürken düşme-

yeyim diye benimle birlikte hareket etti. Sonuncu bölmeye ulaştınca ayakkabıları köşeye tıklmış buldum ve almak için parmak ucuna kalkmak zorunda kaldım.

"Aldım." Ayakkabıları sanki az evvel bir ödül kazanmışım gibi havada salladım.

Brody sanki boş bir süt kutusunu kaldırıyormuş gibi beni aşağı indirdi. Ellerini çektiğinde onlar için özlem duydum. *Tanrım, dokunuşunu özlemişim.*

Ona bakmak için döndüğümde rahat bir alana kaymak kolaydı. Elimi pazısına sarıp sıktım. "Taşındığın için sağ ol. Koca kaslı. Vücut mu çalışıyorsun?"

Kıkırdadı. "Ayakkabını giy, ukala."

O beklenmedik anda Brody'nin ayakkabımı almama yardım etmesi ve ardından şakalaşmamız kadar küçük bir olay beni yıllardan beri hiç olmadığım kadar eski hâlim gibi hissettirmişti.

"Gece için yanına çanta al. Bu akşam ve yarın akşam yine otelde kalmanı istiyorum."

"Ben burada iyiyim, Brody. Teklifine minnettarım."

"Bunu benim için yapabilir misin lütfen?"

Bu adamın onun için neler yapmaya istekli olabileceğim konusunda hiçbir fikri yoktu. Başımla onaylayıp tören için seçtiğim kıyafetleri çantaya attım.

Dışarı çıkarken komşumun dairesinden gelen sesler duydum. Lena ve Abby'nin dairesi. "Bana bir dakika izin verebilir misin?"

Kapıyı çalmadan önce dinledim. Brody arkamda durdu.

Paslı kilitlerin tanudık sesi geldi ve Abby kapıyı açtı. Yüzü aydınlandı ve koşup bacaklarıma sarılarak beni şaşırttı. "Yine parka gidebilir miyiz?"

Küçük enerji topuna gülümsedim. "Bugün olmaz. Arkadaşım başka bir yere gidiyorum. Bu Brody."

Brody'ye baktı ve onunla hiç ilgilenmeden dikkatini tekrar bana çevirdi. "İşin ne zaman bitecek?"

"Aslında birkaç gün meşgul olacağım." Evlerine baktım. "Annen burada mı?"

"Hayır. Büyükannele bana daha çok kıyafet almak için geldik."

Bunu söylediğinde Sophie kapıda belirdi. "Sana kapıyı açmanı söylemedim mi?" diye azarladı.

"Sadece Willow."

Sophie ellerini kalçalarına dayadı. "Willow olduğunu nasıl bildin? Kim olduğunu sordun mu, Abby?"

Abby önce bana, sonra büyükannesine baktı. "Hayır." So-murttu. "Yine unuttum."

Büyükannesi gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Bunun üzerinde çalışacağız." Sonra dikkatini bana çevirdi. "Merhaba Willow. Nasıl da güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Sesleri duydum da her şey yolunda mı diye bakmak istedim."

Gözleri torununa çevrildi. "Her şey yolunda. Abby muhtemelen bir süre benimle birlikte kalacak." Satır arasını okumuştum. *Muhtemelen* onunla kalacaktı çünkü kızının ne cehenneme kayb olduğunu bilmiyordu. Durum beni yirmi yıl geriye götürdü. Neyse ki benim nasıl Marlene'im varsa Abby'nin de Sophie'si vardı.

"Ne kadar şanslısın, Abby. Ben de eskiden büyükannele çok vakit geçirirdim. Senin yaşındayken onun evi dünya üzerinde gitmeyi en sevdiğim yerdi."

Sophie gülümsedi. "Harika vakit geçireceğiz, değil mi Abby?"

Abby ve ben şanslıydık. Sophie ve Marlene'leri olmayan kızlar için hayatın nasıl olduğunun düşüncesi bile beni ürküttü. "Gitmemiz lazım. Ama numaram sende var. Eğer yardım edebileceğim herhangi bir şey olursa..."

Abby zıplayarak araya girdi. "Beni parka götürmek gibi."

Kıkırdadım. "Evet. Abby'yi parka götürmek gibi. Arasan yeter. Geceleri çalışıyorum o yüzden gün içinde zamanım oluyor."

Sophie uğradığımız için teşekkür ettikten sonra Brody'yle birlikte arabaya gittik. "Tüm bunlar da neyin nesiydi?"

"Abby'nin annesi birkaç aydır ayıktı. Birkaç gün önce tekrar

raydan çıktı. Onu Abby evdeyken satıcısıyla parti yaparken buldum, ben de kızı oradan çıkarmak için parka götürdüm. İşler daha kötüye gittiğinde de büyükannesini arayıp onu oraya bıraktım.”

Brody başını salladı. “Bu yerin senin için harika bir yer olduğunu sanmıyorum.”

Biz yaklaşırken, sert görünen birkaç ergen Brody’nin havalı arabasının etrafında dolanıyordu. Ona baktım. “Bunu söylemeye sebep olan şeyi tahmin edemiyorum.”

Doğruca korkutucu görünen gençlere doğru yürüdü. “Naber millet?”

“Siktir, adamım. Sen Brody Easton’sın lan.”

“Aynen öyle.” Elini uzattı ve çocukların tavrı ânında sokak serserisinden idolleriyle tanışan küçük oğlanlara dönüştü.

“Benim için arabama göz kulak mı oluyorsunuz?”

“Acayip fiyakalı jantların var. Bu tatlı parçanın sana ait olduğunu biliyorduk.”

Brody kapımı açtı ve ben binene kadar bekledi. Ne dediğini duyamıyordum ama çocuklarla birkaç dakika daha konuştuktan sonra ellerini sıkıp arabaya girdi.

“Arkadaş mı ediniyorsun?”

“Sana arkadaş buluyordum. Sana göz kulak olmalarını söyledim.”

“Ben kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Sen bu muhite ait değilsin.”

“Hayır. Sen buralara ait değilsin. Ben cık oturuyorum. Sanırım kim olduğumu unutuyorsun.”

Arabayı çalıştırıp vitesi değiştirdi. “Haklısın,” diye mırıldandı alçak sesle, “bunu hatırlamam lazım.”

Kilisede bir iki tane hemşirenin olmasını bekliyordum. Marlene’in cenaze törenine katılan yüzlerce kişiye hazır değildim. Teki bile benim yüzümden gelmemiştii. Büyük kilise Brody’nin dostları

ve takım arkadaşlarıyla doluydu. Neden şaşırıldığımı bilmiyordum, adamı herkes seviyordu. Beni birkaç kişiyle tanıştırdı ve bulduğum ilk fırsatta izin isteyerek gidip bir sıraya oturdum. Tören başlamadan hemen önce Brody bana katılmak için ön sıraya geldi. Eli kız arkadaşınıninkini tutuyordu ve yanlarında başka bir kadın daha vardı.

Neyse ki rahip konuşmaya başladı da rahatsız edici tanıştırmalar beklemek zorunda kaldı. Tören sadeydi ve dağılmadan atlatabileceğimi düşündüm. Ta ki rahip birkaç kelime etmek isteyen var mı diye sorduğunda Brody kalkana kadar.

Yedi yaşındayken annesinin ölmesinden ve babasının bir daha hiç evlenmemesinden bahsetti. Tek büyükannesinin çok uzakta yaşadığını ve kızlarla hiç deneyimi olmadığını söyledi. Bu seyircileri güldürdü. Sonra hiç duymadığım bir hikâye anlattı.

“Annemin defin işleminden sonra herkesin evimize geri döndüğünü hatırlıyorum. Fazla bir şey anımsamıyorum ama insanların oturup konuştuğunu ve gülüştüğünü hatırlıyorum. Annem daha yeni gömülmüşken nasıl gülümseyebildiklerini anlayamamıştım. O yüzden biraz kendi hâlimde kalmak için dışarı çıktım ve komşum Marlene beni verandada buldu. Yanıma oturup beni konuşturmaya çalıştı ama canım hiç istemiyordu. Bir süre sonra onu takip etmemi söyledi ve yan taraftaki evine gittik.

“Beni mutfağa götürdü ve onun için bir şeyler çıkarmamı istemeye başladı. Vanilya, süt, un. O nerede olduklarını işaret ediyordu ve ben de çıkarıyordum. En sonunda, o kurabiye yaparken konuşmaya başladık. Bitirdiğimizde mutfak masasında önümde büyük bir bardak süt ve kuru üzümlü, yulaflı kurabiyelerden bir kuleyle oturduğumu hatırlıyorum. Hayatta çok zor günlerin olacağını ve onları aşmak için odaklanacak tek bir iyi şey bulmanın en güzeli olduğunu açıkladı. Annem daha yeni ölmüştü ve herhangi bir şeyde iyilik bulmak imkânsız gibiydi ama Marlene bana karşı öyle iyiydi ki onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim. O yüzden evime geri dönmenden önce ona teşekkür

ettim ve o gün benim için tek iyi şeyin bana kurabiye yapması olduğunu söyledim.

“Bunu daha önce kimseye anlatmamıştım, Marlene’le de üzerine hiç konuşmadık ama sonraki yirmi garip yıl boyunca sıklıkla görebileceğim yerlere bırakılmış kuru üzümlü, yulaflı kurabiyeler buldum. Beşinci sınıftayken bisikletimin önünü kaldırmaya çalışırken bisikletimden uçup da kolumu kırdığımda o gece bana sıcak, kuru üzümlü, yulaflı kurabiyeler eşlik etmişti. Sekizinci sınıfta topu kaptırdığım için rövanş maçında en büyük rakibimize yenildiğimizde kapımda kurabiyeyle dolu bir kap vardı. Lise sondayken ilk üniversite tercihime giremediğimde, kurabiyeler. Beş yıl önce babam emekli olup Arizona’ya doğru yola çıkmak üzereyken eşyalarının sonuncusunu da kamyonete götürdükten sonra babama sarılarak vedalaştığımda arabamın ön koltuğunda kurabiyeler vardı.

“Bu sabah buraya gelirken büyüdüğüm yerin köşesindeki pastaneye uğradım. Marlene’in en sevdiği pastaneydi. Bir poşet dolusu kuru üzümlü, yulaflı kurabiye aldım. Yirmi yıldan uzun zamandır o kurabiyeleri yapıp durdu ve her seferinde yüzümü güldürdü. Fakat bu sabah birini alıp yediğimde tadı aynı değildi. Neden biliyor musunuz? Çünkü hiçbir zaman sebebi kurabiyeler olmamıştı. Gülümseyecek hiçbir şeyim olmadığını fark etmek için zaman ayıran ve bana bir sebep verdiğinden emin olan o hanımefendiydi. O benim sebebimdi.

“Marlene, kızı Amanda ve torunu Willow ile yaşayacak. Damarlarımızda gezen kan aynı olmayabilir ama döktüğüm her terde, her gözyaşımdaydı, o yüzden o benim de ailem. Marlene bugün hiçbirimizin ağlamasını istemezdi, biliyorum. Hepimizin bir tane iyi bir şey bulmasını ve her şey daha iyi olana kadar ona tutunmamızı istedi. Fakat Marlene Garner’ın hayatını gerçekten onurlandırmak için bir dahaki sefere kötü bir gün geçiren birini gördüğünüzde Marlene için o kişiye kuru üzümlü, yulaflı kurabiye yapın. Tahmin bile edemeyeceğiniz kadar büyük bir anlamı olabilir.”

Brody bitirdiğinde duygularla dolup taşıyordum. Delilah ile benim ortamımızdaki yerine geri döndüğünde ağladığımı gördü ve fısıldamak için eğildi, “Kendine bundan gelen o iyi şeyi bul, Willow. O da bunu yapmanı isterdi.”

Başımı kaldırıp ona baktığımda nefesim kesik kesikti. Sessiz kaldım ama aklımdan sadece tek bir şey geçiyordu. *Bu beni sana geri getirdi.*

34

Delilah

Mezarlıkta törenin ardından ofise dönmek zorundaydım, Brody'nin de antrenmana gitmesi gerekiyordu. Yarın sabah bir röportaj için Buffalo'ya gidecektim ve daha araştırmama bile başlamamıştım. Yılın bu zamanı, rövanş maçlarından hemen önce kanal olası final takımlarıyla röportajlar yapabilmek için fazlasıyla zaman ve para harcardı. Kimin gerçekten kazandığını bağlı olarak çoğu hiç yayınlanmadan arşivlenirdi. Buffalo'nun rövanş maçında son anda yer edinmesi zor işti.

Indie içeri girdiğinde masam kâğıtlardan karman çormandı. Saat neredeyse sekiz olmuştu ve eve dönmeden önce yapmam gereken bir sürü iş vardı ama ziyareti hoş bir dikkat dağınıklığıydı. Elinde bir kutuyla ofisimdeki misafir sandalyesine kendini bıraktı.

"İçeri gel. Meşgul değildim." Elimi meşguliyetimi gösteren felaketin üzerinde salladım. Fakat işin aslı gerçekten odaklanamıyordum. Brody'nin bugün kilisede konuşurken yüzündeki üzüntü, konuşurken sesinin çatlaması beni derinden etkilemişti. Tek düşünebildiğim oydu.

"Sana bir şey yaptım."

"Sen bana bir şey yaptın?"

Ofisime bakındı. "Burada ses yankı falan mı yapıyor?"

"Muhtemelen pişman olacağım." Kalemimi masaya attım ve sandalyemde arkama yaslandım. "Fakat ne yaptığını görmek istiyorum."

Indie kutunun içine uzandı. "Bu sensin." Çöp adama benzeyen bir figür yapmıştı. Evrak mandallarını farklı şekillerde birleştirerek iki bacak, iki kol ve bir vücut oluşturmuştu. İki mandalın metali boyun ve zimba teli sökücü de kafa görevi görüyordu. Zimba sökücünün açık ağzından görünen sivri uçlar onu daha çok keskin dişleri olan, kükreyen bir dinazor gibi gösteriyordu.

"Sanırım ellerin çok boş kalıyor."

"Son birkaç gündür sen buralarda olmadığın için günde iki saati bir şekilde doldurmam gerekiyordu." Yeniden kutusuna uzandı ve başka bir eser çıkardı. "Bu Brody." Dikkatlice takılmış mandallar aynı benimkine benziyordu, sadece onunki bir kafa boyu daha uzundu.

"Sanki akraba gibi görünüyoruz." Tek kaşımı kaldırdım.

Beni dikkate almadı ve kutunun içinden başka bir eser daha çıkardı. Bunu tanımlamak daha kolaydı, ataşlardan yapılmış bir yıldı. Vücudu etrafında kıvrılmıştı, kafa olarak da yine bir zimba teli sökücü vardı. En azından açık ağız ve sivri dişler bir yılada daha gerçekçi durmuştu. Diğer ikisiyle birlikte masama bıraktı.

"Neden sende üç tane zimba teli sökücü var?"

"Yok. Sen Bay CUM'la toplantıdayken ofisine geldim ve üst çekmecenden birini çaldım. Toplantıda Fred Nagel'ı da gördüm, o yüzden onun ofisine de uğradım ve birini de ondan yürüttüm. Bu arada niye onun ofisi göt gibi kokuyor?"

Günlerdir ilk defa kahkaha attım. "Koktuğunu bilmiyordum."

"Yani henüz bütün katı koklamadın mı?"

"Kapa çeneni."

Indie yılını Brody ile ikimizin arasına koyarak sanat eserlerini masamda yeniden konumlandırdı. "Bu yılının adı Willow."

"Niye şaşırmadım acaba?" Dünkü törenden sonra Indie konuşa konuşa beynimi kulağımdan akıtmıştı. Ben Brody'ye odaklanırken Indie, Willow'u izlemişti. Willow'un Brody'ye bakış şekline, kadının ona yeniden yaklaşmak için Brody'nin sempatisini kullandığından emindi. Ben niyetinin ne olduğunu bilmiyordum ama Brody'nin onun için nasıl hissettiğini düşünmeden duramıyordum. Onları kilisede birlikte dururken görmek geçmişleriyle ilgili bildiğim her şeyi çok daha gerçekçi bir hâle getirmişti.

Brody onu hâlâ seviyor mu?

Artık temiz olduğu için ya ona ikinci bir şans vermek istiyorsa?

"Oraya gidip anılara yolculuğa bir son vermen gerekiyor."

"Sevdikleri birini daha yeni kaybettiler. Bir geçmişleri var. Eğer onunla yas tutması konusunda ona güvenemezsem o zaman hiç güvenemem. O zaman da demek birlikte olmamalıyımız diye düşünürüm."

Indie ellerini havaya kaldırdı. "Bu saçmalık. Her şeyi kadere bırakmayız, istediğimiz haltlar için savaşıyoruz."

"Ya onu hâlâ seviyorsa?"

"O zaman incineceksin. Sana dondurma alacağım ve bir ay boyunca kanepende Nicholas Sparks filmleri izleyerek ikimiz de üç kilo alacağız."

Bir süre için düşündüm. "Ben&Jerry'nin vişnelisi mi olacak?"

"Hem de üstünde çikolata sosu bile olacak."

Derin bir nefes aldım. "Bu akşam onlarla akşam yemeği yememi istedi. Marlene'in yaşadığı bakımevindeki birkaç çalışanla yemek yiyecekler."

"Sende hayır mı dedin?"

"Sabah çıkmadan önce ona yapacak çok işim olduğunu söyledim."

"Ne gibi?"

"Araştırma."

“Ne üzerine?”

“Takım.”

“Kahrolası NFL’deki her takımın her istatistiğini biliyorsun zaten. Ne öğrenmen gerektiğini düşünüyorsan, gerekmiyor.”

Muhtemelen haklıydı. Telefonumdaki saate göz attım. “Muhtemelen yemeği yarılamışlardır.”

“O zaman gidip ona tatlı götür.”

35

Willow

Kendi yaşının iki katı yaşta biriyle kahkahalar atan Brody'ye bakarken, eskiden tanıdığım Brody'yi uzun zaman sonra ilk defa gördüm. Kendini beğenmiş bir kibirle dolu fakat kendi yaştlarının aksine o kibrinin altını dolduracak özellikleri olan on altı yaşında bir oğlandı. Şimdi ise daha da fazla dolduruyordu.

Çenesinin kareliğinden büyülenerek Brody'nin yemeğinden bir lokma yutuşunu izledim. Yıllar içinde çenesinin açları daha da belirginleşerek bir oğlanın hatlarının yumuşaklığını bir adamın sert, keskin hatlarına dönüştürmüştü. Bronz çenesinde çıkmaya başlayan sakalları tenine daha koyu bir ton katarak açık yeşil gözlerini olduğundan çarpıcı hâle getirmişti.

Ona bakışımı yakaladı ve alnunu kınıştırdıktan sonra sadece ikimizin bildiği bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi hafifçe gülümseyip Grouper'la sohbetine geri döndü.

Yemeğimizi bitirirken sessizdim. Saniyeler geçip giderken sadece saatlerimizin kaldığını kavramaya başladım. Bu akşamdan sonra birbirimizi görmemiz için hiçbir sebep kalmayacaktı. Mar-

lene şu noktada bizi birbirimize bağlayan tek şeydi. Şimdi o da gitmişti. Bu düşünce göğsümde fiziksel bir sancı yarattı.

“Sen iyi misin?” Grouper ve Shannon’la vedalaştıktan sonra Brody’yle birlikte asansöre doğru yürümeye başladık.

Başımınla onayladım.

Benim için yedinci kata, kendisi için de otuz üçüncü kata bastı. Benim katıma ulaştığımızda indim ve Brody bir kolunu kayan kapıların arasına uzatarak kapanmasını önledi. “Yarın dokuzda antrenmanım var. Koç geçen hafta yokluğumu ve geç kalmamı sorun etmedi. Ama yarın zamanında gitmezsem kıcımu elime verir. Seninle yedide kahvaltıda buluşuruz, yolumun üzerindeyken seni de bırakırım?”

Yaşadığım yer hiç de yolunun üstü falan değildi ama yine de kabul ettim. Neyi alabilirsem alacaktım.

Otel odam sessizdi. Sessizlikten hep nefret etmiştim çünkü düşüncelerimi boğacak hiçbir şey yoktu. Artık ayık olduğum için sessizlik daha da yoğun geliyordu. Ayıklığın en zor yanı da buydu; kendi düşüncelerimden kaçamıyor olmak.

Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca Brody’yi neredeyse her gün düşünmüştüm. Fakat son birkaç haftadır kendimi durmadan eğer o son seferinde ortadan kaybolmamış olsaydım işlerin bizim için nasıl olacağını merak ederken buluyordum. Eğer hayatım kontrolden çıkmamış olsaydı. Hâlâ beraber olur muyduk? Evli mi olurduk? Kafamın içi hep, *peki ya şöyle olsaydı*, düşünce-siyle doluydu.

Duş aldım ve eşlik etsin diye televizyonu açıp kendimi yorganın altına gömerek programda kaybolmaya çalıştım. Bastığım ilk kanalda bir çift tutkuyla öpüşüyordu. Brody harika öpüşürdü. Öylesine hükmedici ve dominanttı ki nazıkçe öpmezdi. Ağzının benimkini tüketme şeklinde hep ham bir duygu olurdu. Uzanıp parmaklarımı dudaklarımda gezdirdim ve gözlerimin hatırayla kırışıarak kapanmasına izin verdim.

Peki ya...

Kanalı değiştirdim. FX’te geçen yıl bitmiş olan bir dizinin

tekrarı oynuyordu. *Sons of Anarchy*, motosiklet çetesine içeriden baktığınız bir diziydi. Silahlarla ve şiddetle doluydu. *Harika*.

Birkaç dakika izledim. Sonra aniden bir grup deri yelekli motorcunun kulüp evinde olduğu sahne bitti ve kendimi sırtı dövmeli, çıplak bir sarışın adama bakarken buldum. Kamera, o bir kadının içine şiddetle girip çıkarken sıkı kalçasına doğru indi. Kadın inledi. *Brody o inanılmaz vücuduyla çok iyiydi*. Tanrım, bir adam beri inletmeyeli uzun zaman olmuştu.

Peki ya...

Yeniden kanalı değiştirdim.

ESPN geçen haftanın futbol maçlarının önemli anlarını gösteriyordu. Philadelphia'nın oyun kurucusu topu gol alanına ve geniş alan tutucusunun ellerine yolladı. Yumruğunu havaya kaldırıp galibiyetini kutladı. *Brody'yle eskiden galibiyetleri yatak odasında kutlardık*. Düşünceyi kafamı iki yana sallayarak attım ve kumandaya bastım.

Peki ya...

Brody'yi aklımdan çıkarmam gerekiyordu. Otelin bilgi kanalına geri döndüm, kanallardan vazgeçip müzik açtım. Ekranda Top 40, Klasik Rock, Hip Hop ve Country müzik seçenekleri vardı. Klasik Rock'ı seçtim. Bad Company'nin "Feel Like Making Love" şarkısı televizyondan odaya taşı.

Tanrım, benim gerçekten...

Paul Rodgers'ın dünün altın hayalleriyle ilgili şarkı söylemesini yapabildiğim kadar uzun süre dinledim. Daha fazla dayanamayınca Country müziğe geçtim. Alan Jackson'ın "Remember When" şarkısı ilk seferini hatırlamakla ilgiliydi.

Brody benim ilkimdi.

Bütün evren üstüme çullanmıştı.

Ya da...

Belki de bu bir işaretti.

Peki ya...

* (İng). "Sevişmek Gibi Hissettiriyor" -çn

** (İng). "Hatırlar mısınız?" -çn

Şarkı listemde bana Brody'yi anımsatan bir düzine şarkı vardı. Onları her zaman geçerdim ama asla silmemiştim.

Peki ya...

Yarından sonra bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey olmayacaktı.

Bütün hayatımı ıskalayarak geçirmek istemiyordum.

Hep merak edecektim...

Peki ya...

Hepsini silip yoluma devam etme vaktiydi ya da şarkıların çalmasına izin vermeliydim.

Hayatım öyle çok pişmanlıkla doluydu ki. O anda, en azından denemezsem en çok pişman olacağım kararın bu olacağından emindim. Yorganı kaldırıp üstümden atarak yataktan çıktım ve aklım daldan dala atlarken giyindim. Brody'nin bana karşı küçümseme ve nefret dışında herhangi bir hissi olmasının ihtimali neredeyse sıfırdı. Fakat...

Peki ya...

Önceki gün Brody'ye asansör anahtar kartını geri vermeyi unutmuştum. Kapıyı açana kadar benim onun yanına çıktığımı bile bilmeyecekti. Kendime, bunu yapmamam gereken sebeplerle ilgili düşünme izni vermeden çatı katına çıkan asansöre bindim. Ne diyeceğimi ya da yapacağımı hiç bilmiyordum. Sadece bunun benim son şansım olduğunu ve *peki ya* diye merak ederek yaşamak istemediğimi biliyordum.

Brody kapıyı ilk çalışmada açtı. Hâlâ takımının pantolonu üzerindeydi ancak gömleğinin önü ve kemeri açıktı. *Tanrım, o muhteşem.*

"Willow?" Hâlâ tek kelime etmemiştim. "Her şey yolunda mı?"

Başımı iki yana salladım ve uzun bir müddet birbirimizin gözlerine baktık. "İçeri gelebilir miyim?"

Bir saniye için beni geri çevirebileceğini düşündüm. Gözlerini yumdu ama onları yeniden açtığında içeri girmem için kenara çekildi.

36

Delilah

Indie görse bana kahkahalarla gülerdi. Regency'den bir sokak aşağıda, kapanmak üzere olan bir pastane tezgâhında elimde çeşitli hamur işiyle sırada bekliyordum. Bana Brody'ye tatlı götürmemi söylediğinde aklından geçen son şey kanoliydi herhalde.

Elbette oyalandığımın farkındaydım. Drew'dan sonra başka bir adam için böyle şeyler hissedeceğimi hiç düşünmezdim. Brody'nin adının telefonumun ekranında parladığını görmek beni gülümsetiyordu. Onu yüz yüze görmek kalbimi daha hızlı atırıyordu. Bazen ondan gelen basit bir mesajı düzinelerce kez okuyordum.

İşin gerçeği, Drew'layken daha farklıydı. Onunla ilgili sevdiğim bir milyon şeyi listeye dökebilirdim. Gerçek aşkın böyle olduğunu düşünüyordum. Mantıklı. Pratik. Aşk, onun doğru adam olduğunu söyleyen elle tutulur şeylerin bir listesiydi.

Fakat Brody'yleyken onun için hissettiğim şeyleri tarif edecek kelimeler bulamıyordum. Muhtemelen ondan uzak durmuş olmam için gereken bir milyon sebep listeleyebilirdim. Yine de

onun benim için 'o' olduğunu yüreğimden biliyordum. Ruhum onu seçmişti, aklım değil.

Kasa sırasındaki raflara sezonluk ufak eşyalar diziliyordu. Üzerinde hindi çıkartmaları olan pembe okul silgileri, boyanmış küçük balkabakları, NFL oyun kartları... Silgiyi burnuma tuttum, kokusu bana ortaokulu hatırlattı. Bir avuç oyun kartıyla beraber sepetime birkaç tane de silgi attım. Kasiyer bana gelene kadar, oyalanmam otuz üç dolara mal olmuştu.

Boş asansör harcadığım zamanın çoğunu telafi etti. Brody'nin katına öyle hızlı çıktı ki indiğimde biraz başım dönüyordu. Kapıyı tıkladım için elimi kaldırdığımda bir heyecan ve gerginlik karışımı bana çarpıverdi.

Hafifçe tıkladım olsam da sessiz koridor boyunca yankılandı. Bekledim. Kalp atışım geçen saniyelerle artıyordu.

Belki de çoktan yatmıştı?

Yeniden tıkladım. Bu defaki biraz daha yüksek sesliydi.

Ayak sesleri kapıya yaklaştıkça adımları zemini titretiyordu.

Kapı açıldığında pastane kutusunu kırmızı ve beyaz bağlarından havaya kaldırıp kanoliyi aramızda sallandırdım. "Canın tatlı isteyebilir diye düşündüm."

Brody hâlâ törende giydiği kıyafetlerleydi. Şey, aslında sanki soyunmak üzereyken yarıda kalmış gibi görünüyordu. Beyaz gömleğinin düğmeleri açıktı, üzerine oturan pantolonunun belindeki kemer çözülmüştü ve ayakları da çıplaktı. Onu gördüğümde düşündüğüm ilk şey, *Yenilecek daha iyi şeyler varken kanoliye para harcamış olmam ne yazık, olmuştu.*

Gülümsedim. Fakat gözlerindeki bir şey daha tek bir kelime bile etmeden yüreğimi sızlattı.

Arkasını dönüp otel süitine doğru baktı. Yeniden bana döndüğünde ifadesi her şeyi söylüyordu. "Seni beklemiyordum."

"Gitmeli miyim?"

"Hayır. Sadece... Birkaç dakika önce Willow geldi ve..."

"Willow otel odanda seninle mi?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Göründüğü gibi değil. Yemin ederim."

"O zaman anlat bana. Nasıl?" Brody'nin süitine göz attım ve Willow'un oturma odasında durduğunu gördüm. Ayakları çıplaktı ve uzaktan bizi izliyordu.

"Arkadaşa ihtiyacı vardı. Son birkaç gün çok zordu."

"Sen de onu yarı çıplak bir hâlde... otel odanda mı teselli edecektin?"

"Yapacağım şey o değildi."

"Öyleyse anlat bana." Sesimi yükselttim. "Ne halt yapacaksın?"

"Hiçbir şey. Ben yapamadım... Onu geri çeviremedim."

"Neden yapamadın?"

Brody gözlerini kaçırmadan bana baktı. "Çünkü yapamadım."

Kanoli kutusunu attım ve asansöre gitmek için döndüm. Kahrolası şey çoktan gitmişti bile. Buradan defolup gitmek için çaresizce tuşa yirmi defa bastım.

Brody'nin süitinin kapısı çarparak kapandı ve bir an için, içeri geri döndüğünü düşündüm. Ancak tam arkamda belirdi. Elini kalçama koydu. "Gitme. Lütfen. Hiçbir şey olmadı. Yemin ederim."

Şükürler olsun ki asansör çabucak geldi. İçeri girip Brody'ye döndüm. "Aslında sana inanıyorum. İkinizin arasında fiziksel bir şey yaşandığını sanmıyorum. Gitmek zorunda olmamın sebebi bu değil."

"O zaman neden?"

"Onu kendi başına çözmen gerekecek." Kapılar kayarak kapanırken birbirimize baktık.

Caddeye çıkana kadar gözyaşlarımı tuttum. Sonra her şey bir anda akın etti. Üzüntü. Hayal kırıklığı. Kalp ağrısı. Otelin çıkışında duvara yaslanarak eğilip dizlerimi tuttum ve nefes almaya çabaladım.

Brody sonraki asansörle inmişti herhalde çünkü ben bir taksiye atlayıp uzaklaşmadan hemen önce kapıdan koşarak çıktığımı gördüm.

Taksi dairemin olduğu binanın önünde durdu ama ben eve gitmek istemediğime karar verdim.

“Fikrimi değiştirdim. Beni Chelsea’ye götürür müsünüz, Batı Yirmi İkinci Cadde?”

“Sizi aldığım yerden ödeme yaparsınız.”

“Elbette.” Şu anda ücret beş yüz dolar tutsa bile umurumda olmazdı, sadece eve gitmek istemediğimi biliyordum. Saat neredeyse ondu ama Indie umursamazdı. Yeniden trafiğe girerken pencereden sokağı izledim, ağlamadım. Sanki içim boşalmıştı ve ne kadar ağlamak istesem, sistemimden atmak istesem bile gözyaşları o engin boşluktan yollarını bulamıyordu.

Indie’nin evine kafamda bir pusla yürüdüm. Asansörde ne yapmam gerektiğini çözemeyerek tuş paneline baktım. Neyse ki tasmalı küçük bir köpeği olan yaşlıca bir centilmen asansöre binip durumu devraldı.

“Hangi kat?”

“Şey, yedinci.” Söylemiştim ama doğru kat mıydı emin bile değildim.

Koridor marihuana kokuyordu, bu da doğru katta indiğimin kanıtıydı. Indie’nin komşusu Devin esrarkeşti.

Kapıyı hafifçe tıklattım ve kim o demeden kapıyı açtı. Orada durduğumu görünce yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı fakat çabucak düştü. “Ah, tatlım.” Ne olduğunu bile bilmiyordu yine de beni evine çekip sıkıca sarıldı. Gözyaşlarım akmakla tehdit ediyordu ama hâlâ gelen bir şey yoktu.

“Hadi gel.” Beni mutfağına götürüp ışığı açtı. “Otur.” Bir sandalyeyi işaret etti ve itaat ettim. Dürüst olmam gerekirse Indie’nin yanına geldiğime memnundum çünkü öyle kaybolmuştum ki tamamen yabancı birinden bile emirler alırdım.

Dolapları açıp kâse çıkardı ve iki tepeleme kaşıkla Ben&Jerry dondurma koydu. Birini benim önüme bıraktı, elime bir kaşık tutuşturdu ve karşıma oturdu. "Neler oldu?"

"Başka bir şeyden konuşabilir miyiz? Bilmiyorum. Havadan? İştten? Küresel ısınmadan? Herhangi bir şeyden."

Başını salladı ve ağzına bir kaşık dolusu dondurma tıktı. "Devin'le yatmayı düşünüyorum."

"Esrarkeşle mi?"

"Kır tavşarı gibi düzüşüyor."

Neredeyse gülümseyecektim. Neredeyse. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Yatak odası duvarını paylaşıyoruz."

"Her zaman öyle uyuşuk ki ağzından bir cümle çıkması on dakika sürüyor. Bu nasıl mümkün ki?"

Omzunu silkti. "Güzel bir seansın tam ortasında geldin. Gi-dip dinlemek ister misin?"

"Sanırım pas geçeceğim."

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Konuşmak istemediğinden emin misin?"

Yarısı boşalmış kâseme baktım. "Ona gerçekten âşık oldum."

"Biliyorum."

"Drew'un fotoğrafını dolabımın içine kaldırdım." Drew'un adını söylemek son bir saatte ördüğüm duvardaki ufak bir çat-lak gibi hissettirdi.

"Zamanı gelmişti, tatlım. Brody'yle ne olmuş olursa olsun, yine de zamanı gelmişti."

Başımı salladım, omuzlarım çökmüştü. "İşin ironisi de orada. En sonunda ben ileri doğru adım atıyordum ki o geriye doğru gitti."

İlk damla düştü ve sonrasında kıyamet koptu. Başladığında durduramadım. Yıllardır hıçkırmadığım kadar hıçkırdım. Ağla-mak olduğundan çok yoğun hissettirdi. Sadece erkek arkadaşı-mı kaybetmiyordum, ben yeni baştan Drew'u kaybediyordum.

Kalbim başka bir adam için ona ihanet etmişti ve şimdi iki kay-
bım için yas tutuyordum.

Indie bana sıkıca sarıldı. "Hepsini bırak gitsin, tatlım. Hepsini bırak gitsin."

37

Delilah

"CUM'a bilgisayarında halledilmesi gereken birkaç şey daha olduğunu söyleyebilir misin?" Indie boynunu uzatarak yakışıklı –ve fazlasıyla genç– bilgi işlem elemanının ofisinden çıkıp asansöre doğru gidişini izledi.

Dizüstü bilgisayarımı açıp şifremi girdim ve bütün dosyaların duruyor mu diye kontrol ettim. Sadece virüs yazılımımı güncelliyorlardı ama son seferinde bilgisayarımı bakım için verdiğimde bir haftalık araştırmam kaybolmuştu. Steel dosyasına tıkladım ve yarın için kullanacağım çalışma programımı açtım.

"Bunu yapmanın senin için sorun olmayacağından emin misin?"

"Deli misin? Sabırsızlıktan ölüyorum." Indie'nin cep telefonu titredi. Bakıp pis pis gülümsedi ve telefonunu bana doğru çevirdi. Ekranda bir kır tavşarının karikatürize edilmiş bir fotoğrafı vardı.

O telefona cevap verirken ben de şirketin veri tabanından geçen haftaki maç istatistiklerini indirdim. "Devin, hayatım. Bana bir iyilik yapabilir misin?"

Indie'nin komşusundan balığını beslemesini istemesini yarım kulakla dinliyordum.

"Yemi mi? Evet. Yatak odamda. Yatağın yanındaki küçük komodinde." Bir duraksamadan sonra devam etti, "Bu harika olurdu. Geri döndüğümde teşekkür etmek için sana yemek yapmama ne dersin?"

Telefonu kapadığında Cheshire kedisi gibi gülümsüyordu.

"Neler karıştırıyorsun?"

"Hiçbir şey. Sadece arkadaş canlısı bir komşuyum ve Devin'den balığımı beslemesini istedim."

"Balık yemini yatak odandaki çekmecede mi tutuyorsun?"

Omzunu silkti. "Manhattan'da yaşıyorum. Depolama alanı az."

Fazlasıyla mutlu arkadaşına gözlerini kısarak baktım. "Çekmecede başka ne var?"

Ayağa kalktı. "Neden, ne demek istiyorsun?"

"Ot Kafayı doğruca bir vibratör ve balık yemi olan çekmeceye doğru yönlendirdin mi, yönlendirmedin mi?"

"Hayır!"

Yüzüm yalanını yutmadığımı söylüyordu.

"İçinde vibratör yok. Onu iç çamaşın çekmeceme taşıdım."

Ofisimin kapısına doğru yürüdü. "Siyah, dantel iç çamaşırı, tüylü kelepçeler, kondomlar ve aromalı losyon var. Yarın onda mı çıkıyoruz?"

"Evet. Indie?"

"Hımm."

"Bunu yaptığın için teşekkürler."

Geçen gece doğru düzgün uyuyamamıştım. Yarın Steel'in soyunma odasına gidip her şey yolundaymış gibi davranma düşüncesi kusmak istememe sebep oluyordu.

Dört gün önce Regency'den çıkıp gitmemin ardından neler olacağını sandığımdan emin değildim ama kesinlikle bu değildi.

Hiçbir şey. Hiçbir şey olmamıştı. Asla kovalanmak isteyen tarzda bir kız olmamıştım ama bir çeşit iletişime geçme teşebbüsü kendimi daha iyi hissettirirdi. Brody öylece odasına geri dönüp yoluna devam mı etti diye merak etmeme sebep oluyordu.

Fakat önceki gün antrenman sahasına girerken çekilmiş bir fotoğrafını görmüştüm. Gözleri çökmüştü ve altları karaydı, başını yenilgiyle düşürmüştü. Yapılacak doğru şey olmadığını bile bile fotoğrafı bilgisayarına yükletmiştim. Sanki az önce Super Bowl onun yüzünden kaybedilmiş gibi görünüyordu. Fotoğrafı ne zaman görsem onu aramamak için kendimi zor tutuyordum. Ayrıca belli ki kendime acı çektirmekten hoşlanıyordum çünkü son birkaç gündür o fotoğrafa fazlasıyla bakar olmuştum.

Çok değer verdiği birini daha yeni toprağa vermişken ondan kaçtığım için bir parçam suçluluk duyuyordu. Babam öleli iki yıl olmuştu ve onu kaybetmenin acısı bazı günler hâlâ ilk günkü gibiydi. Fakat sonra Brody'nin yalnız olmadığını hatırladım. Onu teselli edecek *Willow*'u vardı. Ne zaman onu arama isteği duysam kendimi bunu hatırlamaya zorlamam gerekiyordu. Ya ben ararsam da telefona o kadın cevap verirse ne olurdu?

"Hazır mısın, Thelma?" Indie başını ofisine uzattı.

"Doğuştan hazırım, Louise."

Maryland'e arabayla beş saatlik yolumuz vardı, gerçi beklediğimden daha çabuk geçmişti. Indie acayip iyi bir yol arkadaşıydı. Bize yolculuk için gereken şeyleri –Pringles, karışık kuruyemiş ve tuzlu kraker– almakla kalmamış, ayrıca yolculuğun en azından birkaç saatinde aklımı Brody Easton'la ilgili şeylerden uzak tutmayı da başarmıştı.

Otelimiz stadyuma yakındı. Şirketin seyahat ofisi birkaç oda tutmuştu, ilk rövanş maçları yaklaşırken şehrin tımarhaneye dönüşeceğini biliyorlardı. Steel'in kalmadığı herhangi bir yere geçmek istedim ama şehirde boş oda yoktu. Stadyuma yaklaşırken Indie konuyu açtı.

"Onu görmezden gelmen imkânsız olacak. En yakındaki

dondurma dükkânlarını araştırdım. Doğuda bir sokak ileride bir Baskin Robbins, batıda dört sokak ileride de Scoops var.”

“Teşekkürler,” diyerek güldüm.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii ki.”

“Bana kızmayacağına söz vermek zorundasın.”

Bunun kulağa gelişi hoşuma gitmemiştir. “Tamam...”

“Brody’nin seni aldatmadığına inanıyorsun ama Willow’u aştığına mı inanmıyorsun?”

Mantıklı değildi ama bir sebepten tam olarak buna inanıyordum. “Evet.”

“Neden ona bir konuda inanıp diğeri konusunda inanmadığını hiç merak ettin mi?”

Son günlerde düşünmekten başka bir şey yapmamış olmama rağmen, dürüst olmam gerekirse neden ona bir konuda güvenip diğeri konusunda güvenmediğimi hiç sorgulamamıştım. “Sanırım arzularını kontrol edebilir ama kalbini kontrol edemez gibi hissediyorum.”

“Fakat kalbinin hâlâ onu sevdiğini nasıl bilebiliyorsun?”

Sorusu bana saçma göründü. “Onu sevdi ve kaybetti. Neden hâlâ onu sevmesin ki?”

Indie uzanıp elimi tuttu. “Hayatım. Brody ve Willow’dan mı bahsediyorsun yoksa Drew ve senden mi?”

Michael ve Indie akşam yemeği boyunca çene çaldı. WMBC’den altı kişi otelin et restoranında iş toplantısı yapıyor olsak da esasında iş konuştuğumuz falan yoktu. Keyfime bakmak için elimden geldiğince uğraştım fakat daimi bir hüznün kaçamadığım bir gölge gibi beni takip ediyordu.

“Sen bu konuda ne düşünüyorsun, Delilah?” Marvin Clapman kanalın teknik biriminin müdürüydü. Kanalın kuruluşundan itibaren geçen kırk yıldan beri şirkette kalan birkaç çalışanından biriydi. Ekipman tamirciliğinden çalışa çalışa tepeye çıkmış-

tı, şimdi mikrofonların çalışmasından yayının izleyicilerin oturma odasındaki televizyona ulaşabilmesine kadar her şeyden o sorumluydu. Ve beklentiyle bana bakarak bir cevap bekliyordu.

“Şey, üzgünüm, soruyu tekrarlayabilir misiniz?”

Gözleri kısıldı. “Pro Bowl” diyordum. Rövanş maçları ile Super Bowl arasındaki iki haftada yapılması kanal için daha mı iyi? Yoksa sonrasında mı olmalı? Böylece Bowl’da yer alan iki takımın seçilen oyuncularını gidebilir.”

“Ah. Bence aradaki haftada kalması kanal için daha iyi. İnsanlar o boş haftada bir şey izlemek istiyor bu yüzden de reklam en üst seviyede oluyor. Fakat oyuncular için sonrasında olması daha iyi olur.”

Neyse ki Marvin’in departman müdürlerinden biri olan Aileen Fisher sohbete dahil oldu da kurtuldum. Şarabımın kalanını kafama dikerken başımı geriye doğru yatırdım ve bardağın dibinden baktım. Restoranın ön tarafında bir grup vardı. Tanıdık yüzleri görünce midem allak bullak oldu. Tanıdık *oyuncuların* yüzleri.

Bütün restoran hostesin onları oturtmasını izlemek için yemek yemeyi kesti. Ünlü futbolcular olmasaydılar bile görüntü herkesi susturabilirdi. Her biri diğerinden daha gürültücü, takım elbiseli fazlasıyla iri altı adam. Brody’nin onların arasında olmadığını görünce rahatlayarak nefes verdim. Ta ki altı kişilik grup sekiz kişilik bir masaya oturup iki kişilik boş sandalye kalana kadar.

Eğer daha önce dikkatim dağınıktıysa boş sandalyeleri kimin dolduracağını görmek için kapıya bakarken tamamen işe yaramaz hâldeydim. Indie çapraz olarak karşımda oturuyordu ve gözleri paniğimi fark etti.

Kapıdan içeri girdiği ânı biliyordum. Dikkatimi dağınık tutacak herhangi bir şey yapmayı çaresizce deneyerek kucağımdaki cep telefonuma bakıyordum ki sessiz mırıltılar başladı. Adamlar

* Pro Bowl, NFL’in düzenliği, yıldız oyuncuların oluşan takımlarla yapılan maç. —çn

restorana girdiklerinde ses arttı. Brody, hücum çizgisi koçuyla birlikteydi.

Başta beni görmedi ama gözlerimi ondan alamadım. Üzgün, hatta yorgun görünüyordu, normalde kendini beğenmiş olan gülümsemesinin yerinde yeller esiyordu. Bu görünüşü içimde bir çatlak yarattı, öyle ki duygulardan oluşan bir dalgarın o çatlağı darmadağın edeceğinden ve restoranda otururken kendimi kontrol edemeyeceğimden endişelendim.

Masasına giderken yarı yolda durdu. Gözlerinin bir şey arayarak restoranda gezinmesini izledim. Brody'yle tanıştığım günden beri onu görmeden önce hep hissetmiştim. Bu imkânsız görünüyordu o yüzden bunun sadece çılgın, romantik kalbimin bana oynadığı bir oyun olduğunu düşünmüştüm. Fakat gözleri benimkilere kilitlendiğinde deli olmadığımı anladım. Burada olduğumu hissetmiş ve beni aramıştı.

Bakışlarımız kenetlendi. Çökmüş yeşil gözlerindeki acıyı görmenin darbesi doğruca göğsüme inen bir yumruk gibiydi. Sanki birisi metal topuklu çizmesiyle göğsümü tekmeleyip açmış, ardından içeri uzanıp kalbimi kavramış gibi hissettim.

Birkaç saniye boyunca öyle kaldık ancak çok daha uzun geldi. Sonra nasılsa masasına doğru götürülürken gözlerini benden ayırmamayı başardı. Michael Langley'nin yanımda oturduğunu fark edince çenesi kasıldı. Gözlerindeki acı penceresinin önüne panjurlarını indirdiğini gördüm, başını çevirip masasına doğru yürüdü.

"Az önce ne halt oldu öyle?" dedi Marvin. Bütün masa aramızdaki etkileşimi izlemişti. Başı sürekli ekipmanlara gömülü hâlde olduğu için büyük ihtimalle Brody'yle ilişkimi bilmeyen kanaldaki tek kişiy Marvin'di herhalde.

Indie masanın altından Marvin'i tekmeledi ve benim yerime cevap verdi. "Sadece futbolcunun teki güzel bir kızı gözleriyle yedi."

Garson aniden yanımda belirdi. "Ana yemeğiniz için sipariş vermeye hazır mısınız?"

"Ben elmalı bir martini alayım."

"Tamam. Yemek için?"

"Aç değilim."

Indie'nin, "Siktir," diye mırıldandığını duydum. Haklıydı da. Ben pek alkol tüketebilen biri değildim. Martini içtiğim son seferde iki gün yataktan çıkmamıştım. Gecenin yarısını hatırlamıyordum bile. O sırada bunun gelmiş geçmiş en korkutucu şey olduğunu düşünmüştüm ve bir daha asla o kadar sarhoş olmak istememiştim. Fakat o anda bana unutturacak ne varsa onu istiyordum. Hem de hızlıca.

İlk martinim sırasında Brody'ye birkaç kaçamak bakış attım.

İkinci sırasında, köpeğimi tekmelemiş gibi dik dik baktım.

Üçüncüden sonra ise gözyaşlarımı zorlukla kontrol edebildim.

Bütün gece benden tarafa hiç bakmadı.

Indie yüzümün hâlini gördü ve yemeği olabildiğince hızlı bağladı. Ayrılmak için kalktığımızda gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Öyle hızlı geldiler ki görüş alanımı bulanıklaştırdılar. Gözlerimi sildiğimde net olan tek şey restoranın diğer tarafından beni izleyen Brody'ydı.

Yatakta suratımın üstüne kapaklandım. Indie beni soymaya çalıştı ama ölü gibi yatıyordum. Sadece beni çevirmeyi ve ceketimi çekerek çıkarmayı başardı. Ayakkabılarımı çıkardı. "İyi misin?"

Başımla onayladım ve dizlerimi kendime doğru çekip kollarımı etraflarına doladım. En azından ağlamam durmuştu.

"Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçalayacağım. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başımı iki yana salladım. Alkol beni sessizleştirmişti.

Saçını tepesinden topuz yapıyordu ki kapı yumuşakça tıklatıldı. Kapıya gitti, gürültüyle iç geçirdi ve bana doğru geldi. "Brody. Ondan kurtulacağım. Burada kal."

Başımı salladım, istesem de kalkabileceğimi sanmıyordum.

"O iyi mi?" Brody'nin sesi alçaktı.

"İyi. Sadece iyi bir uykuya ihtiyacı var."

"Onu görmek istiyorum."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"İyi bir arkadaşla benziyorsun. Ama bil diye söylüyorum, eğer yolumdan çekilmezsen seni kaldırıp bu odanın dışına bırakırım."

"Brody..." diye uyardı Indie.

Yataktan sendeleyerek kalktım. "Bırak girsin. Sorun yok. Değilim sarhoş o kadar."

Indie başını iki yana salladı. "Değilsin sarhoş o kadar, demek?"

Elimi ona doğru salladım. "O alışkın. Kendinden geçmiş kadınlarla uğraşmaya. Di mi Beaston?" (Brody Easton demeye çalışmam bariz şekilde başarısız olmuştu.) "Belki de benim de yapmam gereken oydu. Biraz eroin içseydim o zaman kara sevdaya tutulurdu."

Brody'nin çenesi kasıldı.

Burnumu kırıştırarak Indie'ye döndüm. "Eroin içilen bir şey mi ki?"

Indie omzunu silkti, aramızda durmaktan çok rahatsız görünüyordu. Bana dönüp yüzümü ellerinin arasına aldı ve gözleri-me baktı. "Kalmamı istiyor musun?"

Ellerini kendi ellerimle örttüm. "Ben iyiyim."

Yüzüme iyice bir bakıp başını salladı. Doğruca kapıda duran devasa adama doğru gidip parmağıyla göğsünü dürttü. "On beş dakika içinde geri döneceğim. Eğer onu daha fazla incitirsen... Tanrı yardımcın olsun. Otelde her yere giriş anahtarı olan ilk adama sakso çekip anahtarı araklarım, sen uyurken gizlice odana girerim ve uyandığında Lorena Bobbitt'in seni ziyaret ettiğini düşünürsün."

Koşu ayakkabılarını dolaptan aldı ve ölümcül bir bakış daha attıktan sonra ortadan kayboldu.

Geriye hafif sarhoş ben ve Brody kaldık.

“Oturabilir miyiz?”

“Niye? Çok uzun kalmayacaksın.”

Brody dişlerini öyle sert sıkı ki inci beyazlarından birini çatlatmış olabileceğini düşündüm. “Çünkü ileri geri sallanıyorsun. Kıcınu bir yere koysan daha iyi olabilir diye düşündüm.”

Odaya geri döndüm. O oturmamı istediği için *değil*, oda dönmeye başladığı için. Yatağın kenarına oturdum. Brody önümde durdu.

Başımı kaldırıp baktım. Sarhoşken bile yeşil gözlerine ufacık bir bakışla geleceğimi görebiliyordum. Aniden korkuyla dol-dum. Gözlerim odada dolandı. Şifonyer, televizyon, diğer yatak... önümde duran adam dışında herhangi bir yer olurdu.

Önümde dizlerinin üzerine eğildi. “Delilah?”

“Gitmelisin. Konuşacak bir şey yok.”

“Saçmalık...”

“Hiçbir şey olmadı.”

Bir süre boyunca ellerime baktım. “Önemi yok.”

“Çok önemi var.”

Bekledim, sonra gözlerimi onunkilere doğru kaldırdım. “Onu seviyor musun?”

Gözlerini yumdu ve yeniden açmadan önce derin bir nefes aldı. “Evet. Ama senin düşündüğün şekilde değil. Birlikte çok şey yaşadık. Sadece artık kendine daha fazla zarar verdiğini görmek istemiyorum.”

Tekrar bakışlarımı kaçırdığımda iki parmağını çenemin altına koydu ve gözlerimiz buluşsun diye başımı kaldırdı. “Ben seni seviyorum, Delilah.”

“Aynı anda iki kadını sevemezsin.”

“Sevebilirsin. Sadece onları aynı şekilde sevmezsin. Eğer başka birine âşık olduysan, hâlâ sevdiğin o diğer insan zaten asla senin ömrünü geçireceğin kişi olmayacaktı demektir.”

Sözleri kırılğan kalbimden geriye kalanı da deşti.

Drew’a bunu yapamazdım. Yapamazdım işte.

Brody ellerimi tuttu. “Beni seviyor musun?”

Cevap vermedim.

“Delilah?”

Onu sevemezdim. Ben hâlâ Drew’u seviyordum.

Gözlerinin içine bakarken yalanımı görebileceğinden ödüm koptu. “Hayır. Sevmiyorum.”

38

Delilah

“Bok gibi görünüyorsun.”

Gözlerimi ne zaman kırışıtırsam başım daha kötü zonkluyordu. Sızlayan kafatasımı yastıktan kaldırmaya yeltendim ama hemen geri indirmem gerekti. En sonunda uyuduğumuzda saat sabahın dördüydü. Öyle çok ağlamıştım ki baş ağrısının bir kısmının susuzluğa bağlı olduğundan emindim.

“Saat kaç?” Sesim çatlayarak çıkan bir iniltiden ibaretti.

“Sefil kışırı yataktan kaldırma saati.”

Yorganı tepeme çektim. “Bana acıyıp kutudan peçete uzatırken seni daha çok seviyordum.” Brody gittikten sonra, ben ağlarken Indie saatlerce bana sarılmıştı. Ağlaya ağlaya alkolü bile vücudumdan atmış ve doğruca akşamdan kalmalığa geçmişim.

“Saat birde bir maç öncesinde olman gerekiyor ve şişmiş gözlerini indirmen bir saatini alacak. Sana kahvaltı söyledim. Kızarmış ekmek, bir demlik kahve, portakal suyu ve ek olarak da yüzün için buz.”

Tek gözümlle dışarı bakacak kadar yorganı indirdim. "Sen nereye gidiyorsun?" Ayakkabılarının bağcıklarını bağlıyordu.

"Koşuya."

"İyy." Yorganı tekrar kafama çektim.

"Yarındaki komodinde iki ağı kesici ve su var. Onları yutup oda servisi kapıyı çalana kadar yatakta kal."

"Tamam, annecim."

Güldü. "Bir saate geri dönerim. Sakın geri uyuma."

En azından hissettiğimden daha iyi görünüyorum. Soyunma odasına açılan koridorun parlak, metal ve cam kapısındaki yansıma baktım. Oyunun son otuz saniyesinde Brody'nin maçı kazandıran touchdown'ıyla Steel 21'e 14 kazanmıştı. Mutlu olmayı hak ediyordu. Son hafta korkunçtu demek az kalırdı. Ondan daha beceriksiz bir oyuncu odaklanamaz ve onun oynadığı gibi oynamazdı. Onunla gurur duyuyordum ancak soyunma odasına gireceğim için de inanılmaz endişeliydim.

Rövanş maçlarında normal muhabirlerin üç katı olurdu. Herkes bu akşamın haberlerinden bir parça koparmak zorundaydı, çoğunluğu daha da fazlasını isterdi. Oyuncularla konuşmak isteyenlerin sırası bir saat sürecekti. Bugün sadece ben değil üç muhabirimiz vardı. Nick yanında Michael Langley'le yaklaştı. "Hazır mısın?" Nick bu sabah uçakla gelmişti ve Brody'yle ayrıldığımızı bildiğinden şüpheliydim.

"Evet." Çantamı aldım ve peşine düşmeye yeltendim ama Michael elini koluma koyarak beni durdurdu.

"Sen iyi misin?"

Zorla gülümsedim. "Hazırım. Endişelenme."

"Sorduğum şey o değil. Sen iyi misin?"

Derin bir nefes aldım. "İyi olacağım. Teşekkürler."

Başını salladı.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sırada bekledik ve futbolcularla röportaj yapmak için saldırı planımızı konuştuk.

Brody'yi ve oyunda düşürülmekten kurtulan savunma çizgisi oyuncusunu Michael aldı. Indie bu sabah Michael'ı spor salonunda gördüğünden bahsetmişti ve içimden bir ses ona biraz özet geçtiğini söylüyordu – Brody'yle röportaj yapanın ben olmadığımıdan emin olacak kadarını en azından. Bunun için minnettardım. Kariyerinin en iyi maçını çıkaran Colin'den uzak durmaya da dikkat ederek daha az heyecan verici iki oyuncuyu seçtim. Yani benim röportajlarımın sırası en kısalar olacaktı.

Brody'ye kaçamak bakışlar atmamaya çalıştım ama gözlerim beynimin emrini yerine getirmiyordu. Belinde imzası hâline gelen havlusu vardı ama o kendini beğenmiş gülümsemesi yoktu. Bir ara Nick, Michael ve ben soyunma odasının açık merkezinde duruyorduk ve gözlerim Brody'ninkilerle kesişti. İki röportajın arasındaydı ve Angie Snow ile kameramanının kayıt için hazırlanmasını bekliyordu. Bir kıskançlık dalgası bana çarpıverdi. Angie muhteşemdi – genç, sarışın, kıvrımlı ve çok dokunan bir kızdı. Brody'ye bir şey söyledi ve uzanıp koluna dokunduğunda bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Fakat kötü bir trafik kazası gibi daha fazlasını görmek için geri döndüm.

Kameraman kurulumu tamamlarken Brody'nin gözleri Angie ve benim aramda gidip geldi. İkisini izlemekle öyle meşguldüm ki Michael'ın bana bir soru sorduğunu ve bir cevap beklediğini fark etmedim.

"Delilah?"

"Hımm?" Michael'a döndüm.

Kaşlarını çattı. Sonra eğilip bana fısıldadı, "Eğer ara vermen gerekiyorsa bunu biz halledebiliriz."

Ona iyi olduğumu ve sadece ilk defa rövanş maçı soyunma odasında olduğum için her şeyin biraz üstüme geldiğini söyledim. Michael bana doğru eğilirken elini belime koymuştu. Brody'nin yüzündeki bakışı görene kadar elinin hâlâ orada olduğunu bile fark etmemiştim. Gözleri Michael'ın elinin olduğu yeri yakıp geçiyordu. Çok öfkeli ve patlamak üzereymiş gibi görü-

nüyordu. Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktığında herhalde fara yakalanan bir geyik gibi görünüyor olmalıydım.

Angie'nin kameramanı bir şey söyledi ve Brody dikkatini bekleyen röportaja çevirmek zorunda kaldı. Işığın Brody'nin üzerinde parlayıp da kameramanın kamerasını kaldırdığı o an Brody bir kez daha benden tarafa baktı. Tam o anda Michael tekrar bir şey söylemek için bana doğru eğildi. Brody'nin yüzündeki ifadenin öfkeli bir şeytani bir gülümsemeye dönüşmesini izlerken yüzümü buruşturdum.

Dikkatini Angie'ye çevirdi ve o da ilk sorusunu sordu. Cevabı benim için ağır çekimde oynadı. Genişçe sırttı, elini yavaşça havlusunun düğümüne götürdü ve biraz çekti. Havlu yere düştü. Sonrasında ne olacağını zaten bildiğimden geri kalanını izlemek için daha fazla orada kalmadım. Ve bence Angie benim yarım kadar bile karşı koymayacaktı.

39

Delilah

15 Ocak – Drew bugün yirmi altı yaşında olacaktı. Bu yıl doğum gününü ailesiyle birlikte geçirmediğim ilk yıldır. Bay Martin birkaç ay önce emekli olmuş ve sonunda Bayan Martin'i Atlanta'ya, Drew'un kız kardeşinin yaşadığı yere taşınmaya ikna etmişti. Onlar için mutluydum ama onların toplanması Drew'un eşyalarını da toplamak zorunda kaldıkları anlamına geliyordu. Geçen yıl bile, Drew öleli altı yıl olmuşken, doğum gününü kutlamak için onlara gittiğimde odasına dokunulmamıştı.

Mezarlığa yaptığım araba yolculuğu uzundu. Düşüncelerimle baş başaydım ve Drew ile paylaştığımız iyi günlerin hatıralarını hatırlamaya çalıştım. Mezuniyet maçı, lisenin son yılı. Gülümседim. Takımdan bazıları birkaç otel odası tutmuştu ve maçtan sonra hepimiz oraya gitmiştik.

Brody'nin beni otel odasındaki ilk öpüşü bana öyle fena hissettirmişti ki eğer beni sıkıca tutmuyor olsaydı ayakta duramazdım.

Brody'yi kafamdan çıkmaya zorladım. Yine. Bu son zamanlarda tam zamanlı bir iş hâline gelmişti. Yakınlardaki havaa-

lanundan havalanan bir uçak alçaktan üzerimden uçuyordu. Drew'la birlikte, gitmeyi planladığı üniversitenin futbol koçuyla tanışmak için Alabama'ya uçtuğumuz zamanı hatırladım. İlk uçuşumdu ve sınırlarım yerle birdi. Drew elimi tutmuş ve edepsiz şakalar yaparak beni sakinleştirmişti.

Brody uçaktayken bir öpücükle nefesimi kesmiş ve battaniyenin altından elini eteğimin altına sokmaya çalışmıştı.

Radyoyu açtım. Sadece aklımı daha çok karıştırdı.

Mezarlıkta kenara çekerken telefonum titredi o yüzden hoparlörü açtım ve konuşmak için arabamda oturdum.

"Merhaba Bayan Martin."

"Bana Jana demeni daha ne kadar söyleyeceğim, canım?"

Gülümsedim. "Merhaba Jana."

"Bu daha iyi. Nasılsın, hayatım?"

"Ben iyiyim. Atlanta'da hayat nasıl?"

"Sıcak."

Paneldeki göstergeden hava sıcaklığına baktım. *İki*. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

Bir müddet taşınma ve Atlanta'daki hayata alışmanın nasıl olduğu hakkında konuştuk. Sonra beni şaşırttı. "O yakışıklı oyun kurucuyla aranız nasıl?"

Brody ve Colin arasındaki kavga yüzünden Brody'yle ilişkim haberlere çıkmıştı. Ben de Atlanta'ya kadar ulaştı mı diye merak ediyordum. "İ... biz şey..."

"Ah. Üzgünüm, tatlım. Ben düşündüm ki... şey, ikinizin birkaç fotoğrafını gördüm ve ona bakış şeklini görünce... Belki de birini buldun diye düşündüm."

"Ona bakış şeklim mi?"

"Mutlu görünüyordun. Gözlerinde Drew'a bakışının aynısını gördüğümü sandım. Umutlandım."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Yürümedi."

Uzun bir süre sessizdi. Belki de hattan düştü diye düşündüm.

"Bayan Martin? Jana?"

"Buradayım."

“Ah. Bir saniye için telefon kapandı sandım.”

“Hayatım, haddimi aşıyor olabilirim ama yine de bunu söyleyeceğim. Takım seçmelerinden birkaç hafta önce Drew’dan ayrıldığın zamanı hatırlıyor musun? Çünkü onun okula ve futbola odaklanabilmesini istiyordun ama o seni arkada bırakmak istemiyordu?”

“Evet.”

“Ona o kadar çok değer veriyordun ki başarılı ve mutlu olmasını istedin, hem de bu onunla olamayacağın anlamına gelse bile.”

“Hatırlıyorum. Ona artık onunla çıkmak istemediğimi söylemiştim. On dakika kadar çok kızgındı, sonra ne yaptığımı fark ederek içeri fırtına gibi dalmıştı. Her zaman ta içimi görebiliyordu.”

“Evet, o da senin için aynı şekilde hissediyordu, biliyorsun.”

“Biliyorum.” Drew’un beni sevdiğiyle ilgili aklımda asla bir şüphe bile olmamıştı.

“Fakat ne dediğimi anlıyor musun? Drew senin biriyle tanışmanı isterdi. Yoluna devam etmeni isterdi. Mutlu olmanı. Âşık olmanı. Bir gün bir aile sahibi olmanı.”

“Elbette isterdi. Sadece Drew’un yerine koyabileceğim biriyle tanışmadım henüz.”

“Beni endişelendiren de bu, Delilah. Kimse Drew’un yerini almak zorunda değil. Kalbinde onun hep bir yeri olacak. Ama aynı anda iki adamı sevebilirsin. Sadece onları farklı şekillerde seversin.”

Brody’nin de aynı şeyi söylemiş olduğu dikkatimden kaçmamıştı.

“Teşekkürler, Jana.”

“Yeniden sevmekten korkma, hayatım.”

O öğleden sonra Drew’un mezarının yanında oturarak uzun bir zaman geçirdim. Geldiğim diğer zamanların aksine vaktimi ağlayarak geçirmedi. Onun yerine Jana’nın söylediği şeyi düşündüm. Tekrar sevmekten korkuyor muydum? Ben ayrılmadan

nce kar atıştırmaya başlamıştı. Çoğu New Yorklunun aksine ben kışı seviyordum. Sıcak ikolata, parlak ışıklar, sıcak tutan kazaklar, kar ve futbol.

Başımı geriye doğru yatırıp ağzımı açtım ve düşen kar tanelerini yakalamak için kollarımı genişçe açtım. Birkaç dakika sonra Drew'un doğum gününü kutladım ve arabama doğru yöneldim. Jetta'mın sıcaklığından birkaç metre uzakta kaldırıma çıkmıştım ki az önce eğlendiğim güzel, beyaz karda kaydım. Ayaklarım yerden kesilince iki ayağım da havaya kalktı ve kıımın üstüne düştüm. Bir sebepten histerik kahkahalara boğuldum. Yanında karısıyla yürüyen yaşlıca bir adam kalkmama yardım etmek için durdu ama kahkahalarımın arasından konuşamayarak elimle onları uzaklaştırdım.

Kaldırımında yalnız başıma oturdum, kahkaham ağlamaya dönüşene kadar kar saçlarımı bembeyaz ve taş gibi yapmıştı. Sonunda ayağa kalkmadan evvel ağlayışım hıçkırıklara dönüşmüştü. Dişlerim takırdıyordu, dudaklarım kışın soğuk ısırığından dolayı şişmişti ve titriyordum. Berbat hâldeydim... ama nedendir bilinmez birdenbire her şey netleşmiş gibi göründü. Ben âşık olmaktan korkmuyordum. Onu zaten yaptığımdan emindim. Eğer yine bir şey olursa bir daha ayağa kalkamayacak olmaktan korkuyordum.

40

Brody

"Gitmeye hazır mısın, seni kahrolası topal?" Grouper kalkmak için zaman harcadı, yemekhanedeki sandalyeden kalkarken kemikleri çıtırdadı.

Kemikli parmağını bana doğru salladı. "Altmışlarının baharına geldiğinde benim kadar iyi durumda olursan şanslı sayılırsın."

"Altmış mı? Kimi kandırıyorsun? Senin yaşlılık lekelerin bile altmış yıldan eskidir."

Grouper alçak sesle bir şeyler geveledi. Masadan bir kutu aldı. "Bunlar Marlene'in son eşyaları. Küçük, güzel, altın bir haç kolyesi ve eski bozukluk paralar var – bir değerleri var mı yok mu hiç bilmiyorum. Geri kalan şeyler evrak işleri. Her şeyi söylediğin gibi Phoenix House'a bağışladık. Tüm o kıyafetleri aldıkları için epey heyecanlandılar. Yarısından fazlasının üzerinde hâlâ etiketi duruyordu. Onu kesinlikle şımartıyordun."

"Hak ediyordu." Grouper'daki kutuyu aldım ve beraber ön kapıya doğru yürürken hemşire masasındaki Shannon'a el salladım.

"O yer, artık hastalarının ne kadarının gençlerden oluşmadığını söyleseler şaşıracağını söyledi. Uyuşturucu ve alkol rehabilitasyonlarına katılanların yüzde otuzundan fazlası elli yaş üstü kadınlarmış." Başını iki yana salladı. "Hiç düşünmezdim."

İstatistikleri bilmiyordum ama Marlene'in, eşyalarının yardım almaya çalışan insanların olduğu bir yere gitmesini isteyeceğini biliyordum. "Bunu benim yerime hallettiğin için teşekkür ederim."

"Haçı Willow'a götüreceksin mi?"

"Ona kargolayacağım. Dün şehir dışına taşındı. Rehabilitasyondan oda arkadaşı Saratoga yakınlarında bir yer almış ve Willow'un da şehirden uzaklaşması gerekiyordu. Yaşadığı yer iyileşmekte olan bir bağımlı için fazla yoldan çıkarıcıydı. Yaşadığı mahallede uyuşturucu almak süt almaktan daha kolaydı. Marlene ona güzel bir birikim bıraktı, bu paranın onun yeni bir hayat kurmasını sağlamasını umuyorum."

Başını salladı. "Bu iyi. Marlene buna mutlu olurdu."

Yolda 3. Grouper ve arkadaşlarından birini Basın Gününe götürmek için aldık. İkisi de Easton forması giyiyordu ve stadyuma giden yol boyunca arabamın arka koltuğunda hiç susmadılar. Heyecanları bulaşıcıydı.

"Hep böyle gürültülüler mi?" Gözlerim Grouper'a döndü.

Başıyla onayladı. "Yüce tanrı yaşlı insanları bir sebepten sağırlaştırıyor."

Basın Gününe dört saat erken gelmemize rağmen her yer hınca doluydu. Bugünkü etkinliğe dünyanın her yerinden iki binin üzerinde basın görevlisi ve dört binden fazla hayranın katılması bekleniyordu, önümüzdeki hafta oynanacak Super Bowl için de resmî olmayan bir başlangıçtı. Eğer bugün de önceki yıllardaki gibi olursa, sahadaki kalabalık basın etkinliğinden çok bir sirki andıracaktı. Süper kahraman kılığında giyinmiş çılgın hayranlar, vücutlarını boyanmış kadınlar ve çoğunlukla acayip olan sorular.

Lig her takım için ayrılmış park alanıyla birlikte ekstra güvenlik ve bir vale ayarlamıştı. Steel girişini gösteren işaretleri ta-

kip ettim. "İçeri girdiğimizde o ikisinden gözünü ayırma. Hayranlar biraz hoyrat olabiliyor."

Grouper gülümsedi. "Bütün o sertliğin altında nasıl da yumuşacaksın. Takım arkadaşların senin ne kadar hanım evladı olduğunu biliyor mu?"

"Kıçımı ye, Pisi Balığı."

Vale gaza basarak arabamı alıp gitti ve dördümüz ahşap polis barikatlarının arasından girişe doğru yürüdük. Muhtemelen bütün gece kamp kurmuş taraftarlar iki tarafımızda diziliydi. Küçük Grouper'ı omzuma aldım ve üç sıra geriye giden kalabalığa doğru imza vermek için gittim.

On dört ya da on beş yaşlarındaki bir çocuk barikattan beline kadar eğiliyordu. Önce ona gidip adımı karaladım, sonra kalemi ve kâğıdı omzumdaki yolcuma uzattım. "İkimizin de imzasını istiyorsun, değil mi?"

Çocuk omzumdaki oğlanın kim olduğunu bilmesene de başını salladı.

"Sen de imzala, küçük balık."

"Adımı yazıyla nasıl yazacağımı bilmiyorum."

"Numaradan yap. Ben öyle yapıyorum. Bir sürü karalama."

Guppy defteri kafamda dengeledi ve dediğimi yaptı. Kalabalık bundan büyük keyif aldı. On beş dakika boyunca imza verdik ve ben etkinlik öncesi takım toplantısına geç kalmaktan ötürü ceza yemeden içeri girdik.

Grouper ve ufaklıklara boyunlarına takmaları için VIP kartları ve hayran biletleri verdim. "Altıda burada buluşuruz, olur mu?"

"Tamamdır, patron."

"Patron mu? İşte şimdi konuşuyorsun." Grouper'a sırtıttım. "Hoşuma gitti."

Etkinliğin başlamasına on beş dakika varken stadyumdaki insan kalabalığına yukarıdan bakan bir locada yalnız duruyordum. Cam pencereden dışarı bakıp şişemden su yudumladım. Saha-

nun iki tarafına da başlangıç oyuncularının oturması için kabinler sıralanmıştı. Yerden yukarıdaki mikrofonlardan kablolar sarkıyordu ve birazdan muhabirlerin bize sorular haykırarak daha fazla mikrofonu suratlarınıza sokacaklarını deneyimlerimden biliyordum.

Bu hafta her oyuncunun uğraştığı şeyin zirvesiydi – Super Bowl’da oynayabilmek. Ancak toplantımızdan sonra takımın kalandıyla kutlama yapacak havada hissetmemiştim. Onun yerine bulabildiğim ilk özel alana sığılmıştım, böylece onu aramak için fazladan birkaç dakikam olacaktı. Yüzünü görüşümün üzerinden on uzun gün geçmişti ve ufaklık bir görüntüye bile razıydım. Artık bir hayranın bir oyuncunun peşine düşerken neler hissettiğini anlıyordum.

Bir parçam beni sevmediğini söylediği için ona hâlâ kızgındı. Fakat daha büyük bir parçam söylediğinin doğru olmadığını biliyordu. Gözleri o yalancı dudaklarından daha farklı bir hikâye anlatmıştı. Öfkem dindikten sonra son birkaç ayı tekrar kafamdan geçirmiştim. Sevgilisi onu terk ettikten sonra durmadan onun yaptığı karışık kaseti dinleyen yaralı hatun bile benden daha iyi durumdaydı. Bunun getirdiği tek iyi şey ise, ne zaman antrenmana çıkamayacak kadar yorgun olsam o puşt Langley’nin elini kızımın beline koyduğunu düşündüm ve birdenbire bir enerji patlaması yaşadım. Öfkeli bir enerjimdi ama işimi yapmam için yeterliydi.

Kalabalığın arasında onu bulmam bir dakikadan az sürdü. Onu gözlerimle takip ederek suyumun kalanını kafama diktim. Siyah bir elbise, üzerine oturan kırmızı bir blazer ceket ve elbisesinin eteğinin ucuna kadar gelen, siyah, deri, yüksek topuklu çizmeler giyiyordu. Tenini doğru düzgün göstermezken bile acayip seksiydi.

Birden durup başını kaldırdı ve sanki bir şey arıyormuş gibi sahaya bakındı. Gözleri yarım stadyum uzaklıktaki beni bulduğunda bu ihtiyaç duyduğum tek işarettti. Bu şey *bitmemişti*. Fakat neden bitmiş gibi davrandığını kesin olarak öğrenecektim.

41

Delilah

Geçtiğimiz hafta boyunca Brody'yi aramayı defalarca düşünmüştüm. Hatta numarasını telefonumda birden fazla kez açmış fakat her seferinde sadece adına bakmakla kalmıştım. Ne diyecektim ki? Otel odasındaki o son geceden net bir şekilde hatırladığım fazla bir şey yoktu ama onu sevmediğimi söylediğimde bana bakış şekli hafızamın derinlerine işlemişti. Hatırlamak istemediğim fakat yine de bana dadanmaya devam eden tek şeydi.

Hani bazen birisi sizi izliyormuş gibi hissedersiniz ya? O hissin yoğunluğunu binle çarpın, işte başımı kaldırıp bakmama sebep olan şey oydu. İliklerime kadar hissettim, kalp atışımda artma meydana geldi ve tenimi ter kapladı. Soru kesinlikle, *Brody bana bakıyor mu?* değildi. Tek soru *nereden izlediğiydi*. Bulmam uzun sürmedi ve bakışlarımı kaçırmam gerektiği hâlde bunu yapamadım. Bana bir daha bakmadan arkasını dönmesi iyileşmeyi reddeden açık bir yaraya tuz serpmek gibiydi.

Boş locaya bakarken nereye yürüdüğüme dikkat bile etmi-

yordum. Her yandan akın eden insan yığınının içinde doğruca başka bir muhabire tosladım. O kadar insan arasından Angie Snow'du tabii ki.

"Delilah Maddox." Gülümsemesi şeker gibi tatlıydı ama ses tonu bambaşka bir şey söylüyordu.

"Angie. Nasılsın?" Erkeklerin profesyonel spor dünyasında kadınların sayısı çok azdı. Kulübümüz falan yoktu elbette ama birbirimizin ismini ve yüzünü bilirdik. Angie'yle birkaç yıl önceki bir törende tanışmıştım. O zamanlar ikimiz de hâlâ üniversite maçlarını haber yapıyorduk.

"Ben iyiyim. Biraz hayal kırıklığına uğradım gerçi."

"Hayal kırıklığı mı?"

"Easton konusunda. Şanslı kızsın. Onunla işinin bittiğini ve adamın piyasaya geri döndüğünü sanıyordum. Hâlâ birlikte olduğunuzu biliyordum."

Daha o sabah tırnaklarımı yaptırmıştım. Bir dahaki sefere onları sipsivri yaptıрма düşüncesi birden aklıma yerleşiverdi. "Artık birlikte değiliz."

"Ah. Bildiğim iyi oldu." Gülümsedi ve elimi yumruk hâline getirip tırnaklarımı derime batırdım. "Pekâlâ. Bugün iyi şanslar." Sarışın bomba saçlarını savurdu ve uzaklaşmak için döndü.

"Angie. Bekle. Sana hâlâ birlikte olduğumuzu düşündüren ne oldu?"

"Şey, genelde bir kovboy bana atını gösterdiğinde üzerine binmeme de izin verir."

İrkildim. "Brody vermedi mi?"

"Havlusunu kasten açıp düşürdükten sonra beline geri bağladı. Röportajı bitirdikten sonra, havlunun altındakine o gece benim evimde yalnızken özel bir gösterim yapmasını teklif ettim ve beni başından savdı."

Biraz nefes alabildim. "Ah. Eminim bu sıklıkla olmuyordur."

Kusursuzca alınmış, boyalı kaşlarından biri havaya kalktı. "Sıklıkla mı? Asla olmaz."

Brody'nin arkama geldiğini daha sesini duymadan önce hissettım. Angie'nin gözleri başımın üzerinden arkaya bakarken Brody dirseğini tuttu. "Bize bir dakika izin verir misin, Andy?"

"Adım Angie."

Sonra bir baktım ki sahadan dışarı çekilip koridora sokuluyorum. Brody yürümeye devam etti, sanki bulduğum ilk fırsatta kaçacakmışım gibi beni sıkıca kendine yaslanmış hâlde tutuyordu. Erkeklerin soyunma odasının girişine vardığımızda Henry Inez tarafından korunduğunu gördüm.

"Hi." İlk tanıştığımızdaki kadar endişeli çıkmıştı sesim, belki daha da fazla.

Başını salladı. "Dam. Bay Easton."

Brody'nin alnı kıvrıştı. "Birkaç dakikalığına soyunma odasını kullanmam lazım."

"Kimsenin girmesine izin vermemem gerekiyor. Oyuncuların bile."

Brody'nin gerginliğini sezdim. "Sadece birkaç dakika duracağız. Bütün o muhabirlerden kaçmak imkânsız. Oldukça sinir bozucu olabiliyorlar," diye takıldım.

Henry kafasını sallayarak kenara çekildi. "Birkaç dakika. O kadar. Haberciler içeri girmeye başlayınca yerime başkası gelecek."

"Sağ ol, Henry." Brody kapıyı açmak için hiç vakit kaybetmedi. Ama ben durdum. "Larissa'nın kolu nasıl?"

Güvenlik görevlisi gülümsedi. "Alçı yarın çıkıyor. İyi de oldu. Sahaya geri dönebilmek için alçıyı testereyle kesmekle tehdit ediyordu."

"Bu harika."

Brody kolumu çekip beni soyunma odasına çekiştirdi. İçeri girince ona dik dik baktım. "Bu kabacaydı. Konuşuyordum."

"Sadece birkaç dakikamız var."

Kollarımı göğsümde bağladım.

Sırttı. "Fakat seni boşaltmam asla o kadar zamanımı almadı."

"Brody..."

Bana doğru yaklaşırken gözleri koyulaşmıştı. Athđı her adım-la ben de geriye doğru bir adım attım, ta ki sırtım duvara arpapana kadar. Yüzünü benimkine doğru eğdi, ağızlarımızın arasında santimler vardı. “Bence yalan söyledin.”

“Hangi konuda?” Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırmak için inanılmaz bir dürtü hissettim.

Boynuma doğru eğilip burnunu kalp atışımla birlikte zorklayan damarda gezdirdi. Nabzım kontrolden çıkmıştı ve nefes alıp verişim de bu yarışta ona katılıyordu. “Bana karşı nasıl hissettiğinle ilgili. Bence yalan söyledin.” Kulağıma doğru yaklaştı, sesi boğuktu. “Bence sen de benim hissettiğim her şeyi hissediyorsun.”

Hiçbir şey söylemedim ama nefesimin kesilmesi kelimelerden daha fazla şey anlatıyordu.

“Bahse varım şimdi elimi külotunun içine kaydırsam, ben ne kadar sertsem sen de o kadar ıslaksındır.”

“Brody...”

Birkaç santim geri çekilip yüzümü elleriyle avuçladı. “Sadece vücudunun bana karşı verdiği bir tepki de değil. Bence hissediyorsun...” Tek elini çenemden boynuma doğru indirdi ve avucunu kalbimin üzerinde durdurdu. “Burada. Bence burada da hissediyorsun.”

Kalbim elinin altında gümbürdüyordu.

“Neden korkuyorsun, Delilah?”

Gözlerimin içine baktı, öyle açık ve savunmasızdı ki ama ben bir korkak gibi kendi gözlerimi yumdum. İkimiz de uzun bir müddet hareket etmedik.

Soyunma odasının kapısı aralandı. “Easton. Röportajlar başlıyor ve nöbet değişiyor. Vakit doldu,” diye bağırdı Henry ve sonra kapı tekrar kapandı.

Gözlerimi açtım. Sözlerim zorlukla duyulabilecek gibiydi. “Üzgünüm.”

Saçımı geriye doğru itip başparmağıyla yanağımı okşadı. Gü-lümsemesi gerçek ama hüznüydü. “Üzülecek hiçbir şey yok. Bunu kendin özeceksin.”

Beni bırakıp kapıya doğru birkaç adım attıktan sonra arkasını döndü. Sevdiğim için kendimden nefret ettiğim o kendini beğenmiş gülümsemesi şimdi geri dönmüştü. "Ah, Delilah? Şimdi sıra sende. Aklın başına gelecek. Fakat bu olduğunda başka bir şans için seni yalvartacağım sanırım."

42

Brody

Kendimi yine on iki yaşındaki bir oğlan gibi hissediyordum. İki gün içinde kahrolası Super Bowl'da oynayacaktım, sahanın yansı arkalarında adım yazan formalar giymiş kadınlarla dolu olacaktı ve ben burada durmuş, duшта otuz bir çekiyordum. Hüs-rana uğradığımı söylemek az gelirdi.

Geçen hafta Delilah'ya topun artık onun sahasında olduğunu söylediğimde onu bu kadar sık göreceğimi hiç düşünmemiştim. Super Bowl haftası basın çılgınlığıydı ve onun o güzel yüzünü her gün gördüm. Soyunma odasındaki konuşmamızdan sonra bir şeyler değişmiş, aramızdaki öfke ve güceniklik gitmişti. Hatta arkadaşçaydık. Bu da ellerimi kendime saklamamı daha da zorlaştırıyordu.

Dün gece bir koçla röportaj yapmak için antrenman sahasındaydım. Bitirdiğinde onunla arabasına yürümek için lanet olası bir yavru köpek gibi etrafında beklemiştim. Volkswagen'inüne ulaştığımızda sırtını kapıya yaslamıştı ve eğer eğilip dudaklarını ele geçirseydim itiraz etmeyeceğini biliyordum. Beni istediğine her

zamankinden daha emindim, şimdi ihtiyacım olan tek şey onun bunu istediğinden emin olmasıydı. Onu geride tutan şey her neyse ardında bırakmalı ve benimle olma kararını kendi vermeliydi. O yüzden kasten Marlene konusunu açıp Grouper'ın onun kalan eşyalarını topladığını, sonra da onu ve küçük Guppy'yi Basın Güneğine getirdiğimi söylemiştim. Marlene'in haçını artık şehir dışında yaşayan Willow'a kargoyla gönderdiğimden öylesine bir konuymuş gibi bahsettim. Willow ile aramda hiçbir şey olmadığına inandığını söylemişti ama Willow'un ilerleyen zamanlarda hayatlarımızın bir parçası olmayacağını ona göstermem gerekiyordu.

Marlene'in cenaze töreninden sonraki o gece otelde Willow'la uzun uzun konuşmuştuk. Süitime yeniden birlikte olma umuduyla geldiğini itiraf etmişti. Delilah'yı incitmiş olmaktan ne kadar nefret etsem de ikimiz arasında bu konuşmanın yapılması gerekiyordu. Benim ona ilk ve son kez düzgünce veda etmem, onun da yoluna devam etmesi gerektiğini benden duyması gerekiyordu. O an ikimiz için de uzun zamandır geliyordu. Ona hayatında bol şans diledim ama artık bizi bir arada tutan hiçbir bağ yoktu. Benim için bu hiç sorun değildi. Willow için açık bıraktığım kapıdaki o aralık artık en sonunda tamamen kapanmıştı.

Bugün Delilah'yı alıp ikimizin de katılacağı son basın konferansı için stadyuma götürmeyi teklif etmiş ve kabul ettiğinde resmen şoka girmiştim. Oraya vardığımda ona mesaj atmamı, böylece park etmek zorunda kalmayacağımı söylemişti ama onunla birlikte stadyuma yapacağımız araba yolculuğu yeterli değildi. O yüzden planladığımız saatten bir saat erken gidip zili çaldım ve o saatleri karıştırmış gibi davrandım.

"Üzgünüm. On bir dedin sandım."

Dedim zaten. "Hayır. On."

Kapıyı açtığında duştan yeni çıktığı barizdi. Saçı ıslaktı ve üzerinde Steel logolu bir eşofman altı ile pembe çizgili bir atlet vardı – sutyensizdi.

"Güzel eşofman." *Güzel memeler.* Kahrolası şeyler beni ayakta selamlıyordu.

İçeri girmem için kenara çekildi. "Hazır değilim. Ancak hızlıyım. Çabucak halledebilirim."

Tek kaşımı kaldırdım. *Bir saatten kısa süre önce kendi icabıma bakmış olmam iyi bir şeydi.*

Delilah güldü. "Ne sapıksın." Oturma odasına doğru elini salladı. "Keyfine bak."

Görüş alanımdan çıkıncaya kadar kalçalarının salınışını izledim ve sonra keyfime baktım. Bütün ev onun parfümü gibi kokuyordu. Kanepeye oturup kumandayı aldım ve televizyonu açtım. Her kanal yaklaşan maçtan bahsediyordu. Sporcular batıl inançlı olurdu – maçtan önce olasılıkları bilmekten hoşlanmazdım o yüzden televizyonu kapadım ve etrafa bakındım. Sehpanın üzerinde daha önce hiç görmediğim bir fotoğraf albümü vardı. Düşünmeden aldım ve sayfaları çevirmeye başladım.

Her sayfada Delilah ve Drew olduğunu varsaydığım bir adamın fotoğrafları vardı. Fotoğrafların yarısında adamın üzerinde futbol forması vardı ve belli ki Delilah çoğu kadın gibi büyüdüğüce güzelleşmemişti – her yaşında acayip ateşliydi. Fotoğrafların çoğu liseden gibiydi ama bazıları üniversiteden de olabilirmiş gibi görünüyordu. Çoğunda ikisi kol kolaydı. Gülümsüyor, kahkahalar atıyorlardı. Öpüştükleri bir fotoğrafa denk gelince içimde bir kıskançlık dalgası baş gösterdi. Herhalde sekiz yıl öncesiydi ve zavallı adam neredeyse o kadar zamandır ölüydü. Tanrım, pisliğin tekiydin.

Albümü sehpanın üzerine geri bıraktım ve aklımı toplamak için birkaç dakikalığına gözlerimi yumdum. Odaya girdiğinde kokusunu aldım.

"İçecek bir şey ister misin?" Gülümsüyordu ve birdenbire yüzü asıldı. Bakışlarını fotoğraf albümüne kadar takip ettim. Sehpaye doğru gelip albümü aldı ve televizyonun altındaki dolaba koydu.

"Hayır, teşekkürler," dedim.

Yüzünü buruşturdu.

"İçecek bir şey isteyip istemediğimi sordun. İstemiyorum."

"Ah. Evet. Doğru." Duraksayıp etrafına bakındı. "Birkaç dakika sonra hazır olacağım."

Diğer odalara doğru kaybolduğunda Delilah'nın fotoğraf albümünü koyduğu dolaba gözlerini dikip baktım. *Gençlik aşkı. Kayıp. Futbol.* Sanki kafamın içinde ilk defa bir ampul yanmıştı. Başımı geriye doğru atıp kanepeye dayadım. Bunu daha önce nasıl çözemediştim? Antrenmanda kafama çok fazla darbe falan mı almıştım? Kafama vurup inledim. *Tanrı aşkına, Brody. O kadar bariz ki.*

Ayağa kalkıp yatak odasına girmeden önce düşüncelerimi toplamaya çalışarak birkaç dakika volta attım.

"Hey." Kapının girişine yaslandım ve dolabından çıkmasını bekledim.

Lacivert bir etek ve beyaz bir gömlekle çıktı, tek göğsünün orada toplanıp beline kadar inen inci kolye takmıştı. Şık ancak seksiydi. Fakat sadece ikimizken o pembe atletik sütyensiz giymesini tercih ederdim. "Çok mu oyalanıyorum?" Elinde bir çift lacivert topuklu ayakkabı taşıyordu.

"Hayır. Oturabilir miyiz?"

"Burada mı?"

"Sadece bir dakika konuşmak istiyorum."

Tereddüt etti ama yatağa doğru yürüyüp kenarına oturdu. Dizlerimin üzerine çöküp kendimi tek dizimin üzerinde dengeledim ve ayakkabıları elinden alıp teker teker giydirdim. Kafası karışmış bir hâlde bana baktı. "Teşekkürler."

"Lafı bile olmaz." Söylemek istediğim bir sürü şey vardı ama hangi sözcükleri kullanmalıydım tam olarak emin değildim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Benim sersem bir gerzek olmam dışında mı? Evet, her şey yolunda."

"Anlamıyorum."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Sen de cevap vereceksin?"

“Deneyeceğim.”

“Niçin artık beraber değiliz?”

Gözlerini yumdu. Onları yeniden açtığında gözleri hüzünlüydü. “Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.”

“Dene. Dinleyeceğim.”

“Pekâlâ. O akşam süitine geldiğimde ve Willow’u orada bulduğumda çok üzülüm. Hatta kışkandım. Başka bir kadını serin yanında düşünmekten nefret ettim. Fakat sonra bana hiçbir şey olmadığını söylediğinde sana inandım. Sözünü tutup sadık olacağından hiç şüphe duymadım.”

“Fakat hâlâ ona karşı hislerim olduğunu düşünüyorsun. Senin için duyduğum hislerden.”

Bakışlarını kaçırdı. “Ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“Bana bak, Delilah.”

Gözleri yaşlarla doldu.

“Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence sen Drew’u benim Willow’u sevdiğim gibi sevdin. Onu kaybettiğinde gerçekten uzun bir süre canını acıttı. Öyle çok acıttı ki tekrar yaşamaya korktun.” Yanağındaki bir damla yaş sildim. “Tüm bu zaman boyunca *bana* âşık olmaktan korktuğunu sandım, sorunun ben olduğumu sandım.”

“Sorun sen değilsin.”

“Bunu artık biliyorum. Sen sadece âşık olmaktan korkuyorsun.”

“Üzgünüm.”

“Üzülme. Bu işimi epey kolay hâle getiriyor.”

“Kolay mı? Nasıl?”

“Beni değiştirmek epey fazla iş olacaktı ama sana eğer bana bir şans verirsen seni yakalamak için orada olacağımı kanıtlamak o kadar zor olmayacak. Hadi kabul edelim, pisliğin tekiyim. Bir pisliği değiştirmek kolay değildir.”

Gözlerinden yaşlar akarken kahkaha attı. “Sanırım sadece zamana ihtiyacım var.”

“Tam burada bekliyor olacağım.”

Kollarını boynuma doladı ve uzun bir süre boyunca bana sarıldı. Umduğum sonuç bu değildi ama en azından doğru yolda olduğumu biliyordum.

43

Delilah

Steel'in Super Bowl'u kazanmasından iki hafta sonra hayatım en sonunda sakinleşmeye başladı. Brody sözünü tutmuştu, yanımda duruyor ve ağırdan almama izin veriyordu. Bana dokunmaya yeltendiği tek sefer maçı kazanmasından hemen sonraydı. Herkes sahada kutlama yapıyordu ve o beni bulmayı başarmıştı. Beni havaya kaldırıp döndürmüş ve dudaklarıma kocaman bir öpücük kondurmuştu. İkimiz de sonraki yedi günü deli gibi bir tempoda geçirmiştik. Medyanın ilgisi, takımın geçit töreni ve düzinelerce röportaj varken beni görecektim zamanı bulmasına bile şaşıyordum. Fakat buluyordu işte. Her gün bana zaman ayırıyordu. Büyük jestler ya da işleri iletirmek için teşebbüsler yoktu, sadece yanımda olduğunu bana her gün gösteriyordu. Nasıl olur da bir kız düştüğünde çok sevdiği adamın onu yakalayacağına güvenilebileceğini bilerek ona tamamen âşık olmazdı?

Zil saat tam üçte çaldı. Brody'ye bu öğleden sonra kanalda kısa bir röportaj yapıp yapamayacağımızı sormuştum. Tereddüt etmeden kabul etmişti, hem de yüzüne doğrultulan kameralar

konusunda sınırına geldiğini bilmeme rağmen. Ayrıca daireme geldiğinde bana mesaj atmasını söylemişim ama beni dinlemeyeceğini de biliyordum. Her zaman yukarı çıkardı. Centilmenlik mi yapıyordu yoksa zayıf ânımı yakalamayı umarak artık centilmen olmak zorunda kalmayacağı ânu mu bekliyordu emin değildim. Söz konusunun Brody olduğu düşünülürse her ikisi de geçerliydi.

Kapıyı açtım ve işte orada gözlerimin gördüğü en nefis adam duruyordu. Üzerinde lacivert, yünden bir denizci paltosu, yeşil gözlerindeki altın rengi benekleri iyice ortaya çıkaran lacivert ve açık yeşil, ekoseli bir atkı vardı. Super Bowl'dan sonraki sabah beni aramış ve röportajlarla dolu güne başlamadan önce tıraş olmak için kışını yataktan sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldığını söylemişti. Ben de onu birkaç günlük sakalla daha çok beğendiğimi söylemişim. O zamandan beri yüzündeki hafif kirli sakalın kalıcı bir şey olduğunu fark ettim.

"Geç mi kaldın?"

"Hayır. Sen erkencisin." Pofuduk bir bornozun içindeydim ve saçım da atkuyruğuydu.

Saatine baktı. "Üç dedin."

"Hayır, dört dedim." Onun kitabından bir oyunu oynuyordum. Gerçekten de saati hep yanlış duyduğuma inanmamı mı bekliyordu? Dairemde fazladan bir saat daha geçirmek için açık-göz olması gerektiğini sanıyordu. Fakat bugün sinsilik yapan bendim.

Gözlerimi devirip kenara çekildim. "Cidden zamanla ilgili bir sorunun var."

"Üç dediğine yemin edebilirim." *Çünkü öyle dedim.*

"Pekâlâ. Artık nasıl yapıldığını biliyorsun. Kendini evindeymiş gibi hisset. Sadece hızlıca bir duş alacağım." Banyoya girdim ve hızlıca alacağım duş tüylerimi alma maratonuna dönüştü. Belimden aşağıdaki her bir kılı tıraşladım, sadece bacaklarımın arasında ince bir çizgi bıraktım. Sonrasında vücudumun her yerine nemlendirici sürdüm ve nemli saçlarımı taradım. İçten içe oturma odasına çıplak girmeyi düşündüm, gerisini o çözerdi nasılsa.

Fakat işleri Brody tarzında yapmaya karar verdim. Vücudumu pofuduk, kuru bir havluyla sardım ve bir daha geri dönüşü olmayacak bir yola girmeye hazırlandım.

Yatak odasındaki boy aynasında kendime son dokunuşları yaparken, "Planlarda değişiklik oldu," diye bağırdım. "Röportajı burada yapsak senin için sorun olur mu?"

"Hiç sorun değil. Sen nerede istersen."

Odaya girdiğimde Brody sırtı bana dönük bir şekilde televizyon izliyordu. Derin bir nefes alıp kanepenin etrafından dolandım ve önünde durdum. Kanepede yayılmıştı ama benim havluyla durduğumu gördüğü an dikleşti.

"Size birkaç soru sorabilir miyim, Bay Easton?" Saç fırçamı mikrofon gibi kullandım.

Kaşlarını çattı ama bana ayak uydurdu.

"İkinci defa Super Bowl MVP'si olmak nasıl hissettiriyor?"

"Oldukça harika. Fakat bu soru bana daha önce bin defa soruldu, Bayan Maddox. Orijinal sorularınız yok mu?" Bana bunu ilk sorduğunda kıcını tekmelemek istemiştim. Bu defaysa ilk diyalogumuzu hatırladığı için bayıldım.

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Aslında bir tane orijinal sorum var." Kayıtsız bir tavırla yukarı doğru uzanıp havluyu vücudumda tutan düğümü çektim. Yere düştü. "Eğer size, sizi bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğimi söylesem bana bir şans daha verir miydiniz?"

Brody ayağa kalktı. Cevabı ciddiydi ve doğrudan gözlerime bakarak konuştu. "Yeniden seninle birlikte olmak için sana sahip olduğum bütün siktüğimin şanslarını verirdim."

Birbirimize yapışarak aramızdaki mesafeyi kapadık. Brody beni uzun uzun ve sertçe öptü, kalın kollarını etrafıma öyle sıkı dolamıştı ki nefes almak zordu. Fakat hiçbir şey bundan daha iyi hissettirmemişti. Beni havaya kaldırıp göğsüne dayadı. Ne yaptığı anılamadan beni yatak odasına taşıdı. "Umarım bu gerçekten yapmam gereken tek röportajdır. Lütfen bana bir tane daha röportaj yapmak için ofisine gitmemiz gerektiğini söyleme."

“Sonraki birkaç gün içinde yapman gereken tek şey *benim*.”

Beni yatağın yanına bırakıp kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Gözleri vücudumu okşarken başını iki yana salladı. “En sonunda beni sevdiğini itiraf ediyorsun ama ben henüz seninle sevişmem.”

“Neden?”

“Çünkü seni şu anda bir hayvan gibi hissetmeme sebep olacak şekilde sertçe becermem ve içine boşalmam lazım.”

“Ben de onu istiyorum. Tanrım, hem de nasıl istiyorum.”

Beni kaldırıp bacaklarımı beline dolamam için yönlendirdi ve bizi duvara doğru çevirdi. “Yatağı sevişmek için saklayalım. Fakat şu anda seni bu duvara dayayarak becereceğim.”

Dudaklarım şişene kadar beni öperek nefes nefese bıraktı. Tutunduğu o direnç sonunda kopmuştu ve bana sonraki yemeğiymişim gibi bakması hayatımda gördüğüm cinsel açıdan en tahrir edici şeydi. Sırtımı duvara güvenlice dayadı, Brody’nin eli popomdan açıklığıma kayd ve iki parmağını içime itti. “Tanrım, sırlıslıklamsın.”

Kalçalarımı kavradı ve kendini içime itti. Gözkapaklarım kırışarak kapandı, onun tarafından doldurulmak öyle güzel, öyle yerinde bir histi ki.

“Delilah, gözlerini aç.”

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan içime daha sertçe girip çıktı. “Söyle bana. Tekrar söyle.”

“Seni seviyorum.”

Ağzımın üzerine fısıldadı. “Bir daha.”

Vücudum zirveye ulaşmaya başlamıştı. Nefes alıp verişim daha sıklaştı ve sözlerim boğuklaştı. “Seni seviyorum, Brody Easton. Seviyorum.”

Bana tekrar tekrar beni sevdiğini söyleyerek içimde daha derinlere girdi. “Seni çok ama çok seviyorum,” diye inleyerek içime boşaldı.

Uzun bir müddet alınlarımız birbirine yaslı hâlde o duvara dayalı durduk. Birbirimizin gözlerinin içine baktığımız o an gö-

ğüslerimiz aynı anda kalkıp inerken her şey birdenbire netleşti. Son yedi yıldır huzuru arıyordum. Huzurun karmaşa ya da korku olmayan bir yer olduğunu düşünmüştüm. İniş çıkışların olmadığı ve mutluluğun merkezinde sakinliğin yattığı bir yer olduğunu. Fakat o anda huzurun bir şeylerden kaçmakla elde edilmediğini fark ettim en sonunda. Hayatı etrafınızdaki onca kaosla yaşamayı tercih etmekle ve tüm onların ortasında yüreğinizde sükûneti bulmakla ilgiliydi.

Brody Easton, hayatıma fırtına gibi girmiş olan adam benim sükûnetim olmuştu. Bu nasıl bir ironiydi böyle?

SONSÖZ

Delilah

Evden Brody hâlâ uyurken çıkmıştım, böylece ofise gitmeden önce doktorun ofisine uğrayabilecektim.

Sonogramı bugün yapmalarını hiç beklemiyordum. İlk hamileliğimde kan şekeri biraz yüksekti o yüzden yakın takipte tutuyorlardı. Brody, bende ya da bebekte bir sorun göstergesi olabilecek her şey konusunda endişeli bir enkaz gibiydi, o yüzden bugün onca şeyin arasında ona daha fazla stres olmasın diye idrar testimi yalnız yaptırmaya uğramıştım. Bugün yıldönümümüzdü. Aslında net olmak gerekirse, *yıldönümlerimiz*.

“Şekerin iyi görünüyor, Delilah. Hazır buradayken niçin çabucak bir sonogram bakmıyoruz? Sıvı seviyeni kontrol edelim.”

Bu hamileliğimde karşılaştığım yeni bir şeydi bu. Oligohidroomniyoz – amniyotik sıvının düşük seviyede olması. Berimki endişelenecek seviyede değildi ama glikoz seviyem gibi onu da yakından takip etmek istiyordu. “Tabii.” Sonogramı Brody olmadan yaptırdığım için kötü hissettim, henüz çok erkenken ve

fetüs sadece kurbağa yavrusu gibi görünüyorken bile adam ek-rana her baktığında gözleri doluyordu.

Üzerime önlük geçirdim ve doktor muayene odasına geldi. Büyüyen karnuma soğuk jelden sıktıktan sonra elindeki sihirli çubuğu gezdirmeye başladı. Sesi açtığı anda güçlü kalp atışını duydum. Birkaç dakika sonra doktor suyumun arttığını ve her şeyin yolunda göründüğünü söyledi. Dikkati özellikle bir noktadaydı. "Bugün cinsiyeti öğrenmek ister misiniz?"

"Gerçekten mi? Daha çok erken sanıyordum."

"Bazen öyledir. Fakat bu ufaklık utangaç değil ve şu anda kendini bana gösteriyor."

Geçen yıl bebeğimiz doğduğundan beri yarı zamanlı çalışıyordum. Hem haftada iki gün tek ayağım eşikte oluyordu hem de kocamla birlikte deplasman maçlarına gitmek için bana bir baha-ne veriyordu. Karnumu okşadım. Bu ufaklığın gelmesi işleri daha zorlaştıracaktı.

"Kendini elleyip durmayı bırak." Indie kendini ofisimdeki konuk sandalyesine bıraktı ve bant kesiciyi kendine doğru çevirdi. Uzun bir bant kesip yüzüne bir kulağından diğerine gelecek şekilde yapıştırdı, böylece burnunu yukarı doğru itip domuzlarınkine benzetti.

"Çok çekici."

Birkaç dakika sonra Bay CUM içeri girdi ve Indie'nin yüzüne dönüp bir daha baktı. Indie sanki her şey yolundaymış gibi gülümsedi. Adam biraz telaşlandı. "Sezon öncesi önümüzdeki hafta başlıyor. Kocandan bir röportaj koparabileceğine güvenilebilir miyim?"

O adamın beni mahrum bırakacağı hiçbir şey yoktu. "İstiyor mu bir bakarım."

Bay CUM gittiğinde Indie tek kaşını kaldırdı. "İsterse mi? Adam senin için bok bile yer. Kelimenin gerçek anlamıyla."

“Ne sevimli bir benzetme.” Masamı toparlamaya başladım. “Bay CUM’ın işimin o kadar kolay olduğunu düşünmesine izin veremem, değil mi?”

Indie’nin telefonu titredi ve yüzü parladı. Kim olduğunu sormama gerek bile yoktu. Birkaç ay önce Brody’yle Larchmont’taki yeni evimizde verdiğimiz barbeküde kendi oyuncusuyla tanışmıştı. İkisi o zamandan beri ayrılmaz ikiliydi. Bu da Indie’yle daha fazla zaman geçirmem anlamına geliyordu ve buna bayılıyordum. Hatta iki hafta önce yeni bitmiş kulübemizde hafta sonu için şehrin dışında bize katılmışlardı.

Başını telefonundan kaldırdı. “Erken mi çıkıyorsun?”

“Erken çıkmayacağım. Değişiklik olsun diye zamanında çıkacağım.”

“Sana bunu yaptırın ne? Evde bir bebekle bekleyen aygır gibi kocan var, bebeğin birini de kendin karnında taşıyorsun üstelik.” Bana gülümseyerek ofladı. “Bütün önceliklerinin içine sıçmışsın.”

“Eve gitmeden önce bir yere uğrayıp yıldönümlerimiz için Brody’ye bir şey almam da lazım.”

“İkiniz gerçekten de şu geleneksel hediye saçmalığına bağlı mı kalıyorsunuz?”

Tanıştığımız günün yıldönümünde evlenmiştik o yüzden her yıl iki şey kutluyorduk. “Evet. İlk yıl kâğıt. İkincisi pamuk.”

“Kulağa korkunç geliyor. Brody sana ne aldı? Pamuklu hamile pantolonu ve bir peçete mi?”

Kahkaha attım. “Hiçbir fikrim yok. Henüz hediyeleri vermedik.”

Eve giderken son dakika hediyesi seçmek için dükkânda durdum. Brody’ye bir aşk mektubu yazmıştım ve gözlerinin rengini ortaya çıkaracağını düşündüğüm pamuklu bir tişört almıştım. Fakat bu sabah planlarda bir değişiklik olmuştu.

İçeri girdiğimde ev garip bir şekilde sessizdi. Sadece Tank, acayip şekilde büyük Napoli mastifi cinsi köpeğimiz beni kapıda karşılamaya geldi. “Pekâlâ, oğlum.” Kuyruğunu salladı ve ka-

pının yanındaki sehpayı devirecekken yakalamak zorunda kaldım. "Sakinleş. Deli adam ve kız kardeşin nerede?"

Deri dizüstü bilgisayar çantamı ve kol çantamı girişte yere bıraktım, ayakkabılarımı çıkarıp mutfağa doğru gittim. Boştu ama buzdolabının üzerinde üç tane sarı yapışkan kâğıt ve ada tezgâhın üzerinde de ufak bir kutu vardı.

BİR İFADE, ilk notta büyük harflerle yazıyordu. Kocam sezon dışındayken gün içinde yarışma programları izlemeye alışmıştı.

İkinci notta yazansa, *İpucu (çünkü yarışmalarda berbatsın): Senin benim için olduğun şey.*

Onun altındaki kâğıda bir ok çizmişti ve altında başka bir şey yazıyordu: *Kanepeye git artık.*

Gülümseyerek oturma odasına gittim. Brody divanın üzerindeki yastıkları bir yığın hâline getirmişti. Her birini alıp halının üstüne dizdim.

Kırmızı bir yastığın üzerinde süslü bir şekilde yazılmış harf D'ydi. Eskiden yanında onunla uyumlu, soyadımı temsilen M harfim de vardı. Fakat Brody onu atmış ve evlendikten sonraki hafta yeni bir yastıkla değiştirmişti: E

M – Bunu daha önce hiç görmemiştim. Koleksiyonumuza yeni bir eklemeydi. Açık pembe bir yastıktı –elbette geleneksel yıldönümü pamuğuyla doldurulmuştu– ve üzerinde kızımızın adının ilk harfi yazıyordu.

Y – Başka bir yeni eklemeydi. Pofuduk, pembe ve yazı stili yeni M ile uyumluydu. İkimizin annesinin adının da Yvonne'di o yüzden kızımızın göbek adı için bu ismi seçmiştik.

B – Brody için. Birlikte yaşamaya başladığımızda kırmızı işlemeli yastığı eklemiştim.

LOVE*. Drew'un bana gençken verdiği dikdörtgen, kahve-rengi yastıktı. Yastık yıpranmıştı ve yamalıydı, bana Drew'u hatırlattığı kadar ne kadar inanılmaz bir adamla evlendiğimin de günlük hatırlatıcısıydı. Brody'yle birlikte yaşamaya başladıktan sonra yastığı dolaba kaldırmıştım. Başka bir adamın bana verdiği

* (İng.) Sevgi –çn

hediyeı sergilemek garip hissettirmişti. Bir gün eve geldiğimde onu kanepenin üzerinde bulmuştum. Brody beni ona bakarken görünce kollarını belime dolamış ve Drew'un onun bugün âşık olduğu kadın olmamda yardım ettiğini ve yastığın saklanmasıa gerek olmadığını söylemişti.

D-E-M-Y-B-LOVE

Brody'nin bana bıraktığı mesajdan bulmacayı çözene kadar yastıkların yerini değiştirdim.

MY BELOVED

(EN KIYMETLİM)

Cidden dünyadaki en iyi kocaya sahiptim. Bana gül alacak herhangi bir adamın zamanıma değmeyeceğini çünkü benzersiz bir şeyi hak ettiğimi ilk söylediğinde lafebeliği yaptığını düşünmüştüm. Fakat adamın sözleriyle hareketleri onunla tanıştığım günden beri tutarlıydı. Hediyeleri her zaman kendisi gibi düşünceli ve benzersiz olmuştu.

Sanki mümkünmüş gibi, üst kata ailemi bulmaya çıkarken kalbim göğsümde biraz daha büyümüştü. Yatak odamızın kapısına vardığımda Brody'nin bebekle konuştuğunu duydum, geldiğini duymamıştı. Eşikten geriye çekildim ve kızımızın bezini değiştirirken söylediklerini dinledim.

"Koktuğunu biliyorsun, küçük kızım. Annen her zaman muhteşem kokar. Muhtemelen o yüzden senden bir yaş küçük bir erkek ya da kız kardeşin olacak."

Kıkırtımı bastırmak için elimle ağzımı kapadım.

"Şu pudranın olayı ne ki? Bu şeyi çıkarmayı hiç beceremiyorum." Plastik şişeye birkaç defa vurduğunu duydum ve sonra peşinden bir, "Siktir," sesi geldi. Beyaz pudra tozunu eliyle dağıtmaya çalıştığını gözümde canlandırdım.

Plastik bandın bir yanının, sonra da diğerinin açıldığını duydum. Marlene kıkırdadı.

"Sence bu kadar komik olan ne? Dişleri olmayan sensin."

Sallanan sandalye gıcırdadı, onu kucağına alarak oturduğunu biliyordum. İkisi son zamanlarda o sandalyede epey zaman

geçiriyorlardı. Kimsenin dinlemediğini düşündüğünde kızımıza delice hikâyeler anlatmaktan hoşlanıyordu. "Biliyor musun, o pembe dişetleriyle aynı adını aldığı kadına benziyorsun."

"Ba Ba Ba." Elbette henüz An-ne demeyi öğrenmemişti. Kızım kesinlikle babasının kızıydı.

Brody bebeğe adını aldığı kişinin bir keresinde dişlerini yanlışlıkla çöp öğütücüye düşürdüğünü anlatmaya başladı ve ikisinin birlikte vakit geçirmesine izin verip merdivenlerden aşağı indim. Kısa bir süre sonra Brody aşağı geldi. Siyah tişörtünün yansı talk pudrasıyla bembeyaz olmuştu. Beni kendine çekip öptükten sonra eğildi ve karnımı öptü. "Marlene erkenden uyudu. Ne kadar zamandır evdesin?"

Kollarımı boynuna doladım. "Çarkıfelek bulmacamı çözme-me yetecek kadar. Bayıldım. Teşekkürler. Ödül kazandım mı?"

"Büyük bir tane. Sana onu sonra vereceğim." Göz kırptı. "Kutunu açtın mı?"

"Aslında açmadım. Önce sana senin hediyeni vermek istedim." Girişte bıraktığım çantaya doğru gidip kırmızı kurdeleli basit, beyaz kutuyu çıkardım.

"Bebeği parka götürdüm ki erkenden sızsın." Kutuyu salladı. "Umarım bunun içinde senin giymen için seksi, kısa bir gecelik vardır."

"Olsa olsa hamile geceliği olurdu." Bu defa karnım kesinlikle daha büyüktü. Çıkıntıyı okşadım. "Hamilelik ile seksi, kısa geceliğin birlikte iyi gideceğini sanıyorum."

"Delirmişsin sen. Bence bu şekilde acayip ateşli görünüyorsun. Fazladan kıvrımlısın." Elleriyle evrensel büyük göğüs hareketini yaptı. "Fazladan memeler. Seni yıllarca hamile bırakabilirim."

Karnına vurdum. *Taş gibi sertti.* Gerçekten şanslı bir kadındım. "Hediyeni aç, sapık herif."

Brody fiyongu çözüp kutuyu açtı. Çenesini kaşıdı, sonra kahverengi, deriden beyzbol eldivenini aldı. "Bunun beyzbol eldiveni olduğunu biliyorsun, değil mi? Ben Amerikan futbolu oynuyorum."

"Çokbilmiş." Kutudan topu alıp ona uzattım. "Bu topun ortası pamuktan yapılmış. İkinci yıldönümümüz için."

"Ah. Teşekkürler, bebeğim." Beni öpmek için eğildi ama elimi göğsüne dayayıp onu durdurdum.

"Eldiveni dene."

Reddettiğim için somurttu ama istediğimi yaptı. Parmaklarını içine kaydırınca ikinci hediyesi buldu. Eldivenin içindeki katlanmış kâğıtları çıkarıp masanın üzerine attı.

"Onlar eldiveni doldurmak için değil. Onlar birinci kâğıt yıldönümümüz için."

İlk sonogram çıktılarını açarken alnı kırıştı. Önce çıktıya sonra bana baktı.

"Bu ne?"

"Bugün idrar testi yaptırmak için doktoruma uğramam gerekti. Sadece kan şekeri kontrol ettirmek için. Her şey normaldi ama doktor sıvı seviyeme bakmak için sonogram da yaptı."

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Ama daha yakından bak."

Yüzüne doğru yaklaştırdı ve baktı. "Yoksa şu?.."

"Bir penis."

Brody'nin gözleri alevlendi. Bu bebeğin oğlan olmasını istediğini asla itiraf etmezdi. Dürüst olmak gerekirse, bir ev dolusu sağlıklı kızımız olsa da son derece mutlu olurdu. Fakat eğer cinsiyeti seçebilecek olsaydı...

Beni havaya kaldırıp döndürerek şaşırttı. "Bir penis! Bebeğimin resmen aleti var!"

Kahkaha attım. "Tabii öyle de diyebilirsin."

En sonunda beni yere bırakıp karnımla konuştu. "Bunu duydu mu, evlat, sen bir adam olacaksın."

"Şey... sanırım önce bir oğlan olacak."

Deli kocam beni tekrar havaya kaldırıp döndürdü, bu defa bağıırıyordu. "Bir oğlan, oğlumuz olacak! Bir oğlan, oğlumuz olacak!"

Kahkahalara boğuldum. Beni bırakınca bahçeye açılan sürgü-

l  kapıları açtı ve onu duyabilecek herkese bağırdı: "Bir o lan! Bir o lan be!"  yle gürültülüydü ki muhtemelen bütün mahalle   renmi ti.

Ona bu arma arı verebilmekten mutlu oldum. Öyle kutsanmı tık ki hayattan isteyecek fazla bir  eyimiz yoktu. Gerçek a kı bulmuş, sağlıklı bir kızı sahip olmu tuk ve o lumuz da yoldaydı, taptı ımız arkadaşlarımız ve sevdiğimiz i lerimiz vardı. En delice hayallerimizin bile ötesinde mutluyduk. Sadece be  yıl öncesine kadar ikimizin de d  leyemeyece i hayallerdi bunlar.

Brody ba ırmayı kesince bana doğru geldi ve yüzümü elle-
rinin arasına alıp yumuşak bir sesle konuştu. "Seni seviyorum, Delilah Easton."

"Nasıl oldu da şimdi fısıldıyorsun?" diyerek ona takıldım. "Beni ne kadar çok sevdiğini bütün dünyanın duymasını istemiyor musun?"

Dudaklarımdan  pt . "Duymadın mı? Az önce bütün d nyama söyledim."